

Annis Dagbog

De sidste år i et liv med kræft

Tekst og idé af Anni Hove Mikkelsen.
Renskrivet af Anne Smedegaard Hermansen

Indholdsfortegnelse

Familie	3
November 2013	4
December 2013	6
Januar 2014	13
Februar 2014	20
Marts 2014	25
April 2014	30
Maj 2014.....	34
Juni 2014.....	37
Juli 2014.....	41
August 2014.....	44
September 2014	48
Oktober 2014.....	52
November 2014	54
December 2014	56
Januar 2015	58
Februar 2015	61
Marts 2015	62
April/maj 2015.....	63
Juni/juli 2015	65
August/september 2015.....	67
Oktober/november 2015	71
December 2015	78
Januar 2016	81
Februar 2016	83
Marts 2016	84
April/maj 2016.....	86
Juni/juli 2016	89

Familie

Jeg blev født den 24. september 1958.

Jeg var gift med Egon. Vi boede i et hus, vi selv havde fået bygget i 1998. Egon ville gå igennem ild og vand for mig. Jeg var helt sikkert bedre gift, end han var.

Vi havde sammen to sønner:

Preben blev født i 1979. Han blev i 2007 gift med Bettina. Hun blev født i 1980.

Sammen havde de Kristian fra 2003 og Karoline fra 2006. I marts 2014 kom der en lille ny til verden. Han lignede bare så meget Kristian. Det var dejligt med tre børnebørn. Jeg ville bare have ønsket, at jeg havde lidt flere kræfter til at deltage. Det var hårdt, at jeg mest var tilskuer.

Min anden søn hed Thomas og blev født i 1985. Han var kærester med Lærke, der blev født i 1988. Lærke og Thomas boede hver for sig og besøgte hinanden på skift i weekender og ferier.

Jeg holdt rigtig meget af min nærmeste familie, og det var med stor glæde, når vi var sammen. Særligt de tre dejlige børnebørn gjorde mig glad, når de kom på weekend eller drog med på ferietur.

Jeg havde en søster og svoger, der boede i Visborg ved Hadsund. Dem holdt vi af at rejse sammen med. De havde fire børn, svigerbørn og tre børnebørn, som jeg holdt af at følge lidt med i og mødes med indimellem.

Ud over nærmeste familie havde jeg en del fætre og kusiner, der boede langt væk. Vi sås kun et par gange om året, men det gjorde jo ikke kvaliteten ringere.

En kusine og hendes familie var dog noget særligt for mig. Hun boede i Vorbasse sammen med hendes mand. Hendes datter og svigersøn boede i Vejen med deres dejlige piger. Den familie var noget særligt, fordi vi havde tilbragt rigtig mange timer sammen på campingweekender gennem mange år. Vi havde mange ting til fælles og drog omsorg for hinanden.

Egon havde to søstre, som vi dog mest havde telefonkontakt med. Derudover havde han en bror og svigerinde, som boede i Viborg. De kiggede ind til os mange gange hen over året, når de besøgte deres datter, der ikke boede så langt fra os. Det var dejligt med de besøg.

November 2013

Jeg vil starte med torsdag den 14. november 2013. Den dag viste sig nemlig at blive skelsættende for mig og min familie på en eller anden måde.

Jeg tog på arbejde om morgenen efter en træls nat, men jeg tænkte, at det nok skulle gå. Jeg arbejdede som pædagog på Bredballe Bofællesskaber. Jeg havde lidt mavevrøvl, og det ville bare ikke gå over, så jeg var nødt til at køre hjem igen efter kun tre timer. Jeg gik i seng, lige da jeg kom hjem og tænkte, at det nok ville udvikle sig til opkast eller diarré, men det blev bare ved med at ulme og ulme indtil lørdag morgen, to dage senere. Så kom opkassen til den helt store guldmedalje. En tanke strejfede mig: Opkassen var gul galde, og smerterne var som galdesten. Men... Galdesten havde jeg fået fjernet i 2004, så det undrede mig noget.

Mandag den 18. november.

Om mandagen tog jeg til lægen. Her fik jeg at vide, at det måske godt kunne være galdesten i galdevejene, så der blev taget blodprøver, så vi kunne finde et svar den vej.

Onsdag den 20. november.

Så gik det galt igen. Voldsomme galdestenslignende smerter. Jeg kontaktede lægen, som undersøgte mig og sendte mig til ultralydsscanning. Egon var ikke hjemme, så jeg fik fat i naboen Bente, som kørte mig til Vejle sygehus, hvor ultralydsscanningen skulle foretages. Den viste da også et eller andet, men ikke præcist nok, så de ville have mig i en CT-scanner også. Der kunne jeg først komme til torsdag morgen, og det havde jeg det fint nok med. Bente og jeg kørte hjem, og i mellemtiden havde jeg fået det lidt bedre. Jeg bad Egon om at holde fri torsdag, så han kunne følge mig til sygehuset om morgenen.

Torsdag den 21. november.

Efter at jeg havde haft mavekneb i en uge, tog vi til scanning på Vejle sygehus. Det tog ikke lang tid; lidt kontrastvæske i armen og ind i scanneren. Ud igen efter 15 min. Besked hos lægen om 3 hverdage. Sådan fungerer det, og det er der jo ikke ret meget at gøre ved.

Samme eftermiddag omkring klokken 15.30 ringede det på vores dør herhjemme. Jeg gik ud for at åbne og så, at det var min læge, Lars, der stod udenfor. Jeg tænkte: "Han er da gået forkert," men åbnede døren helt og inviterede ham indenfor. Han spurgte, om Egon var hjemme. Det var han. Vi gik ind i, og jeg bad Lars om at sætte sig. Egon kom, hilste på og spurgte, om han måtte byde på en kop kaffe. Det ville Lars gerne have. Først her gik det op for mig, at noget måtte være galt, så jeg kiggede på Lars og sagde: "Det er vist alvorligt, siden du kommer her." Lars svarede: "Ja, det er det. Jeg er glad for, at I begge to er hjemme."

Lars havde fået svar fra scanningen. Der sad en tumor på min bugspytkirtel. Ingen vidste, om den var ondartet eller harmløs, men alvorligt var det under alle omstændigheder der, hvor den sad. Han tegnede og forklarede meget præcist og meget menneskeligt for os, hvad han mente, der skulle og kunne gøres. Han sagde også, at han var på vores side og ville hjælpe os med komme igennem det. Alle billederne og teksten var allerede blevet sendt til Odense Universitetshospital. Nu var der bare brug for, at jeg sagde okay, og så

ville tingene gå i gang: Undersøgelser og prøver af tumoren, så de kunne få konstateret, hvad den bestod af.

Det er helt fantastisk at have en læge, der viser, at man ikke bare er et nummer i rækken, men et menneske, der både har brug for faglighed og medmenneskelighed.

Det var vigtigt for mig, at børnene fik besked af mig, og det skulle være hurtigt. . Thomas var taget til Års, så vi ville ikke ringe og give beskeden til ham den aften, men vente til det blev morgen. Preben og hans familie kom hjem til os kort efter, at Egon ringede efter dem. Det var rigtig svært at fortælle det, og børnebørnene græd da også. Det gjorde jeg selvfølgelig også. Selvom vi endnu ikke vidste, hvad beskeden ville komme til betyde, så vidste vi dog, at det ikke var en ligegyldig besked. Vi fik snakket rigtig godt sammen om det hele.

Jeg er overbevist om, at åbenhed er godt for os alle, selvom det er svært. Vi står sammen om det sjove og skal vel også gøre det, når tingene er svære.

Fredag den 22. november.

Vi ringede til sygehuset i Odense for at høre lidt om tidsperspektivet. Skulle ringe igen mandag.

Søndag den 24. november.

Jeg har det skidt og kaster op hver dag.

Vi var inviteret til barnedåb hos min niece i Hadsund, og det ville jeg bare så gerne med til. Denne søndag morgen startede også med opkast, så jeg måtte tilbage i sengen en lille time. Derefter op og i det pæne tøj og af sted i god tid, så vi kunne stoppe op undervejs. Turen gik godt, og det blev en dejlig dag. Lille Thea blev døbt, og så blev Britta og Thomas da også lige gift. Det var godt, at jeg fik mig taget sammen til at komme med.

Mandag den 25. november.

Vi ringede til sygehuset i Odense igen, og fik så en tid til undersøgelse i Odense mandag den 2. december klokken 10.

I den mellemliggende uge var det bare at vente. Jeg fik det tiltagende skidt. Madlede, opkast og kvalme i rigt mål. Jeg kunne faktisk ikke være i køkkenet. Bare tanken om, at der var mad i køleskabet, var nok. Egon sprang rundt for mig. Hvis jeg havde et specielt ønske, så fiktede han det til mig. Gud, hvor var jeg dog privilegeret, at være så godt gift.

December 2013

Mandag den 2. december.

Vi fik os dog slæbt igennem ugen, og mandagen efter telefonopkaldet mødte vi ind i Odense. De ville gå ned igennem spiserøret, mens jeg var i lokalbedøvelse, og undersøge og udtage prøver. Men det skulle vise sig, at det ikke var så nemt. Jeg kunne åbenbart ikke falde så meget til ro i lokalbedøvelse, at de kunne gennemføre at udtage en prøve. Lægen sagde, at tumoren lå så tæt på en stor blodåre, at han ikke turde udtage prøver, når jeg ikke lå helt stille. Jeg huskede ikke noget, så underbevidstheden må have arbejdet imod det.

Lægen, som var en dygtig kræftspecialist sagde, at med det, han kunne se i undersøgelsen, så kunne han godt udtale sig om, at det med 95 % sikkerhed var kræft. Men der skal udtages prøver til dyrkning.

Jeg troede på, han var så dygtig, at han havde set rigtigt ved første øjekast. At det var kræft.

Vi besluttede, at Egon skulle følge mig i alt, hvad der skal foregik. Derfor ville han indlogere sig på patienthotellet i Odense de dage, jeg skulle være der.

Tirsdag den 3. december og onsdag den 4. december.

Jeg skulle indlægges og i fuld narkose, så de dagen efter kunne udtage prøver ved hjælp af en kikkertundersøgelse. Det gik godt, men der var jo ikke noget svar på det før en uge senere. Dog kunne de igen sige, at det positive var, at der ikke var noget på de andre organer og heller ikke i mave eller tarm.

Torsdag den 5. december.

Vi kunne tage hjem igen: Mig med en herlig gul kulør, kvalme, madlede og en henvisning til Kolding sygehus et eller andet sted på nettet. Samme dag hærgede orkanen "Bodil" Danmark. Vi nåede lige over broen, inden den blev lukket. Godt, jeg ikke skulle blive derovre. På Odense Universitetshospital på trettende etage; det er ikke løgn, når jeg siger, at bygningen svajede! Uha! Så det var godt, at vi nåede hjem i vores eget etplanshus.

Fredag den 6. december.

Puha, den madlede var ganske forfærdelig. Jeg havde tabt mig 10 kilo siden den 28. november. Vi havde kontakt til Lars, vores læge, den dag for at høre, om han vidste, hvornår jeg kunne komme til Kolding sygehus. Der skulle de ligge en stent (et rør) ind i galdegangen for at få den gule galdevæske til at løbe i mave/tarm systemet i stedet for at ophobes i blodet.

Lars ringede til Kolding, og det lød ikke til, at de havde så travlt, så Lars indlagde mig akut. Så fik de fingeren ud. De kunne jo godt se, at jeg havde det dårligt og var helt gul. Tallene i blodet var på 118 og skal ligge mellem seks og 20. Kolding gav mig så en tid til operationen om tirsdag klokken 7. De syntes, jeg skulle tage hjem og så komme igen fastende om tirsdagen. Det gjorde vi så.

Mandag den 9. december.

Jeg blev ringet op fra Kolding sygehus. De ville gerne have yderlige oplysninger og nye blodprøver, så jeg skulle komme klokken 10. Dagen blev brugt på snak med læge, blodprøver og forsøg på at overbevise dem

om, at det vil være smart at foretage operationen, mens jeg var i fuld narkose. Det lykkedes til sidst at overbevise dem om, at det var bedst.

Skolen i Filskov skulle have holdt julefest torsdag, men "Bodil" kom forbi og aflyste det. Nu skal det være i aften, og trods min dårligdom, vil jeg altså bare med. Det må koste noget energi, men Kristian og Karoline skal optræde, og det er så vigtigt for dem, at vi alle deltager. Det blev en dejlig aften med et par glade børnebørn og en meget træt farmor.

Tirsdag den 10. december.

Tirsdag morgen drog vi hjemmefra tidligt og var på Kolding sygehus i god tid. Jeg skulle først være der kl. 7, og jeg skulle faste. Jeg ventede og ventede. Jeg syntes, alle andre kom ind før mig og fik tildelt en seng. Jeg fik ikke en seng før kl. 8. Der begyndte at komme portører efter nogle af de andre patienter inde på sengeafsnittet, opvågningsstuen. Jeg spurgte, om ikke jeg skulle til først, men jeg var kun nummer tre, fortalte sygeplejersken mig. Nå ja pyt - jeg var jo ikke sulten, men jeg var godt nok tørstig. Jeg syntes, at jeg blev mere og mere skidt. Jeg blev rastløs og kunne ikke holde ud hverken at sidde, ligge eller stå. Da klokken blev hen ad 13.30, tilbød de mig at få drop. Det takkede jeg ja til, og det hjalp da også lidt. Klokken cirka 14 blev jeg hentet.

Jeg fik ret hurtigt at vide på opvågningsstuen, at alt var gået planmæssigt. Det vil sige, at røret nu skal give afløb, så tal og gul farve vil være nedafgående. Jeg kom op på afdelingen, hvor Egon ventede. Det eneste, personalet forlangte af mig, var, at jeg drak og spiste lidt, inden jeg tog hjem. Jeg var bare så træt, så jeg bad Egon hente lidt mad og drikke til mig, så vi kunne komme hjem. Jeg spiste "lidt" og drak et glas vand. Egon hjalp mig i tøjet, og så sagde vi farvel. Vi fik et kort og skulle bare ringe, hvis der blev noget.

Hold da op, hvor er gangene på Kolding sygehus LANGE. Det var sejt, men vi nåde bilen, og jeg sov faktisk på vej hjem. Da vi holdt herhjemme, gik jeg direkte i seng. Egon kom og hjalp mig af tøjet. Det magtede jeg ikke selv. Jeg var bare træt og skulle ligge under dynen. Klokken var vel omkring 18.30. Jeg faldt hurtigt i søvn og registrerede bare lidt, når telefonen ringede, eller når Egon kiggede ind til mig.

Onsdag den 11. december.

Jeg vågnede klokken 6.30. Jeg følte mig, og en ny følelse sneg sig ind på mig - jeg var sulten. Da jeg sagde det højt til Egon, fløj han nærmest op for at lave lige den slags morgenmad, jeg kunne tænke mig: Øllebrød. For første gang i langt tid kunne jeg spise normale mundfulde. UHM! Jeg havde det bare så godt. Det skulle udnyttes. Jeg ringede til arbejde og spurgte, om de ville have besøg. Vi lavede en aftale. Vi tog rundstykker med, og jeg spiste faktisk et helt rundstykke. Jeg var nok lidt overmodig og tænkte, at vi da også lige skulle en tur i Bilka.

Odense Universitetshospital havde Egons mobilnummer, og de ringede, mens vi var på besøg på arbejdet. Hun spurgte efter mig og fortæller, at svarene på prøverne var kommet fra laboratoriet. Det var KRÆFT på bugspytkirtlen. Mine tal skulle nu falde og gerne ned til omkring 40, før kræftafdelingen i Odense ville overtage min journal. Der skulle være konference torsdag, og der håbede hun, at min blodprøve ville vise et fald.

Torsdag den 12. december.

Jeg skulle have taget blodprøver og fik svar over middag.

Tallet var faldet fra 118 til 78. Wow, tro mig: det kan man kun blive glad over.

Fredag den 13. december – søndag 15. december.

Weekenden gik godt. Vi besøgte børnene, og min søster og svoger besøgte os. Egons bror og svigerinde besøgte os også. Dejlig weekend. Jeg planlagde så småt et besøg af mine kollegaer til på torsdag.

Mandag den 16. december.

Blodprøver igen. Indkaldelse til kræftlægerne i Odense til i morgen formiddag. Blodprøvetal viste nu 41, så de faldt flot.

Tirsdag den 17. december.

Vi kørte til Odense. Mens vi ventede, følte jeg lidt uro i maven og spiste en medbragt mandarin. Vi blev kaldt ind og fik information om, hvad de kunne tilbyde mig. Lægen fortalte om en særlig skrap kemokur, de ville tilbyde mig. Hun fortalte hvordan og hvornår, de gerne ville starte. Hun mente, det var min bedste chance, men jeg måtte ikke sige ja med det samme. Det måtte jeg først gøre per telefon to døgn senere. Der ville en sygeplejerske ringe til mig. Jeg skulle læse om det og tænke det grundigt igennem. Det kunne jeg ikke helt forstå, for jeg mente jo ikke, at jeg oprigtigt havde et valg. Hvis jeg sagde nej, hvad ville der så ske? Hun forklarede, at hvis jeg ikke ville have denne specialpakke, så ville jeg få tilbudt standardpakken. De mente bare, at min bedste chance ville være specialpakken. Sygeplejersken forklarede om bivirkningerne. UHA! Der er mange og nogle grimme af slagsen. Det var svært at forholde sig til. Der var også mange forberedelser til det. Alle hverdage i jul og nytår blev lagt i skema, og der var lagt en plan for hele januar og det meste af februar. De var søde og forklarede tingene på en ordentlig måde. Det var jo bare som om, det ikke lige handlede om mig. Jeg skulle lige have det til at bundfælde sig. Der var massere af ubehagelige ting i det, de fortalte. Jeg græd lidt, efterhånden som det gik op for mig, at det jo netop var mig, det handlede om. Bare en måned tidligere var jeg frisk, og nu var jeg livstruende syg. Hvor nemt er det lige at forholde sig til?

Ingen vej udenom. Vi var kommet på et tog, og vi kunne ikke bare stige af i farten.

På vej hjem fra Odense besluttede vi os for at stoppe på en rasteplads, hvor vi kunne sidde lidt og snakke og få lidt frokost. Jeg syntes ikke, jeg var helt frisk, men det var nok psykisk efter alle de beskeder. Vi spiste lidt, snakkede og kørte så hjemad. Jeg havde det ikke allerbedst og følte måske, at jeg havde spist lidt for meget. Jeg skulle have fat i en ny vinterfrakke, så vi gjorde holdt i Egtved. Det lykkedes ikke, så vi fortsatte hjemad.

Vi var kun lige kommet hjem, så måtte jeg gå i seng. Det hele virkede overvældende, og jeg var ikke helt klar over, om det var psyken eller helbredet, der drillede mig. Jeg gik lidt til og fra sengen. Jeg havde det træls og fornemmede, at det var ved at være som før, jeg fik det rør opereret ind i galdegangen. Den tanke gjorde mig ked af det. Jeg var meget følsom. Græder over alt og intet. Jeg kunne ikke spise aftensmad, men det var vist forståeligt nok med den voldsomme opkastning, der kom lige omkring den tid. Jeg gik i seng igen og sov meget uroligt og havde flere toiletbesøg. Når jeg tisede, var det som kaffegrums.

Onsdag den 18. december.

Jeg havde det stadig dårligt. Fryser og havde kvalme. Vi havde en åben tid til røntgen på Vejle sygehus. Det skulle gøres for at se, om røret sad, hvor det skulle. Meningen var egentlig, at der skulle gå 14 dage efter det var indsat, men på ottende dagen ringede Egon til lægen for at høre, om han ikke mente, vi skulle få det

gjort den dag. Det, syntes han, var en god idé, og han ville ringe til os lige så snart, han så resultatet. Jeg blev røntgenfotograferet, og vi tog hjem. Jeg skulle straks på sofaen med varmetæppe, dyne og ekstra sokker.

Lægen Lars ringede til os klokken 14 og sagde, at han stadig ikke kunne se svaret, men at han lige havde snakket med Kolding sygehus. De ville godt hjælpe os, hvis jeg ville have det. Selvfølgelig ville jeg det, så vi kørte til Kolding. Lægen dernede fandt billederne og mente, at røret sad, som det skulle. De kunne dog ikke se, om der var gennemløb.

Han sagde først, at jeg godt måtte tage hjem, og så kunne de re-operere mig fredag, men han ville lige snakke med sin bagvagt. Der blev taget blodprøver, så nu venter vi på dem.

Blodprøverne viste, at tallet var steget fra 41 til 53, og infektionstallet var også forhøjet. De besluttede, at jeg skulle indlægges og have en antibiotikakur i drop. Måske det ville hjælpe, så jeg ikke behøvede en ny operation. Jeg var klar, men var nu noget nede over, at jeg kun havde haft det godt i en lille uge, før det var på vej nedad igen med mit helbred. Kort efter at jeg var ankommet på en stue på organkirurgisk afdeling, hentede de mig igen til en ultralydsscanning. Den viste også, at røret sad, hvor det skulle.

Alle på afdelingen var utroligt søde ved os og sagde, at i vores situation skulle vi ikke tage besøgstiderne alvorligt. Egon måtte komme og gå, som det passede for os. Jeg fik drop. Der skal flere poser til, for at man har fået det, de kaldte en kur. Mine blodårer syntes ikke om det, så de stoppede til, og jeg måtte have nålen flyttet flere gange. Det gjorde bare så ondt, eller måske var jeg blevet en "kylling"?

Torsdag den 19. december.

Allerede dagen efter kunne jeg mærke, at det gik bedre. Tallet var faldet, og jeg kunne igen spise og drikke lidt (men tit). Blodprøverne viste, at tallet var på vej ned igen.

Fredag den 20. december.

Jeg fik det sidste drop tidligt om morgenen og også en blodprøve. Tallet var nu faldet til 36, hvilket var det laveste i lang tid. Lægen på afdelingen ville gerne hjælpe mig, så hun bad om nye blodprøver til mandag den 23. og sagde, at hvis jeg fik det dårligt hen over julen, så skulle jeg bare ringe direkte til afdelingen og ikke igennem vagtlægen. Med de ord blev jeg sendt hjem.

Lørdag den 21. december.

Preben skulle holde firmajulefrokost og ville gerne, at vi kom. Egon hjalp dem om formiddagen, og jeg var hjemme for at samle lidt energi til at deltage fra klokken 13. Sikke en formiddag! Der kom blomster, og jeg tudede over kortet. Der er to, der ringer for at høre til os. Jeg tudede, så det var ikke nemt at snakke i telefon. Lørdag formiddag blev én stor tudedag.

Vi kørte ud til Filskov og aftalte, at jeg skulle sige til, når jeg ville hjem. Men det var så dejligt at være lidt ude, og jeg sad til bords med børnene og deres mormor og morfar. Det var hyggeligt, så vi kørte først hjem igen klokken 20. Jeg var træt, men også glad.

Søndag den 22. december.

Vi fik besøg af min kusine Mona og hendes mand til rundstykker. Det var dejligt at være sammen med dem.

De lyttede, og jeg fik sagt, hvordan jeg havde det, og hvad jeg følte. Der blev også plads til anden snak heldigvis.

Vi kørte til Vejle over middag, og jeg fik endelig en ny frakke, der helt sikkert kunne holde mig varm. Senere på eftermiddagen kom Bettina, Preben og børnene med rester fra julefrokosten, som vi spiste sammen til aften.

Mandag den 23. december.

Dagen efter skulle jeg igennem en nyreundersøgelse i Odense, men først lige en blodprøve i Kolding. Jeg havde fået indkaldelsen til den nyreundersøgelse, og derefter kom der endnu en indkaldelse. Det bugnede med papirer og foldere om det ene og det andet herhjemme. Den anden indkaldelse til nyreundersøgelse var en ny tid, så vidt vi forstod. Men det skulle vise sig, da vi kom til Odense, at vi var udeblevet fra den ene undersøgelse, og jeg fik en ny tid til fredag den 27. klokken 9. Hold da op, det slog mig ud. Jeg skulle altså til Odense om fredagen kl. 7.30, hvor der skulle indsættes en injektionsport. For at være helt ærlig, så var jeg bare så bange for det. Det var en lille "kapsel," der skulle sidde under huden. Den skulle der gives kemo igennem, så jeg ikke skulle have det i en ny blodåre hver gang. Det lød fornuftigt, men det gjorde ikke min nålefobi nemmere. Jeg havde aldrig følt mig så skrækslagen over nåle og sygehuse, som jeg gjorde på det tidspunkt. Men jeg havde også fået en rigelig dosis i den tid. Jeg kunne overhovedet ikke overskue, at jeg skulle to ting samme dag. Egon fik mig snakket til ro, og en sygeplejerske fra nyreafdelingen ringede til den anden afdeling. Det kunne de godt samarbejde om, så jeg skulle bare møde op, så skulle de nok få begge dele ordnet. Ja, tak for hjælpen, men jeg var utryg og for at være ærlig... skide bange.

Da vi kom hjem har børnene gjort rent i huset og står klar med eftermiddagskaffe og nybagt brød. Hvor er de dog søde.

Tirsdag den 24. december.

Juleaften. Heldigvis var det et af de år, hvor alle sammen kom hjem til os. Det havde vi brug for. Vi havde en dejlig juleaften med mega mange pakker. Vi spiste god mad, hyggede, dansede om juletræet og slog terning om, hvem der skulle hente julepakker. Vi fik set, hvad alle fik i julegave, og det tog faktisk dejlig lang tid. Tak til min skønne familie for en dejlig juleaften!

Onsdag den 25. december.

1. juledag plejede vi at holde hos Bettina og Preben som madsammenskudsgilde. I år havde børnene bestemt, at de ville komme her, så jeg kunne være hjemme. Det blev en rigtig hyggelig dag med frokost og spil, som nogle havde fået i julegave. Tak for endnu en dejlig dag i familiens skød.

Torsdag den 26. december.

2. juledag gik stille og roligt herhjemme. Jeg skrev og legede også lidt med min nye tablet. Egon vaskede bil og gik tur med hunden. Jeg burde være gået med, men jeg frøs. Mine tanker sneg sig af og til hen på det, jeg skulle dagen efter.

Efter lidt tv-tid og tiltagende ondt i ryggen, (jeg sad nok forkert) var det tid til at kravle under dynen. Jeg kunne bestemt ikke være under dynen. Kunne faktisk ikke være nogen steder. Jeg vandrede hvileløs rundt i hele huset. Jeg havde bare så ondt. Galdestenssmerter. Efter flere forsøg på at hjælpe mig, besluttede Egon, at tiden var inde til lidt hjælp. Jeg var i en tilstand, hvor jeg nærmest var ligeglåd med, hvad der skete

omkring mig. Han ringede til Odense og snakkede med afdeling R. De ringede tilbage og bedte os om at komme. Egon hjalp mig i tøjet, startede bilen, ringede til børnene, og så kørte vi af sted.

Fredag den 27. december og lørdag den 28. december.

Vi kom til Odense omkring midnat, og jeg kom i en seng. Smertebehandlingen blev sat i gang. Det skulle så også vise sig, at jeg havde feber, så jeg fik væske i et drop.

Klokken fire om natten kommer lægen. Jeg fik to sprøjter og får det lidt bedre. Der bliver taget blodprøver. De viste høje infektionstal, og mit "gule" tal var igen steget. Mistanken faldt igen på det "rør," jeg havde i galdegangen.

Egon blev siddende i en stol ved min seng hele natten og hele næste dag. Gud, hvor jeg dog elsker ham.

Lægen mente godt, at jeg kunne få kapslen anlagt fredag som aftalt. Men da jeg vågnede, havde jeg høj feber og havde det bare ret træls. Kapslen kunne lægges, når min temperatur kom under 38,3 grader, sagde de, og det blev bestemt ikke den dag. Den planlagte nyreundersøgelse kunne godt gennemføres, da der dér mest var tale om kontrast og blodprøver. Så jeg blev kørt lidt frem og tilbage, mens jeg lå i min seng.

Der blev dyrket på blodprøverne for at finde den rette behandling. Prøverne viste, at jeg havde galdevejsbetændelse (det fandens rør!) og blodforgiftning. Ikke underligt, at jeg havde høj feber. Sådan gik de næste par dage.

Lørdag nat sad Egon igen hos mig. Det gav mig lidt ro til at sove.

Søndag den 29. december.

Bettina og Preben kom på besøg. Vi havde sagt til dem, at vi ikke syntes, børnene skulle komme. Det var altså ikke en afdeling for sarte sjæle. Vi behøvede jo ikke skræmme børnene. Heldigvis kunne de være hos mormor og morfar.

Lægen beslutter, at jeg skal have skiftet røret i galdegangen dagen efter. Selv om feberen var faldet, var de ret sikre på, at det var røret, der lavede ged i det hele. Jeg var blevet ultralydsscannet, og noget tydede på, at der ikke var ordentlig passage.

Mandag den 30. december.

Jeg blev kørt til den afdeling, der skulle skifte røret. En meget sympatisk læge forklarede, hvad der skulle ske. Jeg var ikke så tryk ved, at de ikke ville have mig i fuld narkose. Han forklarede, at det næsten var narkose den dag, ellers blev det først om en uge eller mere. Med kniven for struben gik jeg med til det.

Tilstået: Jeg mærkede ikke noget, og røret blev skiftet. I forhold til dengang, jeg fik det første rør, kunne jeg egentlig ikke mærke en forskel. Blodprøverne viste dog, at det var der. De "gule" tal faldt. Det gjorde min temperatur også. De sagde, at jeg snart kunne komme på antibiotika i tabletform.

Tirsdag den 31. december.

Nytårsaftensdag. De snakkede om, at jeg kunne komme hjem et døgn på orlov. Da lægen havde gennemset mine blodprøver osv. satte de pillebehandling i gang, og vi kunne køre hjem. Jeg havde fået orlov fra klokken 16 til klokken 16 dagen efter.

Da vi kom hjem, var jeg bare så tørstig, så jeg ville tage en kold sodavand i køleskabet. Jeg nåede ikke engang at åbne det, før jeg kastede op. Jeg nåede heller ikke badeværelset.

Jeg blev godt anbragt på sofaen, og Egon passede mig op: Lavede mad og serverede en tilpas lille portion for mig. Vi hyggede, trods det hele, den nytårsaften. Vi så tv, snakkede, grinte og græd. Det var dejligt at snakke det hele lidt igennem og få snakket om, hvilke følelser der kom i spil. Det var dejligt at sove hjemme og dejligt at ligge lidt i ske.

GODT NYTÅR.

Eftertanker.

Egon passede både mig og min telefon. Mange hørte til både ham og mig i de dage. Nogle havde jeg snakket med i små portioner, andre har Egon haft kontakt med hver dag. Det var dejligt for både ham og mig, at der kom besøg, der ikke havde berøringsangst. Det betød så meget, at vi kunne grine og græde sammen med andre.

Det var bare så vigtigt, at vi var omgivet af mennesker, der forstod, at Egon havde brug for støtte. Det er ikke nemt at stå ved siden af og bare kunne se til, at den anden har det dårligt. Hvornår skal man være stærk, og hvornår skal man vise den bløde side? Jeg rummede jo begge dele og viste det i fulde drag. Egon rummer også begge dele, men havde nok lidt sværere ved at vise den bløde side for andre.

Januar 2014

Onsdag den 1. januar.

Vel tilbage i Odense fik jeg igen et venflon (et venekatater) i armen, og de tog blodprøver, der viste, at mit "gule" tal var faldet til 26. Det laveste i en måned. Normalområdet er 5-25. Mit kaliumtal var derimod for lavt, så det fik jeg en liter af i drop samtidig med piller. Planen var nu, at jeg skulle have lagt kapslen ind dagen efter.

Torsdag den 2. januar.

Ved stuegangen fandt lægen nye tider til start af kemo og blodprøver og fandt også ud af, at min scanning var blevet for gammel. Den må kun være 4 uger, når kemoen skal starte. Jeg blev henvist til CT-scanning på Vejle sygehus. Kemoen skulle nu starte den 8. januar. Klokken 9 skulle jeg møde ind på eksperimental afdeling. Nu var det hele så rykket, men det duede jo heller ikke at starte, når jeg havde det så dårligt i forvejen.

Jeg ventede på at blive kaldt ned til kapselanlæggelse. Klokken 15 kom sygeplejersken så og fortalte, at de havde besluttet, at de ikke ville lægge kapslen, når jeg var i antibiotikabehandling. Da tænkte jeg så: det vidste de da, at jeg skulle være til og med om mandagen? Jeg tænkte også, at det da var godt, jeg ikke fik den lagt, da de ikke vidste, hvor infektionen sad. Men så kunne jeg tage hjem og komme igen tirsdag klokken 8.

Vi gjorde os færdige og kørte hjemad. Det var dejligt at være hjemme. Egon hentede Teis i hundepensionen, så vi alle sammen var hjemme. Jeg kunne godt mærke, at indlæggelse i en uge med feber havde taget på kræfterne. Så det blev lidt af og på sofaen resten af dagen. Egon plyndrede juletræet, støvsugede og flyttede lidt rundt i stuen, så jeg kunne se tv liggende på sofaen.

Fredag den 3. januar.

Lærke og Thomas kom på besøg. De havde tænkt så meget på mig, og nu ville de med egne øjne se, om jeg havde fået det bedre. Søde er de.

Jeg nappede en lille middagslur, da de unge var taget hjem. Egon spurgte, om vi ikke skulle køre til Vejle. Han syntes, at jeg skulle have en ny seng, så jeg kunne ligge godt, nu hvor jeg måske skulle tilbringe lidt mere tid dér. Vi kiggede på nettet, og Egon ringede til Sengeexperten og snakkede med Hanne. Vi kendte Hanne og hendes mand fra lokalområdet gennem mange år. Vi kørte derind og efter lidt vejledning, fandt vi lige de senge, vi kunne bruge. De kunne leveres lørdag eftermiddag. Et par lækre elevationsenge, som vi ellers aldrig havde ønsket os, men de gamle senge var nok 20 år gamle, så ingen storhed i det.

Hanne Bruun, der arbejdede der, og som Egon havde talt i telefonen med, fortalte mig, at hun har haft brystkræft to gange med fem års mellemrum og var blevet helbredt. Hun mente, at det for en stor del skyldtes, at hun løbende havde gået hos en akupunktør i Gram, der havde hjulpet mange kræftpatienter. Hun syntes, jeg skulle forsøge mig hos ham. Hun gav os navn og internetadressen, da vi er færdige med sengehandlen.

Da vi kom hjem, skrev jeg en mail til Hugo Nielsen. Akupunktoren skulle gerne gives før kemo, havde jeg fået at vide, og så var der jo faktisk kun om mandagen. Det virkede ikke helt realistisk, men jeg forsøgte.

Lige da jeg havde trykket 'send', ringede Birthe til mig. Hun havde også haft ringet, mens jeg var i Odense og bestemt ikke havde det godt. Hun ville høre, om det gik bedre, og om jeg var kommet i gang med kemoen. Vi snakkede lidt om løst og fast. Birthe havde også kræft og forstod helt sikkert mine tanker. Hun var også rigtig god til at opmuntre mig og give mig et godt grin. Jeg fortalte hende, at jeg havde skrevet til Hugo Nielsen, og hun sagde, at det ville hun bestemt også gerne prøve. Vi aftalte, at hvis jeg hørte fra dem, skulle jeg nævne hende. Birthe kunne heller ikke køre derned selv, så hun kunne jo komme med os, hvis de ville acceptere det dernede.

Hen på aftenen ringede de fra Hugo Nielsen og gav mig mulighed for at komme mandag klokken 9 eller klokken 15. Jeg valgte klokken 15 og nævnte, at Birthe gerne ville med, hvis det kunne lade sig gøre. Jeg fik at vide, at jeg bare skulle tage hende med. Det var altid godt, at der var flere, der ville kæmpe sammen.

Jeg ringede til Birthe, og vi lavede en aftale til mandag.

Lørdag den 4. januar.

Preben og Karoline kom på besøg. Jeg hyggede med Karoline, mens Egon og Preben lavede lidt arbejde udenfor. Bettina kom senere på dagen, og vi spiste frokost sammen. Kristian var på drengelær den weekend. Karoline spillede på min nye tablet og installerede et spil, hun gerne ville lære mig. Herligt!

Det var dejligt at snakke med Bettina og Preben. Vi fik en god snak om stort og småt. De kørte hjem ved 14.30 tiden, og jeg tog en lille lur. Sengene kom, og Egon havde selvfølgelig gjort klar til det. Bente kom, og vi sad i stuen med en kop kaffe.

Søndag den 5. januar.

En arbejdskollega, Lisbeth kom på besøg kl. 13. Det havde jeg glædet mig til. Hun var her i tre timer, og vi snakkede om alt mellem himmel og jord, rigtig hyggeligt. Det var bare så dejligt at få lidt input fra livet udenfor mit hjem.

Mandag den 6. januar.

Birthe og jeg var hos Hugo Nielsen. To nåle i mine fødder. Det gav mig rumstoring i maven hele aftenen. Da han tog mine nåle ud, fik jeg en mærkelig smag i munden, hvilket jeg sagde højt. Hugo spurgte med det samme, om det smagte af tin. Det var mærkeligt, for det var jo netop tin, det smagte af. Det fik mig til at tænke på mine unge dage. Jeg husker, vi engang skulle dele en øl af en pokal i tin. Hi hi. Så måske der er noget om det. Jeg lavede i hvert fald en ny aftale med Hugo Nielsen.

Tirsdag den 7. januar.

Dagen hvor jeg igen skulle til Odense for at få kapslen lagt. Jeg skulle være der kl. 8 og var godt nervøs. Det var godt at vide noget, men det kunne da også jage enhver væk, at de skrev om alle de mærkelige ting, der kunne ske. Jeg blev hentet af en portør kl. 8.30. Det var super, at jeg ikke igen skulle vente hele dagen.

De var super søde på operationsstuen. To sygeplejersker og en kvindelig læge. De forklarede lige tilpas og gav mig tryghed undervejs. Det hele tog en lille time, og Egon ventede lige udenfor. Efter en halv time var vi

klar til at køre hjem. Da bedøvelsen var væk, fik jeg ondt i halsmusklen og måtte tage Panodil. De havde sat nålen i, så de ikke skulle stikke igen den efterfølgende dag. De sagde, det vil være ømt i to til tre dage.

Onsdag den 8. januar.

Det gik af sted til Odense igen. Vi var der kl. 8.40, men kom ikke ind på en stue før kl. 9.20. Jeg fik en seng og lidt forklaring på, hvordan det skulle foregå.

Det var positivt, at jeg ikke skulle stikkes i igen. Jeg havde jo fået min injektionsport, (kapslen) omend den var lidt øm. De havde, som sagt, ladet nålen sidde i fra dagen før, så der skulle heldigvis ikke pilles ret meget ved det.

Det var mange poser hængt op i stativet. Nogle af dem skulle løbe ind over en periode på halvanden time, andre på to. Indimellem fik jeg saltvand i ti minutter. Jeg fik mange skrappe midler og også en hel masse midler, der skulle modvirke bivirkningerne. Efter cirka tre timer fik jeg det dårligt. Voldsom koldsved og kvalme. Så stoppede vi lidt, og jeg fik endnu et middel imod bivirkningerne. Så kunne vi sætte i gang igen.

Efter fem og en halv time fik jeg koblet en transportabel flaske til mig og fik en lille mavetaske til den. Odense Universitetshospital bestilte en hjemmesygeplejerske, der skulle koble den fra fredag klokken 12.30.

Torsdag den 9. januar.

Jeg var meget træt og sov længe.

Dagen efter skulle jeg klippes korthåret. Med de svedeture og udsigten til at tabe håret kunne jeg vel gøre overgangen nemmere på den måde, tænkte jeg.

Fredag den 10. januar.

Jeg blev klippet. Jeg tror, det var en god beslutning.

Efter frokost kom hjemmesygeplejersken, en meget sød, ung pige, der nænsomt gjorde det, der skulle gøres. Så fik jeg forhåbentlig ro for nåle et stykke tid.

Den nat var noget urolig og med en hel del kvalme.

Lørdag den 11. januar.

Den dag var bestemt heller ikke af de bedste dage. Det var ikke til at finde ud af min krops signaler. Var jeg sulten, tørstig, havde kvalme eller hvad? Jeg kunne ikke så godt holde de kvalmestillende piller i mig og set i bakspejlet, fik jeg da heller ikke væske nok. Det flød ud i et med kvalme og opkast, forsøg på at få lidt ned og kunsten at holde det nede.

Søndag den 12. januar.

Endnu værre end dagen før. Diarré og opkast i lange baner. Man kan jo ikke få noget medicin til at virke, når det kun er i maven i to minutter.

Ind imellem opkast og diarre lå jeg på sofaen og forsøgte at få lidt væske ned. En utrolig hård dag.

Mandag den 13. januar.

Jeg skulle scannes klokken 10.45 i Vejle. Det var noget Odense Universitetshospital havde bestilt for at have så frisk en scanning som muligt, så de bedre kunne vurdere kemoen.

Birthe ringede for at høre, hvordan min weekend havde været. Det kunne jeg jo kun sige "træls" til. Den dag var ikke meget bedre. Jeg kunne ikke holde mig selv oppe. Jeg følte mig som Pinocchio, der manglede sine snore.

Vi skulle have været hos Hugo klokken 14, men bliver enige om at aflyse, for to ting på den samme dag ville blive for meget for mig. Jeg var kun oppe fem minutter ad gangen, så krøb jeg nærmest i seng igen.

Da tiden nærmede sig for, at vi skulle til at af sted for at nå scanningen, hjalp Egon mig i tøjet. Han syntes jo, vi skulle have det ordnet. Det mente jeg da også, men jeg magtede det ikke. Da vi havde forsøgt et par gange at blive færdige til at komme af sted, forstod Egon, at det ikke nyttede. Han kunne ikke få mig ud af døren. Jeg lå bare i min seng, fuldstændig kraftløs. Egon ringede til Odense og sagde, at han ikke kunne få mig til den scanning og fortalte, hvordan jeg havde det. Efter lidt tid ringede en læge tilbage, og hun ville gerne snakke med mig. Hun sagde, at hun havde besluttet, at jeg skulle indlægges. Hun havde snakket med Kolding sygehus, som nu ventede på, at vi kom. "Kan I selv komme derned?" spurgte hun, og jeg svarede: "Ja, det kan vi vel." Jeg ved virkelig ikke hvorfor, jeg svarede hende på den måde, for det kunne vi jo ikke. Jeg sagde til Egon, at det jo var helt forkert, så han ringede Kolding, som ville sende en liggende transport til mig. Han fik da også lige aflyst scanningen.

Over middag kom jeg til Kolding, og det blev hurtigt klart, at jeg var voldsomt dehydreret og skulle i gang med væske. Fra onsdag til mandag havde jeg tabt 4 kilo, så det samlede vægttab var nu 15 kilo.

Tirsdag den 14. januar og onsdag den 15. januar.

Jeg var indlagt på Kolding sygehus indtil om onsdagen. De dage bestod mest i at få mig tanket op. Fire liter væske: saltvand og sukkervand blandet med mineraler. Det gik stille og roligt fremad.

Preben kom og besøgte mig tirsdag aften. Det var bare så dejligt at holde lidt i hånd med dem, man elsker. Bettina kom onsdag formiddag. Det betød bare så meget for mig, at de kom indimellem. Jeg fik snakket med en diætist om forslag til, hvad jeg helst skulle spise, da jeg nu blev betragtet som 'småtspisende'. Det var underligt, at JEG kunne blive småtspisende. Min livret havde ellers altid været mad.

De var så søde på sygehuset, men det var nu bedst at være hjemme. Øjeblikke efter at jeg kom hjem den dag, kom der en buket blomster. Det var fra alle mine fætre og kusiner og faster i Thy. Jeg var rørt til tårer.

Torsdag den 16. januar.

Else kom på besøg. Det var dejligt med input fra verden udenfor min og rigtig hyggeligt med et besøg. Inge-Marie og Kim kom også forbi et smut om formiddagen. Det var også hyggeligt, men hvor bliver man dog træt.

Fredag den 17. januar.

Om formiddagen kom naboen på besøg, selvom det var hendes fødselsdag.

Lørdag den 18. januar.

Den morgen havde jeg det meget bedre, så vi besluttede at køre til Sdr. Omme, hvor Karoline skulle spille badminton. Det var dejligt, for der var hele familien samlet i et par timer. Hyggeligt.

Søndag den 19. januar.

Om formiddagen kom Jette og Sv. Erik til formiddagskaffe. Jette er så betænksom og sød. Hun havde bagt fastelavnsboller aftenen før, som jeg kunne putte i min fryser. Det var jeg så glad for. Det var jo ikke lige det, vi selv fik gjort i den tid. Dejligt med besøg og hyggelig snak. Efter en lille middagslur kunne skrive lidt i dagbogen og nyde, at jeg havde en god dag.

Det gjorde mig glad at læse alle de dejlige beskeder, folk skrev til mig i min gæstebog. Jeg var bestemt også glad for direkte kontakt, opringninger, besøg og mange små søde sms-beskeder. Jeg var ikke altid lige i stand til at svare, men det håbede jeg på forståelse for. Egon plejede at gøre det for mig, hvis jeg ikke lige kunne.

Mandag den 20. januar.

Endnu en gang med Hugos nåle. Det gjorde mig godt, kunne jeg mærke. Derfor aftalte jeg også lige et besøg til tirsdag.

Resten af mandagen gik ok. Jeg kunne tydeligt mærke, at jeg fik det bedre for hver dag, der gik.

Tirsdag den 21. januar.

Jytte og Henning kom på besøg. Vi hyggede, og jeg havde det fint. Mad var igen blevet noget, der smagte, og lysten til det var så småt kommet igen. I hvert fald kom jeg i tanke om, at en fastelavnsbolle fra bageren med fløde, creme og hindbær, måtte jeg have, før jeg igen fik kvalme, så Egon smuttede til bageren sammen med Henning. Jeg spiste en halv flødefyldt fastelavnsbolle. UHM! Det var længe siden, noget havde været så godt.

Om eftermiddagen ringede de fra Odense Universitetshospital. De havde læst i min journal, at jeg havde haft det meget dårligt siden sidste kemobehandling og ville derfor gerne starte onsdag med en lægesamtale for at få klarlagt den fremadrettede behandling.

Efter aftensmad, hvor Preben også lige kiggede forbi, kørte Jytte og Henning hjem igen.

Onsdag den 22. januar.

Vi kom til Odense som aftalt klokken 9. Der var lidt ventetid, og vi kom ind til en læge klokken 9.45. Vi snakkede tingene igennem, og han mente, at jeg skulle sættes lidt ned i kemo. Det kunne jeg egentlig kun tilslutte mig, for jeg havde jo bestemt ikke lyst til at blive så syg igen allerede. Jeg spurgte ham og mente også selv, at en af grundene til, at jeg blev så syg, var de 14 dage med antibiotika og høj feber, en dag fri og så en skarp kemokur. Det er vist hård kost for alle og var måske lige hurtigt nok oven i hinanden. Det ville lægen dog ikke kommentere. Pyt. Han foreslog, at jeg fik 25 % mindre styrke. Det aftalte vi så, og jeg fik nogle andre kvalmestillende piller.

Jeg fik stadig kemoen i fem timer på Odense Universitetshospital og derefter med hjem i pumpe i to døgn. Efter første omgang havde jeg det allerede bedre end ved den sidste, så jeg tror, det var en god løsning for mig.

Torsdag den 23. januar.

Dagen efter have jeg det også bedre end sidst. Jeg var ikke nær så træt og havde heller ikke så meget kvalme. Det, der var værst for mig, var kulden, og at jeg ikke kunne røre ved og heller ikke drikke noget koldt. Det var altså svært at drikke lunken vand, men det skulle jeg, for jeg skulle jo have væske nok.

Egon havde om formiddagen bladret hele Biltema-kataloget igennem flere gange, så vi kørte en tur til Horsens til "superbutikken." Det var dejligt at komme lidt ud af huset, uden at turen gik til behandling eller sygehus.

Da vi havde købt lidt, vi ikke kunne undvære, kørte vi hjemad. Vi besøgte min gamle arbejdsplads, Bredballe Bofællesskab, på vejen tilbage. Det var dejligt med borgere og personale, der viser glæde, når man kommer. Det var godt nok længe siden, jeg havde været der, så det var bare så dejligt.

Da vi kom hjem kom nabo Bente på besøg, og senere kom Lærke og Thomas til aftenskafe.

Fredag den 24. januar.

Jeg så lige en chance for et besøg hos Hugo. Det kunne vi lige nå, inden sygeplejersken skulle komme og fjerne pumpen. Hun var bestilt til klokken 13 fra Odense Universitetshospital, men der kom ikke nogen. Jeg ringede til Odense klokken 13.45 og spurgte, om jeg selv skulle finde ud af at kontakte dem, eller om de gjorde det. Odense kontaktede hjemmesygeplejen og ringede tilbage med besked om, at de ville komme inden for en halv time. Da hun kom, var det med en masse undskyldninger om, at hun havde haft fri et par dage og ikke havde været opmærksom på beskeden om, at hun skulle besøge mig.

Hun havde ikke prøvet det før, som hun skulle hos mig, så hun virkede noget usikker. Men der var en beskrivelse med, som hun kunne følge. Hmm... Nå. Ved fælles hjælp fik vi det ordnet, og det var rart at få nålen og slangen væk et stykke tid igen.

Det er dejligt med gode dage for mig, men bestemt også for Egon. Han trak sig lidt mere og ville nu godt efterlade mig alene hjemme lidt tid.

Jeg fik en sms af min kusine om, at de gerne ville komme et smut forbi næste dags formiddag. Dejligt!

Den nat sov jeg fantastisk.

Lørdag den 25. januar.

Jeg var mega frisk på morgenmad den. Ja, det nåede da ned i cirka en halv time, før det kom retur igen. Godt, jeg lige var nået på badeværelset. Nå, det kunne jeg vel regne med, men jeg havde selvfølgelig håbet på noget andet og måtte tilbage i sengen. Det er ligesom det går bedst, når jeg ligger ned.

Mona og Levin kom som aftalt, og Egon havde ordnet kaffe og andet godt. Jeg kom op lidt efter og fik da klemt et kvart rundstykke ned. Min hjerne vidste jo, at jeg skulle spise og drikke, men det var som om, at min mave ikke mente, at det var en god idé.

Jeg var træt, træt, træt. Den efterfølgende dag skulle jeg til Prebens 35 års fødselsdag. Det var bare formiddagskafe i Jette og Sv. Eriks sommerhus, så det var stille og roligt.

Søndag den 26. januar.

Op tidligt. Lidt havregrød, der voksede i munden. Slap og træt. Egon hentede Lærke og Thomas som aftalt. De skulle køre med os til fødselsdagen. Jeg kunne ikke komme ud af min seng, så efter lidt tid måtte jeg overgive mig. Jeg KUNNE ikke komme med til min egen søns fødselsdag. Nej, hvor var jeg ked af det. Jeg græd, og Egon ringede til ham. Han sagde, at det var helt i orden. Det skulle vi ikke være kede af. Egon ville ikke af sted, når jeg havde det skidt, og så kunne Lærke og Thomas jo heller ikke komme derud, men det tog de i stiv arm. De kunne jo godt se, at jeg ikke havde det ret godt. Jeg fik en sms fra Preben. Det rørte mig så dybt, at han skrev til mig, at jeg ikke måtte være ked af det. Jeg skulle bruge mine kræfter på at blive rask, og at de så ville kom hjem til os sidst på eftermiddagen, hvis jeg magtede det. Ja! Ja! Kom endelig!

Jeg brugte dagen på at sove, men var stadig træt, træt.

Sidst på eftermiddagen ringede Preben og sagde, at det kun var ham, der kom, for Kristian var blevet syg i bilen på vej hjem fra sommerhuset. Han havde fået maveinfluenza. Karoline var faldet i søvn, så han satte dem af derhjemme og kom her alene. Det var dejligt at se ham, og så fik jeg også givet et knus og ønsket ham tillykke. Fødselsdagsgaven havde vi heldigvis købt et stykke tid før.

Mandag den 27. januar.

Jeg havde en aftale med Hugo. Jeg fik mig trukket op, og vi kom derned. Nåle i og hjem på sofaen med mig. Jeg var stadig mat og ikke til noget som helst.

Tirsdag den 28. januar.

Dagen gik også med at hvile og presse mig selv til at spise og drikke. Birgitte kom på besøg om eftermiddagen. Det var godt med lidt nyt udefra. Jeg kunne jo godt ligge, mens der var besøg, og Egon sørgede jo for kaffen.

Onsdag den 29. januar.

Dagen gik også mest på sofaen, men jeg kunne spore en lille bedring. Til eftermiddagskaffen kom Karen og Birger herover en tur og jeg spiste frugt – helt frivilligt.

Det havde igen været lidt op af bakke for mig, men jo bestemt ikke så slemt som gangen tidligere. Jeg havde mest døjet med kvalme og træthed. Den psykiske del skulle jeg arbejde med og lære at forstå, at sådan er det. Jeg kunne ikke noget mellem fredag og onsdag. Det skulle jeg så heller ikke. Færdig slut.

Fredag den 31. januar.

Jeg vågnede frisk og havde bare brug for noget input. Så jeg besluttede sammen med Egon, at vi skulle forsøge, om børnene havde lyst til at være sammen med os. Det havde de heldigvis, og de kom klokken 16.30, da Karoline var færdig med gymnastik.

Planen var, at de to, Karoline og Kristian, som jo snart skulle være storesøskende, skulle med ud at købe en ting til lillebror "Karlos" fra dem. Vi snakkede lidt om, hvad de kunne tænke dem at give ham. Det var de slet ikke i tvivl om. Hold da op, de er gode til at finde på ting til babybror. Vi kørte til Kolding Storcenter og fik indkøbene ordnet, og så skulle vi jo på café. Karoline og jeg spiste børnemenu, mens farfar og Kristian fik en mega bøf menu. Det var en rigtig hyggelig tur for os alle fire.

Februar 2014

Lørdag den 1. februar.

Egon syntes, han trængte til at blive klippet, og jeg ville gerne en tur til Bredballe. Det fik vi sat på skinner, således at jeg kunne være i Bredballe Bofællesskab, mens Egon kørte ned i byen. Hvor var det hyggeligt i BB. Borgerne bød mig velkommen, og jeg havde jo ro og tid til at hygge med dem. Det blev til et par timer med gode kollegaer og dejlige borgere. Vi sang og hyggede. Da jeg skulle hjem, blev jeg spurgt: "Hvornår kommer du igen?" Det var da dejligt. Jeg var træt på den "fede" måde, da jeg kom hjem.

Søndag den 2. februar.

Vi kørte en tur til Vandel for at besøge Bodil og Ulrik. Det var hyggeligt, og det gjorde noget godt at komme ud af huset. Sidst på eftermiddagen kom Inge Marie og Leif et smut forbi.

Mandag den 3. februar.

Hugo dag igen. Det gjorde for en gangs skyld ondt at få de nåle i. Måske for lidt væske - måske nerverne var lidt pirrelige. Hmmm. Ellers var jeg bare lidt nåleskør på det tidspunkt.

Tirsdag den 4. februar.

Blodprøve på Vejle Sygehus og shoppetur med Bettina. Det havde jeg bare glædet mig så meget til, siden hun spurgte, om jeg ville med. Bettina hentede mig som aftalt, og vi råhyggede sammen og sluttede med en god frokost i Kolding. Jeg kunne spise og drikke lidt af det hele. Det var bare en fantastisk dag. Tak søde Bettina - jeg glæder mig allerede til næste gang. Om aftenen besøgte vi Mona og Levin et par timer.

Onsdag den 5. februar.

Onsdag er kemodag. Jeg syntes lige, det var lidt for tidligt at komme af sted igen. Jeg havde det jo lige så godt. Men det nyttede ikke. Op på hesten og fremad. Da vi ankom, gik der kun ti minutter før, jeg kom i gang. Det gjorde jo, at vi også kunne komme hjem i ordentlig tid, altså fem timer senere.

Men nej. Da de tre timer var gået, fandt lægen ud af, at de vist havde overset et meget lav kaliumtal fra sidste gang, så der skulle tages blodprøver. Da svaret kom, skulle jeg have lavet hjertekardiogram, fordi tallet var faretruende lavt, sagde de. Altså så lavt, at de burde indlægge mig på hjerteafdelingen. Lægen så meget bekymret ud, da hun kom for at høre, om jeg mon ikke havde mærket noget ubehag. Jeg vidste jo ikke, om det ubehag, jeg var udsat for, skyldtes det ene eller det andet. Måske jeg bare troede/tænkte, at det ubehag, jeg følte, skyldtes kemoen. Hvordan skulle jeg dog mærke, om det skyldtes et lavt kaliumtal? Nå, men det sagde jeg ikke. Jeg gik selvfølgelig med til at blive natten over for at få drop med kalium, så det kunne blive genoprettet. Så: "Farvel Egon. Du kan vist godt køre hjem og komme igen i morgen.

Da jeg havde fået kalium, fik jeg så også lige en pose magnesium. Tallene rettede sig meget, og jeg fik det så som tap. Der skulle lige nogle flere kontrolblodprøver til efterfølgende. De kunne tages hos egen læge i næste uge. De læger, jeg så i det døgn, kiggede alle nøje på mig og sagde: "Du ser da eller godt ud. Det er en meget skrap kur, du får. Du skal bare sige fra, hvis du ikke kan klare det." Jamen tak skal I have. Når læger siger sådan, så får man da lige et lille hint om, at man ikke er en tøsedreng.

Eftertanker.

Da vi kom til Odense Universitetshospital var der måske 25 trapper op til afdelingen. Mine ben var og havde været som gelé i noget tid. Det var slet ikke nemt at komme derop, men med lidt stædighed og tanker om at det ikke nyttede, ja, så kom jeg da derop. Det skulle måske have givet mig et hint om, at mine muskler var blevet for slappe. Men jeg tænkte, at det var fordi, jeg ikke fik dem brugt. Men jeg kunne så tydeligt mærke en forandring, da jeg gik hjem torsdag. Mine ben kunne bedre bære mig, syntes jeg, så det var måske et tegn, jeg skulle ligge mærke til. Havde jeg da bare vidst det. Men sådan var det ikke. Man må gøre sig erfaringer undervejs, og vi reagerer jo heller ikke ens alle sammen.

Torsdag den 6. februar.

Egon hentede mig i Odense, da jeg blev udskrevet klokken 10. Vi kørte hjem, så jeg lige kunne hvile mig lidt, før vi skulle til Hugo. Vi havde en aftale om, at Kristian skulle komme efter skole. Han ville gerne være sammen med farfar. Kristian vidste godt, at vi skulle hen til Hugo, men han ville gerne med. Vi skulle også have Birthe med. Da vi kørte mod Gram, sad Birthe og jeg på bagsædet og snakkede om vores skavanker og underlige lyster til mad. Birthe sagde pludselig, at hun kunne få en så stor trang til McDonald's mad, at hun ikke kunne tænke på andet. Jeg sagde, at der kunne vi køre forbi på vej hjem, så hun kunne få det til aftensmad. Birthe spurgte Kristian, om han kunne lide McDonald's mad, og det kunne han jo. Så vi besluttede, at vi alle kunne gå derind og spise. Det var rigtig hyggeligt, og vi fik alle sammen spist burgere og pommes frites i godt selskab. Det aftalte vi at gøre om en anden dag igen. Måske det kunne hjælpe os til at holde vægten, der ellers faldt og faldt.

Fredag den 7. februar.

Vi skulle købe et par gaver til to fødselsdage, der var i den måned. Vi kom ikke til festerne, men gaver skulle pigerne have. Vi kørte til Egtved i Butik Dorthe, for jeg skulle have et par lange bukser (eller to), så jeg kunne skifte lidt mere, og så Egon ikke skulle skynde sig med vasketøjet. Hmm. Det blev vist også til et par kjoler. Mine ben kunne også klare en tur i Brugsen og få det vigtigste: en fastelavnsbolle. Sygeplejersken kom allerede klokken 10.30, så vi kunne nå tingene bagefter.

Nogle gange kunne jeg vist godt komme til at glemme at skrive ting i min dagbog. Husk, det var ikke min mening. Jeg kom til at tænke på, at jeg ikke nævnte alle dem, der ringede og skrev til mig med små hverdagsting og ønsker for mig så meget. Det var helt fantastisk, at I tænkte på mig. Det gav mig energi og massere af glæde. Så selv dem, der ikke lige blev nævnt her, gav mig glæde i det nu, det øjeblik, de henvendte sig.

En kassedame i Egtved, jeg havde set hende mange gange, men ikke som sådan snakket med, spurgte mig: "Sig mig, er du blevet ramt af et eller andet?" Jeg fortalte hende, at jeg havde kræft i bugspytkirtlen. Hun sagde, at hun kendte en, der lige var kommet godt over det, og at hun havde hørt, der var gode muligheder for helbredelse. Jeg sagde, at det havde jeg ikke lige hørt, men jeg håbede da, at det var rigtigt. Så klappede hun mig på hånden og sagde: "Det skal du nok klare, det kan jeg mærke." Tak, du søde kassedame.

Lørdag den 8. februar.

Lørdag efter kemo plejede at være en øv-dag, men tilsyneladende ikke den dag. Jeg havde det godt og havde kun været vandret til en lille middagssøvn. Jeg havde spist normalt og uden den helt store kvalme. Det måtte da siges, at være en god dag. De gode dage samlede jeg på.

Søndag den 9. februar.

Søndag var også en god dag. Den plejede ellers at være den værste af dem alle, men ikke denne gang. Det var bare så super dejligt. Vejret var ikke fint for mig, for kulden gav mig åndenød. Vi kørte en tur ud til Lalandia, hvor der jo var mulighed for en gåtur indenfor. Hjemme igen bagte Egon Vafler til eftermiddagskaffe.

Træt gik jeg i seng og nød tv'et i soveværelset, før jeg fik en herlig nats søvn.

Mandag den 10. februar.

Mandag skulle vi en tur til Hugo. En af de gode dage for mig. Vi hentede Birthe, som jo skulle med. Jeg havde taget min nye kjole på, og den, syntes Birthe bare, var så lækker. Da vi var færdige hos Hugo, kørte vi lige over Egtved, så Birthe kunne handle lidt tøj der. Det var både hyggeligt og sjovt. Jeg var træt, da vi kom hjem, så jeg gik ikke sent i seng.

Tirsdag den 11. februar.

Jeg havde bestemt mig for, at jeg gerne ville til Blåvand. Bettina og børnene var i sommerhus der. Da jeg stod op, var jeg godt nok lidt træt, så efter morgenmad lagde jeg mig lidt igen. Men jeg ville af sted. Det ville nok hjælpe at komme lidt ud. Egon troede, at jeg havde feber, men det mente jeg ikke, så jeg målte det ikke. Vi tog af sted, men trætheden blev ikke bedre. Da vi havde været i sommerhuset og fået lidt frokost, var jeg nødt til at låne en seng. Jeg sov, mens de andre hyggede sig. ØV. Efter et par timer stod jeg op, men jeg kunne hurtigt mærke, at jeg ikke kunne holde det ud. Vi blev nødt til at køre hjem. Nej nej... igen lyttede jeg ikke nok til min krop. Jeg blev så ked af det, da vi kørte. Jeg havde det skidt og er TRÆT, TRÆT, men var bestemt også ked af at have skuffet dem, jeg holdt mest af. Jeg kom direkte i seng, da vi kom hjem. Sov et par timer og overgav mig så, og jeg fik taget min temperatur. 38,7 viste den. Det var mærkeligt, for jeg følte ikke, at jeg havde feber.

Beskeden var, at når man får kemo, må temperaturen ikke komme over 38,3, uden at man henvender sig til sygehuset, så jeg ringede til Odense. De fik iværksat en undersøgelse og blodprøvetagning på Vejle sygehus. Lægen i Vejle kunne ikke finde noget, der skulle indikere, at jeg havde feber, så han sagde, at det muligvis kunne være influenza. Jeg kunne tage hjem og skulle holde øje med temperaturen de næste dage og ellers henvende mig, hvis jeg fik det mere skidt. Det var altså svært at forholde sig til, for jeg vidste jo ikke hvordan, jeg burde have det. Hm.

Onsdag den 12. februar.

Jeg besluttede at blive i min seng hele dagen, uanset hvad temperaturen sagde. Det var ren afslapning og tv-hygge. Jeg sov ikke. Jeg havde ikke feber, jeg forkælede bare mig selv. Egon var hos en mekaniker, hvor han fik set både til vores bil og hjalp ham lidt med en anden bil. Så jeg fik da også lige givet Egon en fridag. Han kom lige hjem til frokost for at se, hvordan jeg havde det.

Torsdag den 13. februar.

Det er igen Hugo-dag. Men om formiddagen kom en kollega på besøg. Det var dejligt at snakke med Mia. Jeg var ikke helt på dupperne, men alligevel bedre end dagene før. Da Mia var kørt, fik jeg lidt frokost og en lille middagslur før Hugo.

Fredag den 14. februar.

Det var dejligt at vågne og kunne mærke, at det var en bedre dag allerede fra start. Jeg skulle lige have

taget blodprøver, men ellers var der ikke lavet planer. Jeg kunne mærke i mit hoved, at jeg hurtigt kunne finde nogle planer. Jeg skulle jo også have spist de tre kilo op, som jeg igen havde tabt. Det var næsten det bedste ved at få det bedre. Nej, selvfølgelig var det ikke det, men det var altså rart, at jeg kunne tåle at se mad. Sidst på eftermiddagen kørte vi en tur til Kolding. Da vi havde ordnet de ting, vi gerne ville, spiste vi i Kolding storcenter. Jeg fik et herligt stjernesnud. Jeg kunne dog ikke spise det hele.

Lørdag den 15. februar.

Vi måtte en tur i byggemarkedet efter nogle hjul til den lille gå-vogn, vi er i gang med at fikse til "Karlos." Om eftermiddagen havde vi aftalt en biograftur med familien i Filskov. Vi skulle selvfølgelig se "Far til 4." Bagefter spiste vi på Bones. Det var rigtig hyggeligt, og det med at spise ude, det kan man da nemt blive lidt afhængig af, især når der er dage, man overhovedet ikke kan komme ud af huset.

Søndag den 16. februar.

Hjulene fik vi alligevel ikke dagen før, så vi måtte af sted i Biltema. På en god dag som denne kunne det jo være at Jutta & Jürgen i Uldum ville give eftermiddagskaffe, tænkte vi, og det ville de gerne. Det var bare så hyggeligt, at vi nær glemte tiden. Men vi kom hjem til aftensmad, som Egon jo havde forberedt.

Mandag den 17. februar.

Hugodag sammen med Birthe og Kristian. Han skulle prøve nåle for hans høfeber. Vi var alle lidt spændte på hans vegne. Det gik super, og Kristian var klar til et nyt besøg om torsdagen. På vej hjem skulle vi da lige forbi McDonald's, så Birthe kunne få hendes ynglings mad. Vi syntes nu alle fire, at det var hyggeligt.

Tirsdag den 18. februar.

Blodprøve på Vejle sygehus. Derefter en lille tøjetur med Bettina og Karoline. Vi fik købt lidt kreativt, som Karoline og jeg skulle i gang med.

Onsdag den 19. februar.

Jeg syntes, at turen til Odense blev mere og mere drøj. Det var ikke til at tænke på, at der skulle mere gift i min krop. Men det var jo heller ikke til at lade være. Denne gang gik der ikke lang tid, før jeg kunne mærke energien smutte ud i takt med kemoen, der dryppede ind. Så da vi var vel hjemme igen, gik jeg i min skønne seng og fik mig godt hvilet.

Torsdag den 20. februar.

Ikke den store energi at starte dagen med. Så sengen blev passet, indtil det var Hugo-tid. Hugo havde igen held til at give mig et energiboost. Det var bare så godt at komme derned. Da vi kom hjem, var Lærke og Thomas der. De ville gerne overnatte. Bettina og Karoline kom til aftensmad, og Egons mad stod sin prøve og blev spist op. Vi var jo pludselig syv i stedet for to. Nå, han var nu lidt forberedt på, at Kristian også ville spise med, for han havde bestilt farfars koldskål. Der er mere sukker i, når farfar laver det. Efter maden gik børnene med mig i seng. De syntes, det var ren råhygge med de nye senge og det store tv i soveværelset.

Fredag den 21. februar.

Den dag vågnede jeg og følte mig godt tilpas. Jeg kunne næsten ikke vente, til hjemmesygeplejeren kom og kobede min pumpe af. Jeg havde lidt energi, og det skulle måske udnyttes på en eller anden måde, tænkte jeg. Jeg vidste dog ikke helt, hvad jeg skulle finde på. Jeg kunne ikke rigtig tåle kulden og slet ikke på hænderne i de dage, men det var jo småting. Egons hænder hjalp mig jo flittigt. Gudskelov og tak for at jeg havde ham.

Jeg havde i noget tid kæmpet med hunden om, hvem der fældede mest. Og kampen var ikke slut endnu på det tidspunkt. Men midtvejsevalueringen var, at vi begge bliver ved med at tabe hår, men at vi også begge to har hår endnu. Jeg var blevet tyndhåret, men ikke skaldet. Det syntes sygehuset var mærkeligt, for de fleste, der fik samme kur, tabte håret efter ni til 14 dage. Jeg tænkte, at jeg blev hjulpet af Hugo.

Vi havde besøg af Lærke og Thomas om eftermiddagen og til aftensmad. Egon kørte dem til Billund lufthavn. De skulle til Malta sammen med Lærkes mormor. De glædede sig helt vildt. Det var første rejse, de skulle på sammen.

Lørdag den 22. februar.

Den dag blev det vist bare til en lille handletur.

Søndag den 23. februar.

Jytte og Henning kom. Jytte stod for maden, og det var som altid rigtig hyggeligt og dejligt med besøg.

Mandag den 24. februar.

Igen Hugodag sammen med Birthe og Kristian.

Tirsdag den 25. februar.

Scanning på Vejle sygehus, ellers blev dagen brugt foran tv'et i min skønne seng.

Onsdag den 26. februar.

Min kusine Hanne, kusine Bodil og faster Erna kom helt fra Thy for at besøge mig. De havde nybagte boller med, og det var bare så dejligt, at de tog tid til at komme så langt for et par timer. Resten af dagen blev igen tilbragt i sengen. Jeg var så usigeligt træt i de dage og var bare nødt til at overgive mig, selv om det ikke altid var nemt.

Torsdag den 27. februar.

Igen Hugodag. Bettina og Karoline ville gerne med. Birthe kunne ikke komme, så vi måtte undvære hendes livlige selskab den dag. Det blev da alligevel en hyggelig tur, hvor Karoline fik set, hvad det hele gik ud på. Det hjalp nu ikke på hendes lyst til at prøve.

Fredag den 28. februar.

Jeg havde aftalt med Kristian, at jeg kom over på skolen, hvor der skulle være strikketime. Jeg tænkte, at jeg godt kunne holde den skoletime ud, som var en time og 15 minutter, men det var da godt nok noget, der fik sveden frem. Det var jo længe siden, jeg havde været i sådan en uro og længe siden, jeg havde været så meget på. Jeg ville jo gerne, men måtte erkende, at jeg ikke kunne holde til mere end 50 minutter. Det gjorde heldigvis ikke noget, for som Kristian sagde, så havde han jo fortalt dem, at jeg var syg og ikke kunne så meget, som jeg gerne ville.

Vi tog hjem til Bettina sammen med Kristian og Karoline, da de fik fri i skolen. Ja, Egon var jo med hele vejen. Jeg kravlede op på sofaen, og Karoline satte en Barbie-film på, så vi kunne hygge.

Marts 2014

Lørdag den 1. marts.

Allerede da jeg stod op, kunne jeg mærke trætheden var kommet lidt på retur. Det passede mig fint, for jeg syntes, den havde været lidt træls denne gang. Nu havde jeg jo også fået "gift" fire gange og følte, at det blev tungere for hver gang. Godt, jeg havde Hugo. Jeg var helt sikker på, at hans nåle hjalp, så jeg ikke var syg, men "bare" træt.

Nå, men vi havde været ude at handle ind. Vi skulle hente Lærke og Thomas i lufthavnen efter deres dejlige ferie på Malta. De havde skrevet, at de gerne ville spise aftensmad hos os, så Egon ville gerne lave schnitzler med bagekartofler og salat. Ja, han udfordrede sig selv med nye menuer. Jeg stod bi, når jeg kunne. Det hyggede vi os med på de gode dage, hvor mad igen var min livret.

Lærke og Thomas havde mange billeder med, som vi så og en lille gave til os også. Vi fik hver et lille glas med Malta-motiv på. Det var til vores morgen Fernet Branca. Det glædede jeg mig til, jeg kunne drikke igen. Men som Thomas sagde, så kunne jeg jo tage et glas saft, mens far han fik sin bitter.

Søndag den 2. marts.

Jeg vågnede og følte lidt energi til dagen. Hvad vi skulle finde på at bruge den til, vidste jeg ikke, men dejlig var følelsen i hvert fald.

Det blev til en biograftur for Egon og jeg. Derefter spiste vi i Vejle.

Mandag den 3. marts.

Hugo-tid sammen med Kristian. Det var fastelavn, så vi nåede lige en lille sang fra Karoline og Kristian, inden vi kørte til Gram. Kristian sov her, for mor og far skulle til møde på skolen. Karoline var hos mormor og morfar.

Tirsdag den 4. marts.

Blodprøve og sygesamtale i Bredballe. Det var hyggeligt at møde kollegaer, og jeg havde en god samtale med lederne.

Onsdag den 5. marts.

Kristian blev 11 år, og Thomas blev 29 år. Tillykke drenge.

Lægesamtale i Odense klokken 9. En meget sød kvindelig læge skulle give mig status på scanningen. Tumoren var skrumpet fra 4,2 til 3,6 centimeter på den ene led og lidt på den andet led også. Det tog vi som værende positivt, for så skete der da lidt. Men det var ikke nok til, at der kunne opereres endnu. Jeg blev tilbudt fire gange kemo mere og efter de tre gange, skulle der en ny vurdering til. Det næste der så eventuelt kunne tilbydes var stråler, men vi troede på, at jeg sammen med kemo og Hugo kunne stramme ballerne og få den til at skrumpes nok til næste status.

På det tidspunkt svedte jeg, havde kvalme og grus i øjnene, så alt virkede til at være nøjagtig lige så træls, som de foregående gange med kemo. Vejret blev bedre, og det måtte for mig betyde, at jeg SKULLE ud at gå en lille tur hver dag. Det måtte være et mål, jeg kunne overholde.

Torsdag den 6. marts.

Hugo-dag. Det gav mig energi, og jeg følte mig faktisk helt normal, da vi kørte hjem. Kristian fejrede fødselsdag, og vi kom til et dejligt anrettet tag selv bord. Min livret på gode dage var jo mad, så det var da dejligt.

Fredag den 7. marts.

Lisbeth og Tove kom på besøg om eftermiddagen. Meget hyggeligt, og tiden fløj bare af sted. Egon havde købt en dejlig jordbærkage til os, og så tog han på besøg hos Bodil og Ulrik i Vandel.

Lørdag den 8. marts.

Det var fint vejr, og jeg vågnede med en dejlig følelse af lidt energi. Helt usædvanligt på dag fire. Vi kørte en tur til Tyskland for at tanke op med drikkevarer. Hyggelig tur. Hjemme igen fik jeg lige en lille morfar, og så gik vi en tur i det fine vejr. Derefter kunne jeg godt mærke, at trætheden sneg sig ind på mig.

Søndag den 9. marts.

Vi tog til gymnastikopvisning i Grindsted. To timer klarede jeg, men jeg fik også en lille nedtur, da vi skulle hjem. Jeg opdagede, at mine ben overhovedet ikke har muskelkraft til at løfte mig op længere. Uha! Det blev jeg godt nok noget forskrækket over. Jeg havde godt nok mærket, at det var sejt at gå på trapper, men det var jo mest i Odense, jeg mærkede det, og der tænkte jeg, at det mest var i hovedet, det foregik, fordi jeg skulle have kemo, når jeg kom der. Nu måtte jeg erkende, at det var mine ben, den var gal med og vidste også at det ville blive mega hårdt at få musklerne bygget op igen.

Mandag den 10. marts.

Hugo-dag, og Kristian skulle med for sidste gang. I hvert fald indtil videre. Vi kørte selvfølgelig lige forbi McDonald's på vej hjem, hvor Kristian og jeg fik drive-in mad. Derefter kørte vi Kristian hjem, og så hjem i seng med fru Mikkelsen.

Onsdag den 12. marts.

Rita kom på besøg. Det var dejligt at snakke med hende. Til frokost kom Jytte og Henning. De havde været på Tenerife, og der havde de købt nye sandaler til mig. Egon og jeg plejede at rejse derned en til to gange om året, men nu var der blevet købt sandaler til mig og aloveracreme til Egon. Det var dejligt, når vi nu ikke selv kunne komme af sted.

Vi hyggede, og Jytte lånte Egons seng, så vi kunne ligge der og snakke. Henning hjalp Egon med nogle praktiske ting.

Vi solgte autocamperen. Det var for dyrt at have den stående, når vi vidste, at der ville gå et stykke rum tid, før vi kunne komme ud i den igen. Da vi nu var i gang med en sparerunde, så solgte vi også lige Passaten og købte en helt ny, mere miljørigtig bil, som vi kunne få 14 dage senere.

Torsdag den 13. marts.

Trætteste dage var i den omgang tirsdag, onsdag og torsdag.

Hugo-dag igen. Jeg var stadig træt og lidt utilpas. Jeg havde opdaget en vindruesor knude under mit venstre bryst. Jeg måtte tage mig sammen for ikke at få nogen forkerte tanker og komme af sted til lægen dagen efter.

Fredag den 14. marts.

Jeg tog hen til lægen, Lars Bak. Knuden viste sig "bare" at være en byld, som der skulle penicillin til. Uha! Godt, at det ikke var værre. Jeg fik en god snak om min situation med Lars. Han fik mig også overbevist om, at jeg ikke skulle bruge kræfter på at opbygge musklerne igen på det tidspunkt. Jeg var nødt til at lytte til kroppens signaler. Når jeg var træt, skulle jeg hvile.

Lørdag den 15. marts.

Jeg vågnede og havde det bedre end dagene før. Der var gymnastikopvisning i Filskov, og det kørte vi ud til. Dejligt at se, at Kristian deltog i alt det liv, der foregik i hallen. Bettina, der var gravid og havde en stor mave, gjorde også en stor indsats. Karoline var i Grindsted, hvor hun skulle til De Jyske Mesterskaber med granprix-pigerne i gymnastik. Bettina kørte derind, og den lille, smukke Karoline vandt sølv med holdet.

Eftermiddagen gik en tur til BB med en kage.

Søndag den 16. marts.

Jeg fik ordnet lidt hængepartier ved computeren. Tiden gik bare så hurtigt. Det var egentligt mærkeligt, for man skulle måske tro tiden ville gå langsomt, men det var ikke tilfældet. Jeg ved ikke helt, om det var fordi, jeg ikke kunne gøre de ting, jeg havde i hovedet, eller hvad det var, der skete.

Hovedet havde mange tanker, og de var ikke altid til at styre. Jeg tænkte blandt andet på, om min arbejdsplads kunne finde på at opsige mig på grund af sygdommen. Jeg håbede virkelig ikke, at det ville blive tilfældet. Jeg vidste godt, at jeg ikke skulle bruge min energi på sådanne tanker, men det var nu af og til ting, der var lettere sagt end gjort.

Mandag den 17. marts.

Igen Hugo-dag. Jeg troede, at jeg blev afhængig af de nåle, men pyt. Jeg syntes, de hjalp mig, så det gjorde vel ikke noget.

Tirsdag den 18. marts.

Hyggedag med Bettina. Vi skulle jo nå de gange, vi kunne, inden lille "Karlos" meldte sin ankomst. Vi fik shoppet lidt tøj og fik derefter en dejlig frokost. Rigtig hyggedag!

Onsdag den 19. marts.

Vi skulle være i Odense allerede klokken 8.30.

Da vi kom ind, kunne jeg lugte kemoen, og kvalmen startede. Det var altså lidt øv at skulle ligge der i fem timer med tiltagende kvalme. Jeg svedte helt vildt. Det lignede nærmest, at jeg lige var kommet ud af badet.

Da vi kom hjem, sov jeg lige et par timer, og så var jeg blevet lidt sulten.

Torsdag den 20. marts.

Jeg vågnede og havde det godt. Hugodag.

Fredag den 21. marts.

Pernille fra BB kom på besøg. Det var rigtig hyggeligt, og jeg havde det godt, så vi fik rigtig snakket.

Lørdag den 22. marts.

Den dag startede også godt. Vi besøgte Bettina og Preben om formiddagen. Eftermiddagen havde vi besøg af Mona, Levin og Peter. Jeg må sige, at det var en dejlig lørdag, hvor jeg følte mig godt tilpas.

Søndag den 23. marts.

Om morgenen skrev jeg til Bettina som så mange gange før, for at spørge til, hvordan det gik. Hun skrev tilbage, at de var i Herning, og at vandet var gået. Jeg sagde til Egon, at nu havde vi nok et nyt lille barnebarn ved kaffetid, én dag over termin. Ganske rigtigt kom lille "Karlos" til verden klokken 15.01 søndag den 23. marts 2014. Vi kørte til Herning og så det lille vidunder. HVOR VAR HAN SKØN!

Det var jo ikke sikkert, at den lille nye skulle hedde Karlos. Det måtte tiden vise. Vi vidste heller ikke, hvad de to store skulle hedde, før de blev døbt. Karlos fik sit navn undervejs og mest for sjov. Men det var lidt pudsigt, for jeg syntes faktisk godt, at han kunne hedde Karlos, også efter han var blevet født. Men vi måtte vente, til han skulle i kirken. Den lille familie syntes ikke, vi skulle vide noget, og det var jeg da helt enig i. Vi lavede en tipskupon, som vi også gjorde til de to store. Her kunne alle komme med bud til en pris af 5 kroner. Beløbet skulle gå til barnet, og hvis der var rigtige gæt imellem, skulle beløbet deles mellem barnet og vinderen, som dog plejede at donere det til barnets sparrebøsse. Det skulle blive spændende.

Jeg kunne jo ikke lade være med at tænke lidt tilbage. I december var jeg så syg, at jeg ikke troede, det ville være muligt for mig at opleve "Karlos" komme til verden. Den dag, han blev født, var jeg stadig syg, men havde det så godt, at jeg kunne nyde det. Det var stadig hårdt at komme igennem kemoforløbene, men det var blevet meget, meget nemmere, end det havde været. Vi samlede på de gode dage, og som det så ud den gang, havde de gode dage overskygget de dårlige. Tænk, at vågne op om morgenen og føle sig helt normal. Det var et stykke tid siden, jeg sidst havde gjort det. Jeg nød så meget, at jeg havde det, som jeg havde det på det tidspunkt: Lidt overskud og kunne tænke på andet end sygdom og træthed.

Mandag den 24. marts.

Hugo-dag igen, men vi skulle lige til Horsens først med den nye barnevogn. Den kunne ikke klappes sammen. Hm. Det var jo ikke så praktisk. Nå, han fiksedet det, og nu var køretøjet klar. Bettina ringede, mens vi var i Horsens for at høre, om vi kunne komme til Herning. Lille "Karlos" har for kort tungebånd og det skulle klippes hos en ørelæge i Herning. Sygehuset kunne ikke hjælpe dem derhen, så det klarede vi. Det var jo en vigtig ting at få ordnet, så han kunne amme hos mor.

Efterfølgende kørte vi til Hugo. Jutta kom på besøg, og Egon tog til fodbold, så vi havde ren pigehygge i et par timer. Efter en lang dag var det tidlig sengetid for mig. Det var det i øvrigt hver dag.

Tirsdag den 25. marts.

Vi besøgte Bettina og lille "Karlos" i Filskov. Det var dejligt at se, at de havde det godt. Trætheden krøb ind på mig, så resten af tirsdag og onsdag blev tilbragt i min seng med tv og afslapning.

Torsdag den 27. marts.

Om formiddagen skulle jeg til Hugo og om eftermiddagen til bedstemordag i SFO'en sammen med Karoline. Mormor kom også, så det var rigtig hyggeligt. Vi lavede påskekyllinger og mosaik. Der var også kaffe og dejligt hjemmebag. Efterfølgende kørte vi Karoline hjem. Hjemme hos os selv fik vi aftensmad, og så skulle fru Mikkelsen under dynen. Det trak tænder ud at være frisk.

Jeg kunne konstatere at på de dårlige dage, havde jeg ikke overskud til at skrive i min dagbog. Men jeg kunne så også tilføje, at på de rigtig gode dage havde jeg ikke tid til at skrive. De gode dage blev brugt på mange andre ting. Ting, som jeg længe havde overvejet at få gjort.

April 2014

Onsdag den 2. april.

Jeg fik kemokur nummer syv. Det blev hårdere at gå ind på den afdeling efterhånden. Jeg vidste jo godt, at jeg ville få det skidt. Men det var jo nødvendigt for at kæmpe imod den forfærdelige sygdom.

Mens jeg lå der i Odense, og giften strømmede ind i min krop, kom der en læge på besøg. Han havde lige lidt tid og ville gerne lige snakke med mig. Han forskede i bugspytkirtelkræft og havde været med til at starte den kemoform, jeg fik. Han syntes ikke, at jeg så så slidt ud, som mange gør ved den syvende kemokur. Jeg fortalte om Hugo, og det havde han fuld respekt for. Han mente dog ikke, at det hjalp på kræften, men troede på, at det hjalp på bivirkningerne. Det vidste jeg, at det gjorde. Han blev ved med at sige, at min sygdom var alvorlig, og han ikke ville snakke statistik med mig på det tidspunkt, men prognoserne var ikke just gode. Det var lidt svært at forholde sig til. Vi måtte afvente og høre, hvad næste lægesamtale og vurdering lød den 30. april.

Torsdag den 3. april.

Om aftenen kom Lærke og Thomas på besøg.

Lørdag den 5. april.

Vi besøgte børnene til eftermiddagskaffe.

Heldigvis kom der flere gode dage, og de skulle bruges. Vi inviterede min søster og svoger herved fra onsdag den 9. til fredag den 11., og bad dem om at medbringe badetøj. De blev så nysgerrige, men fik ikke mere information på det tidspunkt. Vi glædede os bare til at være sammen med dem et par dage. Vi skulle have været i Thailand i 15 dage i april, men det måtte vi aflyse.

Jeg tabte mig en del i december og må helst ikke tabe mig i kemoforløbet. Det gjorde jeg alligevel de første fire gange, men hver gang nåede jeg at tage det på inden næste kur. De sidste to gange var vægten mere stabil med en lille pil opad. Det, syntes de, var gode tegn på sygehuset.

Egon blev bedre til at tage ud af huset uden mig. Vel nok fordi jeg støttede ham i det. Han ville jo helst være hos mig, så han kunne hjælpe mig.

Vi fik den nye bil. En af de dage, hvor jeg havde det godt, kørte jeg de første kilometer i den.

Onsdag den 9. april til fredag den 11. april.

Først kom der en fra fibernet-selskabet klokken 9 om onsdagen, som vi lige skulle snakke med. Så kom der vinduespudser lidt efter. Det var bare så SKØNT at få alle vinduer pudset både inde og ude. Wow. Da de var smuttet igen, skulle vi lige pakke lidt, og Teis skulle i hundepension. Derefter hentede Egon fire stjernesked til os.

Min søster og svoger kom nysgerrige frem. De havde en bog med til mig. "Hugos nåle" hed den. Det var jeg glad for. Vi spiste og kørte derefter af sted. Min søster gættede på et sommerhus med spa eller pool, men først da vi kørte ind i Ringkøbing, røbede vi, at det var et hotelophold på "Hotel Ringkøbing," der var vores overraskelse.

Det var en lidt blandet oplevelse på det hotel. Tre gange måtte vi skifte værelser, før vi fik to værelser i nærheden af hinanden, hvilket de havde lovet os. Maden var så fin, at den næsten ikke var til at spise. Men med et positivt syn og lidt vilje så havde vi et par dejlige dage sammen. Vi snakkede om alt og intet, græd lidt og grinede meget. Gik ture og fik også hvilet lidt. Shoppe- og oseture var der også. Alt i alt var det rigtig dejligt at være sammen, hvor vi alle havde fri til at nyde det.

På vej hjem kørte vi lige forbi i Filskov, så moster og Henning kunne hilse på Bettina, Preben og ikke mindst lille "Karlos." Karoline og Kristian var ikke hjemme.

Vi planlagde også en lille påsketur med alle børnene. Måske det skulle være til Dan-land, så der ville være noget for enhver.

Jeg skulle have kemo tirsdag den 15. april, altså lige op til påske, så jeg måtte bare håbe på, at jeg kunne holde alle de træls bivirkninger nede, så vi kunne få nogle gode dage med familien. Hvis ikke, var alle jo efterhånden vandt til, at farmor skulle hvile indimellem.

Tirsdag den 15. april og onsdag den 16. april.

Endnu en omgang kemo løb ind i min krop. Lægen fra sidste gang var på gangen den dag også. Jeg blev kaldt ind til ham, så vi kunne snakke lidt om enzymer. Han syntes, jeg skulle prøve at tage de piller ved hvert hovedmåltid i fjorten dage yderligere. Desuden skulle jeg forberede mig på kemo den 30. april også, så der var tid til at lave en ny behandlingsplan.

Jeg oplevede i den tid, at jeg fik det rigtig skidt, når jeg manglede mad. Jeg snakkede med sygeplejersken i Odense om det. Hun ville bestille blodsukkertal og det, de kaldte en sladrehank, som kunne se sukkertal i blodet tre måneder tilbage. Ja tak, men det skulle først tages den 29. april. Hm. Medicinen jeg fik imod bivirkningerne og også selve bugspytkirtlen kunne forårsage sukkersyge, og jeg havde på det tidspunkt været i kemobehandling i fire måneder, så jeg syntes måske, de skulle få det tjekket hurtigere! Nå, jeg måtte så til min egen læge efter påske.

Jeg prøvede et blodsukkerapparat hos en ven en dag. Det målte tallet til 13, og det skulle være mellem fire og otte.

Jeg havde kvalme på vej hjem og resten af dagen, men der var ikke noget onsdag morgen. For en sikkerheds skyld havde jeg aftalt en tid hos Hugo, ellers ville der gå over en uge, og så længe troede jeg ikke, at jeg kunne undvære nåle.

Nå, men det positive var, at jeg overvejende havde det meget bedre med det gift der, end jeg tidligere havde haft det. Det var mærkeligt, hvis man kunne blive dus med det.

Fredag den 18. april.

Det var påske, og vi skulle være sammen med alle børnene i Dan-land ved Bork havn fra eftermiddagen om fredagen og til søndag aften eller mandag formiddag alt efter, hvad kræfterne sagde.

Jeg havde fået lidt mere af den "gode" medicin med hjem, så det kunne strække sig over alle påskedagene. Jeg håbede, det hjalp, så vi kunne hygge os sammen. Lille "Karlos" og farmor skulle dog alligevel have en lille lur over middag.

Jeg havde købt mig en Ipod, så jeg kunne hente musik og lydbøger. Jeg kunne ikke rigtig læse på grund af både grus i øjnene og koncentrationen, og jeg havde fundet ud af, at jeg kunne koble fra ved at lytte til en spændende bog en gang i mellem. Men for pokker hvor havde jeg dog fået kemohjerne, så det var da lige før, at det nye legetøj blev kylet ud af vinduet. Jeg kunne da selvfølgelig ikke finde ud af det. Men som man burde gøre, fik jeg talt til 1000 eller mere, og til sidst virkede den fine, lille Ipod. Helt kemohjerne var det så ikke.

Tirsdag den 22. april til torsdag den 24. april.

Påsken gik så fint, og indimellem glemte jeg helt at tage min kvalmemedicin. Det skyldtes måske, at der var meget andet at tænke på, og at jeg havde været hos Hugo lige før påsken. Tja pyt, det var jo egentligt ligegyldigt, hvad årsagen var. Vi havde nogle dejlige timer med alle børn, børnebørn og svigerpiger. Dejligt at være sammen med dem.

Tro mig, man bliver meget mere opmærksom på at være sammen med sine kære, når "manden med leen" truer et sted derude. Det betød virkeligt meget at være sammen med især de små. Jeg ville jo så gerne opleve dem 100 %. De store børnebørn var så dejlige at snakke med, og lille "Karlos" ville jeg gerne pussenusse og bare sidde med.

Vi nød påsken og alle slappede af. Vi snakkede og hyggede. Gik ud for at spise, og børnene badede og hoppede på hoppepude. Det dejlige vejr nød vi alle. TUSIND TAK for en dejlig påske til Egon og alle jer børn og unge. Jeg elsker min familie meget højt!

Efter de dejlige dage kom der lige et par halvtrælse dage med ondt i maven og hyppige toiletbesøg. Psyken begyndte igen at spille mig et pus. Jeg havde været i Odense til scanning, og det indebar en status og en ny plan for behandlingen. Så jeg havde det, som om jeg skulle til en eksamen om onsdagen ugen efter. Bestået eller dumpet; ja, det havde jo stor betydning for, hvordan jeg/vi kom videre derfra.

Nå, men indimellem var det jo om at få det bedste ud af dagene. Det var nu faktisk nemmere sagt end gjort. Der kom tudedage endnu, selv om jeg ikke rigtig ville det. Det var bare ikke nemt ikke at være ked af det. Jeg kunne nogle dage blive ked af mange ting. Nogle dage syntes jeg, at alle de, der kom eller ringede, skrev sms eller mail i starten, var blevet trætte. Jeg syntes ikke, at jeg fik så mange beskeder mere. Kun få var meget vedholdende til stor, stor glæde for mig. Jeg forstod jo godt, at alle havde deres at se til, men var da meget ked af, at jeg ikke hørte så meget fra nogle af dem, der betød noget for mig, som jeg gjorde i starten. Jeg var nok heller ikke så god til at give lyd fra mig, som jeg burde, men jeg havde så travlt med at leve på de gode dage og hvile på de dårlige dage. Det var svært for mig at tage kontakten uden for mine nære. Jeg forstod godt, at det kunne være svært at forstå, hvis man ikke selv havde prøvet det.

Fredag den 25. april.

Jeg var til vandgymnastik i Vejle. Det var dejligt, selvom jeg skulle tidligt op og være klar i vandet klokken 8.15. Det var en intensiv halv time i vandet, og det skulle være hver fredag. Desværre kunne jeg kun komme hver anden gang, fordi jeg jo havde kemopumpe på den modsatte fredag. Hver mandag skulle jeg så i Fitnesscenter sammen med andre kræftramte i Vinding. Det var godt at få alle mullerne lidt i gang igen. Jeg havde virkelig tabt mange kræfter i den tid, jeg havde været syg. Kemoen åd jo ikke bare det onde, men også det gode. Dagen efter, om lørdagen, skulle vi en tur til Slagelse, hvor Karoline skulle lave gymnastik til Danmarksmesterskabet. Det glædede vi os til at være en del af.

Birthe og jeg tog stadig til Hugo hver mandag sammen. Hver anden torsdag var det kun mig. Jeg mærkede faktisk, at det manglede, hvis der gik mere end en uge. Jeg havde stor glæde af at være sammen med Birthe, og vi havde jo virkelig stor forståelse for hinanden i det forløb, så vi fik mange gode snakke om, hvad det betød for os hver især. Vi fik også brugt lidt humor, så vi kunne altså både grine og græde sammen. Vi fik de særeste lyster og indskydelser sammen, så det indimellem var svært for Egon at følge med. Han nød det, sagde han, så det troede vi så på og blev ved.

Søndag den 27. april.

Vi kørte en tur til Åbenrå campingplads. Der havde min kusine og mand en forårsplads. Rigtig hyggeligt i det dejlige vejr.

Mandag den 28. april.

Hugodag sammen med Birthe. Jeg kunne mærke, at jeg snart ville få besked om den sidste scanning. Det gav mig lidt ondt i maven. Det føltes som en meget afgørende eksamen bortset fra, at den her eksamen var jeg på ingen måde herre over, og det var bestemt ikke rart.

Tirsdag den 29. april.

Jeg var på besøg hos en kollega. Vi snakkede i flere timer. Jeg troede aldrig, vi blev færdige. Det var bare så skønt. Tak for det.

Onsdag den 30. april.

Den nat sov jeg ikke så godt, for jeg vidste, at de ville give mig en kemokur dagen efter. Jeg skulle bare lige have klaret en lægesamtale først.

En meget sød, kvindelig læge kaldte os ind. Hun syntes, jeg så godt ud. Det siger de alle sammen. Hm. Jeg takkede og ventede på svaret. Knuden var skrumpet, men havde ikke løsrevet sig fra den store blodåre, så operationen var endnu ikke mulig. Størrelsen var nu 2,4 centimeter i diameter. Hvorfor de pludselig målte i diameter, vidste jeg ikke, og det vidste lægen heller ikke. Måske det var fordi, den nu var mere rund end før. Jeg havde ladet mig fortælle, at det var positivt. Men den SKRUMPEDE, og det var det vigtigste på det tidspunkt. Lægerne syntes, at jeg skulle have mere kemo, når nu jeg godt kunne tåle det. Jeg tænkte også, at jeg bedre kunne tackle dét i forhold til stråler på det tidspunkt. Strålerne var jeg ikke så glad for at tænke på. Min knude lå jo langt inde.

Jeg fik min niende omgang kemo den dag, så nu var der kun tre gange tilbage. De sagde, at de aldrig gav over 12 gang af den slags kemo, som jeg fik.

Jeg havde fået det meget bedre med kemoen. Måske min krop kunne mærke, at knuden ikke trykkede og ikke havde magten længere. De canceltal, der blev målt i blodprøverne, skulle være under 50 for at være normal. Mine var på et tidspunkt langt over 600, men var styrtdykket gennem forløbet og lå nu på 67, altså næsten normalen. Det var da noget, der gav mod til at kæmpe videre.

Maj 2014

Torsdag den 1. maj.

Mens andre var ude med fanen, var jeg hos Hugo. Kristian var med igen. Hans allergi havde ikke været så slem, men var lige dukket lidt op, så en gang hos Hugo, håbede vi, ville hjælpe.

På vejen hjem skulle vi da lige på McDonald's. Et lille smil fra Karlos, fik vi også, da vi kom hjem med Kristian. Vi aftalte med Karoline og Kristian, at de skulle komme to uger senere, når deres forældre skulle til bryllup. Lille Karlos skulle være hos mormor og morfar, for jeg var ikke så sikker på mine ben endnu, så jeg turde ikke rigtig bære rundt på ham. Måske det også var godt nok for de store med en weekend, hvor det kun var dem, det handlede om.

Fredag den 2. maj.

Jeg skulle have kemopumpen af. Status var, at jeg havde det så godt, at jeg helt glemte mine kvalmepiller. Det måtte jo betyde, at jeg ikke havde så hårdt brug for dem mere, ellers var det min kemohjerne. Haha. Lige meget hvad det var, så anså jeg det som værende gode tegn.

Lørdag den 3. maj til torsdag den 8. maj.

Weekenden gik fint uden ret meget kvalme og med besøg til stegt flæsk af familien i Filskov. Mandag var der træning i Vinding igen, og for fanden, de havde endnu ikke modtaget den henvisning, de havde lovet fra Odense. Vi ringede så til Odense igen, og de beklagede, at lægen ikke havde fået den sendt. Det var fire uger, at siden de lovede det, men ak ting tog tid.

Tirsdag og onsdag formiddag lå jeg mest i sengen. Trætheden overmandede mig, og jeg skulle også hyppig på toilet. Måske var det rigtigt, når nogle sagde at bivirkningerne tager til med flere gange kemo. Jeg mærkede, at kuldestoffet holdt længere, og følelsen i mine fingerspidser tog også til.

Onsdag aften havde vi besøg af Rita og Johnny. Det var dejligt at se dem, det var længe siden. Lise fra Thy ringede eftermiddag og vi fik en dejlig snak.

Torsdag eftermiddag havde vi planer om at besøge de små, hvis de var hjemme.

Fredag den 9. maj til onsdag den 14. maj.

Det var lidt tid, siden jeg havde skrevet, men det var mest fordi, jeg syntes dagene lignede hinanden, og så var der jo ikke så meget at skrive om. Vi havde besøgt min søster og svoger i Visborg. Jeg havde besøg af Jutta, mens Egon fik jagt frokost hos Spiddy. Vi havde den store glæde at Karoline og Kristian var her fra fredag til søndag, det var altså dejlig. Jeg var altid så glad for at være sammen med dem. Samtidig var jeg bange for at miste den gode kontakt, vi havde før, jeg blev syg, men ungerne tacklede det nu fint, at jeg ikke kunne det samme som før.

Torsdag den 15. maj.

Jeg fik kemokur nummer ti. Puha, så var der kun 2 tilbage. Det var drøjt, og det hang mig langt ud af halsen. Bare det at tænke på, at det snart skulle suse ind i blodet igen, det gav mig kvalme. Denne gang var der dog kun en dag i sengen. Jeg tog endda været på café med en meget dejlig og vedholdende kvinde. Tusind tak for, at du rummede mig, som jeg var.

Tirsdag den 20. maj.

Om aftenen skulle jeg lige være hos Kristian og Karoline, mens mor og far skulle til et møde. Jeg var jo lidt usikker i forhold til mine kræfter, når det handlede om lille Karlos, men min søde svigerdatter havde tillid til, at det nok skulle gå. Så jeg passede den lille søde baby også. Det betød så meget for mig. Det var bare så svært, at jeg kun kunne være tilskuers til lillemands start på livet. Tak for tilliden, Bettina!

Lørdag den 24. maj.

Dagen efter skulle lille Karlos døbes i Filskov kirke. Nu var det jo spændende, om han reelt skulle hedde Karlos, eller om vi skulle til at huske et nyt navn. Vi havde jo tipset og gættet på mange ting. Men han kunne nu godt hedde Karlos, mente jeg. Vi skulle jo så have udløst spændingen dagen efter. Et par dage tidligere havde Egon og jeg bagt små muffins, og den dag bagte vi 100 hindbærnsnitter til festen dagen efter. Egon kørte ud for at hjælpe Bettina med at gøre klar, og jeg slappede af herhjemme. Jeg satsede på en lang og god dag den efterfølgende dag, forhåbentlig.

Søndag den 25. maj.

Dagen hvor lille "Karlos" skulle have sit navn. Vi var inviteret i kirken klokken ni, så derfor var jeg ikke med i Filskov dagen før, hvor Egon var ude for at hjælpe dem lidt med at gøre klar. Jeg havde ikke sovet så godt. Det handlede lidt om, at jeg var så bange for, at jeg ikke magtede tingene, når de nærmede sig. Bitter erfaring viste jo, at jeg måtte tage en dag ad gangen. Men efter lidt søvn og tidligt vågen kunne jeg mærke, at dagen tegnede godt. Det blev den også: Fint vejr, glade mennesker, og allervigtigst at være sammen med dem, jeg holdt allermost af.

Lille "Karlos" fik en meget fin dåb i Filskov kirke, og han hed nu Kasper. Derefter fik vi lidt at drikke og lidt frugt, mens vi hyggede os ved Filskov fiskesø. Til middag blev der serveret helstegt pattegris med tilbehør og softice til dessert. Derefter kaffe og de kager Egon og jeg havde bagt. Alle børnene var ude at fiske og havde helt sikkert haft en kanon dag.

Mandag den 26. maj.

Jeg havde det godt selv efter en lang dag dagen før. Karen nabo havde været på besøg om formiddagen, og jeg havde jo Hugo-dag.

Tirsdag den 27. maj.

Om tirsdagen skulle jeg have taget blodprøve som altid før kemo. Omkring middag ringede de altid fra Odense, for at fortælle om blodprøverne var i orden. Vi snakkede lige lidt om, hvordan jeg havde det. Jeg kunne jo konstatere, at bivirkningerne med slappe ben og følelsesløshed i fingrene var tiltagende. Sygeplejersken sagde, at de var i tvivl om, det var godt for mig at få mere kemo. Hun bestilte ikke kuren, før vi havde snakket med en læge.

Onsdag den 28. maj.

Med det i baghovedet dog vi til Odense om morgenen dagen efter. Lægen kaldte mig ind og fortalte, at jeg var blevet drøftet på morgenkonferencen. De ville ikke udsætte mig for mere af det skrappe kemo. Det var helt uhørt og fantastisk, at jeg havde klaret ti gange. Hun sagde, at der ikke var mange, der kunne klare mere end otte gange. De syntes, jeg skulle have lidt ro, og så ville de gerne tilbyde mig 28 strålebehandlinger. Det foregik alle hverdage i Odense, og samtidig skulle jeg have kemopiller. Det ville i alt komme til at vare i fem og en halv uge.

Jeg skulle scannes først, så de kunne lave en beregning på stråleforløbet. Hun sagde, at de forventede at kunne starte om cirka ti dage. Jeg ville blive indkaldt til scanning inden for en uge, så vi kunne komme i gang. Jeg skulle bruge tiden på at komme mig ovenpå alt det kemo.

Torsdag den 29. maj.

Indkaldelsen til scanningen var kommet. Jeg forstod ingenting, for datoen var først tre uger senere. Nå, men jeg måtte ringe til dem dagen efter.

Hvordan havde jeg det med den nye besked? Jeg var bange og utryk. Jeg vidste ikke lige, hvordan jeg skulle få det fordøjet. Jeg havde tudet en del siden beskeden. Egon og jeg havde snakket og snakket, og vi var begge ikke så vilde med de stråler. Men det skulle jo gå, og så gjorde det vel også det. Jeg måtte have lidt ekstra hjælp fra Hugo, og så skulle jeg lige have hovedet med i det.

Fredag den 30. maj til søndag den 1. juni.

Om fredagen snakkede vi med sygeplejersken, der var med til lægesamtalen. Hun sagde, at den indkaldelse til scanning skulle vi se bort fra. Det var den scanning, jeg skulle have haft, hvis jeg havde fået alle kemobehandlinger. Ja okay, men hvem kunne vide det? Nu ventede vi så på den rigtige indkaldelse.

Resten af weekenden gik godt. Fredag eftermiddag passede vi Kasper, mens de store børn var med mor og far til Jelling festival på Karolines 8 års fødselsdag.

Lørdag besøgte vi kort børnene i Filskov og derefter et lille visit til Filskov fiskesø, hvor Jürgen holdt fødselsdag med familien.

Søndag var vi en tur i Vingsted, hvor der var åbent hus og fremvisning af det nye Å-forløb. Senere besøgte vi Roberts isbar. Efter aftensmaden cyklede vi en lang tur i det skønne vejr.

Det var altså mærkeligt at være uden kemo-bivirkninger, og jeg havde mere energi, end jeg længe havde haft.

Nu skulle jeg så bare i gang med de stråler, så det kunne overstås. Jeg havde forsøgt at fordøje det eller fortrænge det. Hm. Jeg skulle selvfølgelig have de stråler, for jeg skulle være rask, havde jeg bestemt.

Juni 2014

Tirsdag den 3. juni.

Jeg ringede til Odense, fordi jeg ikke helt kunne forstå, at jeg ikke havde fået en indkaldelse. De sagde, at de ikke kendte datoen, men at jeg ville få brev i den uge, så det var bare at vente.

Vi besøgte lige kort børnene i Filskov. Dejligt, at jeg kunne være oppe om aftenen.

Onsdag den 4. juni til mandag den 16. juni.

Jeg var til sygesamtale med centerlederen og afdelingslederen på Bredballe Bofællesskab om onsdagen. De skulle lige høre, hvad status var, og så snakkede vi lidt om feriegodtgørelse osv. Til sidst fik jeg at vide, at de ville indlede en fyring efter mit stråleforløb. Jeg havde jo allerede på det tidspunkt været syg i syv måneder, så jeg kunne egentlig godt forstå det, men var da alligevel temmelig træt af det. Det var ikke just motiverende, at man ikke havde noget job at komme tilbage til efter en hård kamp. Men det bestemte jeg jo ikke selv.

Posten kom med besked fra Odense. Til min store forundring stod der, at de har modtaget henvisningen dagen før, altså den 3. juni. På borger.dk. stod der, at der var henvist den 28. maj. Nå, men jeg skulle til forundersøgelse og scanning om fredagen og påbegynde stråler den 17. juni. Så nu vidste vi, at der var en plan for det.

Det krævede sin "kvinde/mand" at være i det behandlingssystem, jeg var blevet en del af. Jeg troede jo, at jeg skulle scannes og derefter fik besked, før strålingen gik i gang. Men nej. De sagde, at svaret var deres arbejdsredskab, og at jeg ikke fik det, før jeg var færdig med strålerne og havde fået en scanning derefter.

Jeg forsøgte ellers at sige, at det var min krop. At jeg var et menneske og ikke bare et nummer. Jeg havde behov for at blive informeret. Det kunne de ikke. Det var ikke det, scanningen skulle bruges til. Den kvinde, der skulle scanne mig, blev så sur på mig, selv om jeg forklarede hende, at det jo ikke handlede om hende. Jeg fik det ud af det, at der kom en læge efter scanningen, der kunne fortælle lidt mere. Jeg var ikke helt tryk ved situationen.

Mange ting gjorde, at jeg ikke var så tryk. For eksempel da jeg kom ind med min indkaldelse i hånden, sad der to personer ved en skranke. Jeg henvendte mig, og den ene tog brevet, slog op på pc'en og sagde: "Nu registrerer jeg dig i dag, men ellers SKAL du selv gøre det." Jeg spurgte, hvor jeg skulle gøre det, til hvilket hun svarede: "Derovre. Med dit sygesikringsbevis" og pegede. Det var bag en søjle. Man kunne ikke se det med det blotte øje og skulle vide, at det var der, for at få øje på det. Hm.

Efter mødet med den sure kvinde blev jeg kaldt ind. Jeg skulle have lavet en skal, jeg skulle ligge i. Da det var overstået, skulle jeg så scannes i et andet rum i den nye skal. Da jeg var kommet ind i skallen, skulle jeg drikke et glas vand. Prøv lige at lig helt fladt ned på ryggen med armene over hovedet og drik et glas vand med sugerør. Hvorfor kunne jeg ikke lige have drukket vandet, før jeg havde lagt mig ned? Jeg vidste jo ikke, at det skulle ske.

Jeg skulle også have kontrast i armen igennem en nål. Da nålen blev taget ud igen efter scanningen, skulle jeg bøje armen, så det ikke blødte så meget, men samtidig skulle jeg også hurtigt i tøj, for lægen ventede. Prøv lige at tage alt tøj på med den ene arm bøjet! Måske var der nogle, der kunne dét, men jeg måtte konstatere, at det kunne jeg ikke. Sygeplejersken blev noget sur, indtil det gik op for hende, at det slet ikke var muligt, og hun måtte hjælpe mig.

Efter snakken med lægen blev jeg fulgt hen til en sygeplejerske, der skulle udlevere kemo-piller. Hun kom med en lille doseringsæske med kemo-piller til den første dag, den 17. juni, og sagde, at jeg ville få udleveret resten den dag. Jeg puttede dem i tasken og kiggede ikke mere på dem, før vi kom hjem. Da jeg endelig kiggede på dem, stod der, til min store forundring, følgende: "Pakket den 19. maj 2014. Anvendes senest den 16. juni 2014." Tak for det, sagde jeg bare. Jeg skulle jo tage dem den 17. juni.

Min første indskydelse var, at jeg ville tage dem og så sige det, da jeg skulle derover alligevel. Men da jeg faldt lidt ned, tænkte jeg, at jeg blev nødt til at ringe til Odense om tirsdagen. Hold da op, hvor skulle man være opmærksom hele tiden.

Jeg ringede til Odense om tirsdagen til den afdeling, hvor jeg havde fået udleveret pillerne. Jeg forventede enten en god forklaring eller nye piller, men fik svaret, at de da ikke havde udleveret nogen kemo-piller, for de var en stråleafdeling og havde ikke noget med kemo at gøre. Jeg forklarede hende, hvor jeg fik dem, og hun prøvede så at stille om. Det lykkedes ikke, og kort efter vendte hun tilbage og sagde, at jeg skulle ringe til en patientforløbsvejleder og gav mig et telefonnummer. Det undrede jeg mig over, men sådan var det, sagde hun.

Jeg fik fat i forløbsvejlederen og forklarede hende situationen med pillerne. Hun sagde, at hun ikke troede på, at de var for gamle. Jeg læste så op for hende, hvad der stod på pakken. Så ville hun få nogle nye sendt til mig inden tirsdagen. Tak.

Fredag kunne jeg så hente de nye piller fra Odense på posthuset.

Da jeg kom hjem med dem, troede jeg, at jeg ville blive vanvittig. De piller jeg fik udleveret i Odense var tre piller af 500 mg til morgen og aften. De piller, der kom med posten, var to piller af 500 mg og to piller af 150 mg. Altså, det gav jo 1300 mg gange to. Det andet gav 1500 mg gange to. Hvad var det rigtige? Når det nu skulle være, så var det da godt, at det var en mindre og ikke større dosis, men det var da ikke just fordi, man blev mere tryk af det.

Jeg vidste, at jeg skulle til stråling alle hverdage i 28 dage, men de præcise tidspunkter på de forskellige dage kunne jeg først få den dag, jeg skulle have dem første gang. Så verden handlede kun om stråler og ikke andet. Det var bare ikke i orden, at man ikke kunne få de tidspunkter tidligere, syntes jeg. Jeg spurgte da også patientforløbsvejlederen om, hvorfor man ikke kunne få de tidspunkter før, og hun svarede, at hun da godt lige kunne give mig tiderne til den første uge, så havde jeg da lidt. Var det mon for at lukke munden på mig? Nå, men jeg fik tidspunkterne til og med den 23. Alle dage kl. 14.30. Så måtte jeg være tilfreds, indtil jeg skulle derover første gang den 17.

Tirsdag den 17. juni.

Vi mødte op til stråling klokken 10. Der kom en ung sygeplejestuderende og tog imod mig. Hun sagde, at hun kunne læse i journalen, at jeg havde fået for gamle piller og havde haft ringet derind. Det gav jo

anledning til en snak om al den forvirring, jeg har været omgivet af. Hun var heldigvis meget sød og rigtig god til at forklare tingene. Jeg fik de resterende tider, som alle lå om eftermiddagen. Det var lidt øv, men de lovede at forsøge at ændre nogle af dem til formiddage. Jeg havde fået bevilget kørsel og havde nu været i Odense med taxa første gang. Alt i alt tog det tre og en halv time, og jeg lå i stråler i omkring 20 minutter.

De sagde, at det kunne gå op til 14 dage, før mine bivirkninger kom. Det kunne være kvalme, opkast, nedsat appetit osv. Nå, men det måtte nu godt vente lidt, for det havde jeg slet ikke brug for på det tidspunkt.

Egon havde fundet en øjenlæge, der kunne se på mig den 2. juli. Hos de andre var der kun tider hen i september, og jeg skulle bare have konstateret om, der var sket noget med mit syn som en bivirkning af den stærke kemo.

Fredag den 20. juni.

Jeg havde nu fået stråler fire gange. Jeg sov ikke hele torsdag nat på grund af smerter i alle mine led. Helt fra skuldre til knæ, ankler og sågar mine fingerled. Jeg tog to Panodiler klokken 6 og fik så sovet et par timer derefter. Da jeg kom til Odense den fredag sagde jeg til dem, at jeg havde haft ondt om natten, men sygeplejersken sagde, at det ikke kunne have noget med behandlingen at gøre. Jeg måtte så fortælle hende, at vi havde slået medicinen op og fundet ud af, at det var en af bivirkningerne ved kemopillerne. Hun sagde, at det måtte jeg hellere snakke med lægen om den efterfølgende tirsdag.

Jeg følte, at hver gang jeg sagde noget, så havde de aldrig hørt det før. Det var mærkeligt, hvis jeg var den eneste, der fik de bivirkninger. Nå, men var det weekend, og jeg følte, at kvalmen kom snigende.

Mandag den 23. juni.

Kvalmen blev heldigvis ikke værre, og vi havde en rolig weekend. Om mandagen var det igen piller og stråler. Det var lidt hårdt, at det var om eftermiddagen, men så kunne Hugo lige nås om formiddagen. I Odense var de næsten en time forsinket, så det tog pludselig fem timer. Jeg havde spurgt, om jeg ikke kunne få nogle formiddagstider, og de sagde den første dag, at det ville de kigge på.

Tirsdag den 24. juni.

Første lægesamtale. Hun skulle jo lige høre, hvordan jeg havde det, og om der var kommet nogle bivirkninger. En meget sød læge, der hed Helle.

Jeg spurgte ind til det med tiderne, og det viste sig, at det nok ikke kunne lade sig gøre. Øv! Jeg forsøgte ellers med mine bedste argumenter: At det jo ikke ville tage mere end en time, hvis man boede tæt på, men for mig og andre, der boede langt væk, tog det måske fem timer. Samtidig var det vel også altid om eftermiddagen, at de var forsinkede. Jeg tænkte, at jeg kunne tage eftermiddage i 14 dage og så 14 dage med formiddage. De kunne sagtens se det og forstå mine argumenter, men desværre var der ikke flere ledige formiddagstider. Hop og dans! Jeg måtte bare forsøge igen.

Torsdag den 26. juni til mandag den 30. juni.

Jeg fik endelig en ny plan for de sidste behandlinger. Denne gang var den blandet med formiddage og eftermiddage. Herligt! Dagene gik alligevel hurtigt og godt med fri i weekenderne.

Om lørdagen var vi i Billund, hvor Kristian kørte motocross. Om søndagen var vi et lille smut i Filskov. Jeg havde et stort behov for at se børnene. Gerne flere gange på en uge, men mindst en gang, hvis det kunne flaske sig. Om mandagen tog vi en morgentur til Odense og brugte eftermiddagen hos Hugo.

Juli 2014

Tirsdag den 1. juli.

Igen lægesamtale på Odense Universitetshospital. Det gik mest ud på at få tjekket blodprøver, snakke medicin og høre, hvordan jeg syntes, det gik. Det gik jo egentlig okay, men hvordan det gik indeni? Det ville vi jo først finde ud af engang i september.

Egon tog nogle billeder den dag, se familien og andre kunne se, hvordan det så ud, når jeg fik stråler.

Onsdag den 2. juli.

Jeg var til øjenlæge, og han mente, det var kemobivirkninger, jeg havde og syntes, at lægerne i Odense burde overveje at ændre på behandlingen. Det havde jeg snakket med dem om, men det kunne de ikke. Øjenlægen mente ikke, at jeg skulle have nye briller på det tidspunkt, og det ville jo heller ikke hjælpe på de skygger, der var i mit syn indimellem.

Torsdag den 3. juli til fredag den 4. juli.

Det gik egentlig okay med strålerne. Jeg havde et par dage med kvalme hver uge, og jeg havde en trykkende fornemmelse i maven også. Træthed kendte jeg jo fra før, så det imødekom jeg med seng og tv et par dage om ugen.

Jeg glædede mig bare til, at jeg var færdig. Og dog. For hvad skulle der så ske? Vi sigtede efter en operation, men hvad skulle der ske, hvis det ikke var muligt? Tja, det vidste jeg ikke på det tidspunkt og måtte spørge ved den sidste lægesamtale den 23. juli.

Det var svært at have kræfter til så meget andet en stråling, når jeg skulle til Odense hver dag. Men der skulle altså være noget mere end det i mit liv i den tid, så vi besøgte Jutta og Jürgen i Uldum. Vi besøgte også min søster Jytte og hendes mand Henning. Jytte havde lige fået en ny hofte, så hun trængte til et besøg. Vi holdt også rigtig meget af, at der kom besøg hos os. Det fik tankerne ledt hen på andre ting, og det havde vi brug for.

Det var bestemt også dejligt med små beskeder, sms'er, opringninger osv. Det betød mere, end mange nok troede. TAK!

Modet, ja, hvad med det? Det havde jeg bestemt endnu. Jeg/vi måtte kæmpe videre, så godt vi nu kunne, og det gjorde vi så.

Heldigvis havde jeg fri for stråler og kemo-piller i weekenderne, så dem nød vi. Vi glædede os meget til den weekend, hvor de tre skønne børn skulle komme.

Lørdag den 5. juli og søndag den 6. juli.

Vi havde en dejlig weekend med børnene og klarede det uden at blive helt kvæstede.

Mandag den 7. juli til mandag den 21. juli.

På den igen med stråler hver dag i Odense og en lille tur til Hugo om mandagen.

Jeg havde en lidt "ked af det"-uge. En bekendt med kræft var nu meget syg og var koblet til diverse slanger. Dog var hun hjemme med hjælp. Det var lidt svært at se på, måske især fordi jeg selv var syg, men jeg måtte samle alle mine kræfter, så jeg kunne kæmpe videre, som hun også ønskede for mig.

Til lægesamtalen om tirsdagen spurgte jeg, hvad der skulle ske, hvis jeg ikke kunne blive opereret. De sagde, at så skulle jeg scannes hver tredje måneder, så de kunne følge med i det, og hvis det udviklede sig, kunne jeg få kemo igen. På det tidspunkt kunne jeg bestemt ikke tåle mere kemo.

Vi var også til 90 års fødselsdag. Det var rigtig hyggeligt, og vi fik da også klaret et par småture til Vorbasse på et par timer ad gangen.

Nu gik det stærkt mod sidste stråleuge. Tre dage tilbage. Kristian og Karoline ville gerne med en tur, så de kunne se, hvordan det foregik. Det skulle nok blive spændende, og bagefter ville vi en tur i Odense Zoo.

Det blev da også en dejlig dag. Det var en dejlig oplevelse at have børnene med til stråling. De fik lov til at være med hele vejen næsten. Mens jeg fik stråler, var de inde hos sygeplejerne og så det hele på computeren. De spurgte ind til hvad de så, og hvad der skete, og det gik super. De fik ros af personalet, og den gav vi retur. Personalet tacklede det nemlig så fint og fortalte børnene det hele på en flot måde.

Derefter gik turen til zoo. Det var herligt, at vi kunne få det til at gå, så vi alle kunne være med. Både Kasper og farmor har jo lidt særlige behov. Hihi.

Tirsdag den 22. juli.

Lægesamtalen gik mest på, hvad jeg skulle fremover. Blodprøverne var fine, og jeg blev forsynet med piller til enhver situation. Min egen læge ville få besked på, hvor langt jeg nu var i forløbet. Strålerne kunne arbejde i kroppen i op til seks uger efter, så derfor skulle der minimum gå fire uger, før jeg kunne få en scanning. Jeg trængte altså også til lidt fred. Det var jo hårdt at køre til Odense hver dag, og det blev mere og mere træls, som ugen skred frem.

Onsdag den 23. juli til fredag den 25. juli.

Jeg havde været lidt plaget af kvalme og træthed fra om onsdagen til og med weekenden. Den eneste behandling var kvalmepiller og sengen.

Jeg blev indkaldt til en scanning den 21. august klokken 15. Bagefter ville der være en samtale med en læge med henblik på, om jeg kunne blive opereret. Hvis det var en mulighed, ville jeg blive indkaldt til en kikkertoperation, hvor de indefra ville kunne se, hvordan det så ud og muligvis opererer med det samme. Hvis operationen ikke var en mulighed, skulle jeg leve med det så længe, jeg kunne. Jeg ville blive scannet hver tredje måneder, og hvis der skulle komme uro i kræften, kunne de tilbyde livsforlængende kemo i en periode. Som det var på det tidspunkt, kunne jeg ikke tåle mere kemo eller nogen andre behandlingsformer for den sags skyld.

Jeg havde brug for at samle energi til en eventuel operation og samtidig give Egon lidt fri, håbede jeg. Vi ville prøve at lave et par små oplevelsesture, inden jeg igen skulle scannes.

Når jeg har skrevet 'energi', så kom jeg da også lige til at tænke på min vægt. Jeg fortalte vist i starten af forløbet, at jeg tabte mig 15 kilo på meget kort tid, mest på grund af kvalme og opkast. Siden april havde

jeg taget de 5 eller 6 kilo på igen. Det, sagde de alle sammen, var godt. Jeg havde det sårme også meget bedre, end jeg havde haft.

Jeg fik et brev om, at de ville lave kikkertundersøgelsen den 27. august. Hm. Jeg var lidt utryk, fordi det var samme den undersøgelse, de ikke kunne gennemføre i december, da jeg ikke kunne ligge stille nok. Jeg tænkte, at jeg blev nødt til at ringe til Odense om mandagen og få klarlagt det og måske få lidt ro. Som det var på tidspunkt, ville jeg få besked sammen dag på, hvordan jeg skulle forholde mig til det hele fremadrettet. Mit håb var selvfølgelig en operation, som jo var det der skulle til for, at jeg kunne blive rask.

Søndag den 27. juli.

Den dag fik vi besøg af min søsters datter og hendes svigersøn og også lille Thea. Vi havde lige gjort lidt klar, så vi kunne spise pitabrød til frokost. Dagen før havde vi bagt en kage og lavet pæremos til Kasper. Det kom i fryseren. Dejligt med lidt energi. Dog havde jeg stadigvæk virkelig ondt i alle mine led, men heldigvis kunne panodiler tage toppen. Jeg skulle ikke klage, for der havde været stunder, der havde været væsentlig værre. På det tidspunkt havde jeg det jo godt nok.

Mandag den 28. juli.

Jeg ringede til Odense angående den 27. august. Hende, der tog telefonen, kunne ikke lige umiddelbart svare på, om der var taget højde for, at jeg ved undersøgelsen i december ikke kunne ligge stille. Hun kunne heller ikke komme ind i min journal, så hun ville ringe tilbage senere på dagen.

Det var så en læge, der ringede tilbage og ikke hende. Lægen kunne fortælle mig, at de ville lave én kikkertundersøgelse gennem halsen og én gennem maven, fordi de kunne fortælle noget forskelligt. Han ville så ændre den første tid, den igennem halsen, til den 26. august, da der den dag ville være personale, der kunne bedøve mig lidt mere. Jeg ville efterfølgende få en indkaldelse til undersøgelsen, der skulle foregå gennem navle og mave.

Nu var tiderne altså blevet CT-scanning den 21. august og kikkertundersøgelse gennem halsen den 26. august. Indkaldelse til kikkertoperationen ville komme senere.

Onsdag den 30. juli til fredag den 1. august.

Vi trængte til oplevelser, så vi kørte op til Jytte og Henning. Her var vi til frokost og aftensmad. Britta og Thea kom også et lille smut. Det var rigtig hyggeligt og godt at se, at Jytte havde fået det bedre med hoften. Efterfølgende kørte vi videre til Slette Strand, hvor vi havde lejet os ind for to nætter. Nogle af mine kollegaer og borger var også på ferie der. Vi hyggede os alene den onsdag aften og mødtes først med borgere og personale torsdag formiddag. Det var bare så hyggeligt. Vi var med på Svinkløv Badehotel, hvor vi drak eftermiddagskaffe. Jeg syntes, det var super skønt at kunne synge og danse lidt sammen med borgerne, som jeg så mange gange før havde været på ferieture sammen med igennem mit arbejde. Jeg tror da også, at de nød det lidt. Om fredagen kørte vi hjem tidligt, for vi havde lovet Bettina at passe lille Kasper, så hun kunne få en dag med de to store. Det var hyggeligt at have den lille nuser.

August 2014

Mandag den 4. august til fredag den 8. august.

Børnene kom forventningsfulde og glade med oppakning. Vi havde på forhånd aftalt, at turen gik til København, og at vi skulle bo i en campinghytte. Turen skulle være en kulturel oplevelse, og det blev den også.

Da vi ankom, var den campinghytte, vi havde lejet, altså en slags skurvogn, men med positivt sind sagde børnene: "Pyt da med det! Vi skal nok få det hyggeligt." Det var da bare dejligt!

Vi var mange steder, og vi havde til hensigt at vise børnene lidt af hvert. Vi var på kanalrundfart, Christiania, Amalienborg og flere museer. Vi kørte med bus, tog, metro og hestevogn på Bakken. Kun morgenmaden spiste vi på campingpladsen, ellers var vi på forskellige cafeer og restauranter. Det var en helt igennem dejlig tur, hvor vi både snakkede seriøst, men også grinede og fjollede. Det var så dejligt at være sammen med børnene på den måde.

Skyggesiden var, at jeg havde forbandet ondt i alle mine led. Hvert og et i hele min krop, men på turen besluttede jeg, at det skulle gås væk. Vi gik meget, og det værste var at stå stille og at komme i gang igen efter at have siddet ned, men med hensynsfulde børn og mand og en viljefast kvinde, så gik vores lille ferie rigtig godt.

Børnene havde en masse at fortælle hjemme, selvom det nok ikke lige kom på den gang. De var glade og søde som altid, når vi fandt på ting sammen. Tusinde tak, unger!

Da vi kom hjem, ordnede vi lige lidt vasketøj, og efter aftensmad kom Thomas og Lærke på en lille visit.

Lørdag den 9. august.

Dagen gik for mit vedkommende mest med hvile efter dagene i København.

Søndag den 10. august.

Vi var til morgenkaffe hos Mona og Levin i Vorbasse. Vi nød så meget deres selskab.

Mandag den 11. august og tirsdag den 12. august.

Herhjemme var det bare en stille og rolig uge. Vi var hos Hugo og fik indlagt fibernet, så Egon ordnede tv og internet. Jeg glemte nogle dage at hvile til middag.

Onsdag den 13. august.

Min centerleder ringede, før hun skulle på ferie. Vi fik en god snak og for dem, der var i tvivl, så var jeg altså stadig ansat i Bredballe Bofællesskab.

Hun spurgte ind til, om jeg tænkte, om der var nogle i bofællesskabet, der kunne være mig til hjælp med at bearbejde mine oplevelser i det lange sygdomsforløb. På det tidspunkt kunne jeg ikke tænke på nogen specifik, men måske det ville komme. Jeg var meget taknemlig for den omsorg, jeg mødte, både gennem mit arbejde og andre steder.

Torsdag den 14. august.

Vi tog til Bredballe Bofællesskab med en madkurv dagen efter, at min centerleder havde ringet.

Egon fik ordnet nogle småindkøb, og jeg fik besøgt borgerne og snakket med de kollegaer, der var på arbejde.

Fredag den 15. august.

Mine led gjorde stadigvæk ondt. Jeg havde været hos min egen læge, som tog en masse blodprøver. Jeg havde fået svar på de fleste. Levertal, B12-vitamin, blodprocent, kalium osv. var indenfor normalområdet, så der manglede kun D-vitamin, som også kunne give ledsmerter. Det kunne jeg få svar på mandagen efter.

Jeg måtte tage smertestillende 3 gange dagligt. Det ville jeg helst ikke, men det blev jeg nødt til og gjorde det så. Lægen sagde, at det var fordi, min krop havde været udsat for kraftig påvirkning, og at den nu var i reparationsfasen.

Lørdag den 16. august og søndag den 17. august.

Børnene kom den weekend, alle tre. Det glædede vi os til, for det var så dejligt at nyde tiden med dem. Det blev en dejlig weekend.

Mandag den 18. august.

Jeg skulle have svar på de sidste blodprøver med D-vitamin. Det skulle ligge på mindst 50, og mit lå på 40. Det betød, at jeg skulle tage D-vitaminer oveni alle de andre piller. Puha, hvor jeg hadede piller, men jeg tog dem alligevel.

Tandlægen skulle også have et besøg den dag. Jeg havde knækket en tand langt tid forinden, men tandlægen havde haft ferie, så der kunne ikke gøres noget før den dag, og jeg havde jo ikke haft ondt.

Tanden blev lirket ud, mens jeg var bedøvet. Jeg var ikke så vild med tandlæger, måtte jeg indrømme. Egentlig havde jeg også fået det sådan, at jeg tænkte: "Hold Jer fra mig!" Jeg orkede ikke, at der hele tiden var noget: Blodprøver, kontrast, tandlæger. Puha, hvor jeg trængte til bare at være Anni, velvidende at det nok ikke ville ske i særlig lange perioder af resten af mit liv. Uanset hvad, jeg fik besked på, så ville jeg aldrig kunne glemme det, jeg havde været igennem. Håbet og troen på, at jeg kunne få det lidt på afstand, levede dog stadig.

Tirsdag den 19. august.

Tirsdag var det Hugo-dag.

Onsdag den 20. august.

Dagen startede med, at en nabo kom med rundstykker. Endnu en nabo til eftermiddagskaffe og to dejlige venner til aftenskaffe. I mellemtiden snakkede jeg i telefon med Bettina, som inviterede mig til "Stafet for livet" i Filskov, hvilket jeg blev meget rørt over. Selvfølgelig ville jeg da deltage sammen med dem. Jeg blev så rørt over, at de havde tænkt på det i deres ellers travle hverdag. Bagefter snakkede jeg lige med min søster lidt. Det gjorde vi normalt en gang eller to om ugen. Det er så dejligt lige at vende tankerne sammen. En kollega ringede også. Hun ville gerne med mig en tur til Odense dagen efter.

Torsdag den 21. august.

Det var rigtig hyggeligt at have hende med. Vi sad på bagsædet og snakkede, mens Egon førte os sikkert

frem til scanningen i Odense. Min kollega havde også været igennem kemo og stråler med brystkræft for et par år siden, så hun vidste, at man godt kunne trænge til støtte.

Vi fik også en kop kaffe, da vi kom hjem.

I Odense vidste de ikke, hvornår jeg ville få svar på scanningen. De skulle bare sende det til G-teamet. Jeg troede og håbede på, at jeg om tirsdagen, efter kikkertundersøgelsen, ville få svar på begge dele. Ellers måtte jeg ringe til dem om onsdagen.

Min kusine ringede ved spisetid, og til aftenskafe fik vi besøg af Egons bror og svigerinde fra Viborg. Efter sådan et par dage var der belæg for en god nats søvn.

Dagen efter skulle Thomas og Lærke komme herhjem. De skulle hjælpe til ved sommerfesten, som de plejede, og så skulle de sove her. Vi skulle til Sølvbryllup hos min fætter i Thy om lørdagen.

Jeg ville parkere sygdommen i skabet og være sammen med min familie den weekend. SÅDAN. Planen var, at vi lige skulle en tur til Filskov den efterfølgende formiddag. Kasper havde nemlig fået en tand.

Fredag den 22. august.

Vi besøgte Bettina og børnene. Det var hyggeligt. Men lige før vi kørte derud, havde jeg jo alligevel ringet til Odense. Jeg kunne ikke rigtig ligge fra mig, at de måske havde glemt at give mig en tid til svar på scanningen. Hende, jeg snakkede med, kunne heller ikke se nogen steder, at der var en aftale om det. Hun ville undersøge det, og ringede så tilbage kort efter med en undskyldning. De havde glemt mig. Hun sagde, at de helt sikkert ville sende en tid til, at jeg kunne få svaret, inden for 14 dage. Tak! Jeg ønskede for dem, at de selv skulle prøve, hvordan det var at skulle vente 14 dage på sådan et svar. Nå, men der var jo ikke noget at gøre ved det.

Lørdag den 23. august.

Vi kørte af sted til fødselsdagen på Thy. Vi havde aftalt med min kusine, at vi kunne overnatte i deres campingvogn sammen med dem. Det var dejligt for Egon, for så kunne han få et par glas rødvin.

Det var en dejlig fest med god mad og musik. Jeg gik i seng lidt over midnat, og de andre holdt vist ud til klokken 02.30.

Søndag den 24. august.

Om morgenen fik vi kaffe sammen med noget af familien, inden vi kørte hjem.

Mandag den 25. august.

Hugodag.

Tirsdag den 26. august.

Kikkertundersøgelse i Odense. Jeg sov næsten ikke den nat, for jeg var meget utryk ved undersøgelsen og endnu mere utryk for svaret. De var nu så søde og gav mig godt med sovemiddel, så jeg mærkede ikke noget.

Det tog kun 20 minutter, og da jeg vågnede, kom lægen og sagde, at han syntes, det så fint ud. Jeg spurgte, hvad det betød, hvortil han sagde, at han faktisk regnede med, at jeg kunne opereres. Dog skulle de lige

snakke om det videre forløb i lægeteamet om torsdagen. Det betød, at vi fik flyttet beskedtiden til om mandagen, så vi var sikre på, at kunne få svar på det hele.

Han sagde også, at blodåren så ud til at være fri af kræften. Hold da op, hvor jeg lige måtte fælde en lille tåre over det. Tænk, hvis den seje, lange kamp så ud til at virke. Det var da lige til at tude glædeståre over! Nå, vi måtte jo ikke stole helt på det endnu, men noget tydede da på, at den læge, der ikke lavede andet, kunne se, hvilken vej det gik. Jeg sagde til ham, at jeg stolede på, at han kunne bedømme det. Han smilede og aede min hånd.

Næste skridt var besked i Odense mandag den 1. september klokken 11.

Lørdag den 30. august og søndag den 31. august.

Posten kom om lørdagen med et brev:

”Kære Anni H. Mikkelsen.

Vi har gennemgået dine scanningsvar og diverse kikkertundersøgelser. Vi vil gerne indkalde dig til forsøg på kirurgisk fjernelse efter den forbehandling, som du har fået. Du skal møde som det fremgår af vedlagte brev.

Venlig hilsen Michael Bau Professor, overlæge, dr. Med.”

I vedlagte brev stod der, at jeg skulle indlægges torsdag den 4. september klokken 10 på kirurgiskafdeling i Odense. Operation skulle foregå fredag den 5. september.

Det var en stor operation, og det var helt sikkert, at jeg ikke ville havde det godt lige med det samme. Der skulle fjernes en del af mavesækken og tolvfingertarmen, en del af bugspytkirtlen og nogle lymfekirtler.

Jeg var selvfølgelig lettet over, at de tilbød mig en operation. Det betød jo meget, da det modsatte svar ville havet været: ”Vi kan ikke gøre mere.” Jeg tudede af glæde, men bestemt også af frygt. Jeg var frustreret i weekenden, både over, at de sendte så vigtigt et svar per brev, men også over, at jeg nu ikke vidste, om tiden mandag var aflyst.

Tro mig. Min ”kemohjerne” kunne ikke overskue så meget, som den tidligere kunne. Heldigvis havde Egon og min familie snakket med mig, trøstet og forsøgt at opmuntre mig. Vi besøgte børnene, og min kollega, som jeg snakkede meget med, var her med blomster og trøstende ord.

September 2014

Mandag den 1. september til søndag den 21. september.

Mandag morgen startede vi med at ringe til Odense for at finde ud af, om vi skulle komme. Dem, vi snakkede med, vidste ikke noget. Det var jo to forskellige afdelinger: Den ene kirurgisk og den anden kræft. Nå, men vi besluttede at køre derover alligevel, og det var faktisk okay. Lægen var hende, vi havde mødt hver tirsdag i hele strålingsforløbet. Hun spurgte stille ind til, om jeg havde hørt fra kirurgerne, og da jeg sagde, at jeg skulle opereres om fredagen, blev hun glad over, at jeg havde fået beskeden. Hun kunne fortælle, at scanningen viste, at der ikke var spredning af kræften. Det var jo rigtig godt. Blodprøverne var rigtig fine, og cancerantigentallet var nu faldet til seks. Tidligere var det oppe over 600, så det var jo fantastisk!

Jeg skrev tidligere, at operationen var stor og omfattende. Det ville tage omkring otte timer. Herefter en forklaring på, hvad der skulle ske efter operationen. Det skulle gerne give et billede af, hvordan jeg sikkert ville have det i den første tid:

Et dræn, der skulle føre væske ud fra operationsstedet. Et kateter gennem bughulen og ind i tyndtarmen til ernæring. Drop i halsen eller kravebenet til medicin og eventuelt blod. Et kateter i blæren.

De første fem til syv dage måtte jeg kun få lidt isvand, fordi operationssåret skulle have ro. Maden skulle foregå igennem ernæringskateteret. Blodsukkeret skulle måles seks til otte gange i døgnet, og nogle vil få brug for insulin. Smertedækning skulle foregå gennem et tyndt kateter i ryggen og gennem stikpiller, der skulle følge et fast skema. Det første døgn skulle være på intensivafdeling og derefter på kirurgisk afdeling A på 13. etage.

Det var mærkeligt, at det lige skulle ramme den 5. september. Mærkeligt, fordi det er vores bryllupsdag, og mærkeligt, fordi det også var den dag, jeg blev opereret for en diskosprolaps i 2011. Det skulle nok blive en god dag, var jeg sikker på. Alt havde været for det bedre for mig på den dato. Et godt ægteskab startede den dag og operationen i ryggen var blevet godt, så hvorfor ikke også denne gang?

Egon havde min mobil de første dage, så der kunne sendes sms'er til ham, og så ville han ringe tilbage.

Egon tog med til Odense og flyttede ind på patienthotellet. Hvor længe, vidste vi ikke på det tidspunkt. Lægerne sagde, at det var muligt, at jeg kunne blive flyttet til Vejle efter nogle dage. Så kunne han bedre køre hjem indimellem.

Lørdag den 13. september.

Operationen gik godt, og jeg var kommet hjem igen. Det var en barsk omgang.

Mandag den 22. september.

Lidt om operationen og om, hvordan jeg havde det på det tidspunkt:

Som sagt skulle jeg møde ind til operation den 4. september klokken 10. Da vi kom, skulle jeg til samtaler med sygeplejerske, fysioterapeut, læge, kirurg, narkoselæge og havde taget blodprøver. Jeg skulle vejes, måles og lyttes. Derefter blev vi indlogeret på patienthotellet, og jeg skulle møde fastende klokken 7 om

morgenen om fredagen. Puha, hvor det kørte i min mave af nervøsitet. Lægen havde sagt, at det ville tage mellem en og otte timer: Én time, hvis de, når de kom ind, ikke kunne gennemføre den store operation alligevel, og op til otte timer, hvis de kunne. I mit hoved stod angsten for, at de ville åbne og så bare lukke igen, fordi de ikke kunne hjælpe mig alligevel.

Vi tog i Rosengårdscenteret og spiste på Jensens Bøfhus om aftenen den torsdag. Tiden skulle jo gå med noget. Da vi kom tilbage til Odense Universitetshospital, så vi lidt tv og snakkede det hele igennem igen, igen. Jeg havde fået udleveret en sovepille, så jeg kunne få lidt søvn.

Fredag den 5. september, på vores bryllupsdag, stod vi op klokken 6. Jeg gik i bad, og vi mødte op på afdelingen klokken 7 som aftalt. Jeg fik udleveret tøj og en seng. Da portøren kom for at hente mig klokken 07:45, kunne jeg ikke holde masken mere. Tårerne trillede bare ud. Hold da op, hvor jeg ikke var særlig glad for situationen! Egon fulgte med ned på operationsgangen, og lægen, der skulle operere, kom og hilste på. Da han så mit humør, henvendte han sig bare til Egon og sagde, at det nok skulle gå. Egon sagde farvel til mig, og jeg gik sammen med to sygeplejersker ind på operationsstuen. De gav mig varme tæpper på og et hårnnet. De satte en nål i hånden på mig og alt hjerteudstyret. Derefter kom narkoselægen, og hun sagde godnat til mig og gav mig masken. Det gik lynhurtigt, at jeg sov.

Det næste, jeg huskede, var, at der stod nogle henover mig og rettede på mig og en masse udstyr. Så kom Egon og tog min hånd. Jeg havde smerter, mange smerter. Jeg følte, at jeg skulle besvime, så ondt gjorde det i min mave i højre side. Jeg var åbenbart kommet på intensiv og var ved at vågne, men smertedækningen virkede ikke helt. Egon sagde, at han ikke behøvede at spørge ind til, hvor jeg var, for det kunne han høre. Klokken var lidt over 16. Puha, en lang dag det havde været for Egon.

De kunne alle sammen godt forstå, at jeg havde ondt. Jeg blev is-testet, og det viste sig, at smertedækningen gennem ryggen ikke var optimal. Jeg blev derefter røntgenfotograferet. Det var heldigvis en, de bare kunne ligge ind under mig, så jeg ikke skulle op. Det smertestillende i ryggen dækkede kun halvdelen, og de ville så forsøge at trække lidt i slangen, så det kunne dække noget mere. For at det kunne lade sig gøre, skulle jeg vendes om på siden. Ulidelige smerter og til ingen nytte. Det hjalp ikke. Jeg fik så Ketogan i sprøjter. Det blev man søvngig af, så jeg sov meget indimellem.

Til natten blev jeg flyttet ind på en anden stue. Alt personalet der virkede meget professionelt og meget sødt. Hele natten sad der en sygeplejerske for enden af min seng. Hun tjekkede alt udstyret og snakkede med mig med jævne mellemrum. Egon sov på hotellet og kom igen tidligt lørdag morgen.

Preben kom også på besøg om lørdagen. Det var dejligt for mig, men må have været forvirrende for ham. Han og Egon blev sendt ud mange gange, fordi personalet skulle arbejde med mig eller den anden, der lå derinde. Preben tog hjem efter et par timer. Han skulle jo hjem til "stafet for livet" i Filskov. Sidst på eftermiddagen blev jeg flyttet op på afdeling A1 på etage 14. Her fik jeg enestue. Det var godt, for så kunne Egon være der det meste af tiden.

Jytte kom med toget omkring klokken 18 om aftenen lørdag. Egon hentede hende på stationen, og hun skulle så overnatte til søndag. Det var dejligt, at hun ikke havde travlt. Selvom jeg sov meget, var det trygt at have dem omkring mig.

Det var ikke de helt store beskeder, jeg fik fra lægerne. De sagde bare, at operationen var forløbet godt og planmæssigt. Jeg havde bare så meget brug for at vide mere specifikt, hvad der var fjernet, og hvordan det var gået. Deres specifikke plan kendte jeg jo ikke.

Det, der stod klarest for mig omkring de første dage, var smerter og tørst. Jeg måtte jo ikke få noget at drikke de første dage. Derudover havde jeg en slange gennem næsen ned i maven, der sugede det op, der eventuelt kom til at ligge der. Senere skulle den også suge den smule op, jeg måtte drikke.

Om mandagen måtte jeg drikke lidt, og der blev så gradvist øget i mængden. Om onsdagen måtte jeg drikke en liter.

Mandag formiddag kom Bettina, Kristian og Kasper. Karoline var ikke vild med alle de slanger, så hun var ikke med. Bettina havde min fighter-bluse med. Den blev hængt op under fjernsynet, så jeg kunne se den. De havde også alle de lysposer med, der var blevet tændt for mig. En stor buket fik jeg også. Lille Kasper sprællede som en fisk og ville gerne ned i sengen til mig. Åh, det var ikke så rart, for det kunne jeg jo ikke magte med alle de slanger og det store ar, jeg havde hen over maven. Det var dejligt at de kom. Det gav mig energi til kampen.

Slangen i ryggen skulle fjernes, og jeg skulle overgå til smertepaster. Sygeplejersken sagde, at nogle fik hallucinationer af plasteret, og ja, jeg var en af dem. Jeg bad for eksempel Egon om at sætte juiceflasken væk. Hm. Det var bare noget af det vrøvl, jeg fik sagt. Jeg så også to meget små håndværkermænd ordne uret på væggen. Det gik dog over, efterhånden som midlet blev mildere.

Om tirsdagen fik jeg fjernet blærekateteret og den slange, jeg havde igennem næsen. Om onsdagen fik jeg så fjernet slangen til maven, og om torsdagen den sidste ved kravebenet.

Det var dejligt, at Egon var der så meget. Han hjalp mig meget, og personalet havde jo travlt.

Jeg skulle starte langsomt med at spise: Først grød, suppe og saftvand. Da der kom gang i maven, måtte jeg spise alt det, jeg havde lyst til.

Så skulle hjerne/øjne og mave lære at spille sammen igen. Det var hårdt arbejde. Der kom en diætist med gode råd til måltidsstørrelser og -sammensætninger og også tidspunkter, ej at forglemme.

Ikke alt personalet var lige menneskeligt og venligt. Jeg syntes, det virkede som om, at der var stor udskiftning af sygeplejerskerne på den afdeling, jeg lå på, men de fleste var heldigvis søde.

Jeg blev flyttet på tomandsstue om torsdagen, og de spurgte, om jeg var tryk nok ved at blive sendt hjem. Egon og jeg var enige om, at det kunne vi da nok hjælpe hinanden med, og så fik jeg fjernet den sidste slange og skiftet diverse plastre.

Fredag morgen kom der en sygeplejerske ind og satte nogle piller på mit bord, før hun gik videre til den næste. Hende spørger sygeplejersken: "Er du klar til at komme hjem?" på norsk. Jeg kiggede så på de piller, hun havde sat hos mig, og opdagede, at de ikke var til mig. Jeg kiggede så på sygeplejersken og sagde, at det altså var mig, der skulle hjem, og at pillerne ikke var mine. Til det grinte hun og sagde, at hun lige havde haft ferie. Hold da op! Godt jeg ikke var helt dement og havde nået at sluge pillerne.

Der var stuegang om fredagen, den 12. september. Det var Ole, som havde opereret mig, der også skulle udskrive mig. Han fortalte, at de havde fået svar på prøverne. Alt var fjernet ud i rask væv. Der var intet i lymferne, og der kunne ikke ses nogen spredning. "Vi kalder det en solstrålehistorie. Før var du en K4, altså uhelbredelig kræft, der ikke kan opereres, og nu er du en K2NO, altså opereret kræft uden spredning," fortalte han.

Jeg havde fået fjernet 1/4 af mavesækken, hele tolvfingertarmen og 1/3 af bugspytkirtlen. Heldigvis var kræftknuden ikke skåret over.

Min mave havde ikke så nemt ved de nye omveje med tynd mave til følge. Det var ikke hver gang, jeg kunne nå på toilettet. Det var ikke så sjovt som voksen at skulle have hjælp til den del, og lægen sagde, at det ville tage lidt tid, før jeg kunne finde et normalt leje. Om jeg skulle tage enzymer, kunne kun tiden vise.

En sygeplejerske fra Odense ringede til mig om mandagen for at høre, hvordan det var at komme hjem. Jeg snakkede blandt andet med hende om min afføring. Hun bad mig sende en prøve ind, der kunne vise, om jeg skulle tage enzymer. Hun sagde også, at jeg også bare kunne gå i gang med dem og prøve mig frem. Jeg begyndte at tage en til morgenmad og en til aftensmad. Det virkede, og jeg kunne begynde at komme lidt ud af huset. Egon var god til at gå ture med mig.

Jeg blev indkaldt til Onkologisk ambulatorium til samtale om forebyggende efterbehandling den 6. oktober. Den indkaldelse blev sendt til mig pr. post, som E-post og for at fuldende det, ringede de også. Jeg blev da helt forskrækket.

Jeg skulle på kirurgisk ambulatorium den 10. oktober også, og jeg glædede mig til at få fjernet den sidste slange i maven.

Oktober 2014

Oktober er start på jagt for Egon. Han ville bestemt ikke af sted, hvis jeg skulle være alene hjemme, så Bettina og Kasper kom og passede rigtig godt på farmor. Det var så hyggeligt, og vi gik en lang tur med barnevognen. Bettina støvsugede og vaskede gulv i køkken og baggang, mens farmor og Kasper tog middagslur. Det var en dejlig dag.

Mandag den 6. oktober og tirsdag den 7. oktober.

Vi kørte til Odense Universitetshospital. Jeg syntes, at turen var lidt lang, men vi måtte jo konstatere, at den var blevet kørt nogle gange. Vi kom ind til en ny læge, men en velkendt sygeplejerske. De tilbød mig kemo i mild form: Otte serier af to gange over tre uger. Ja, det lød smask forvirrende, men kort fortalt var en serie tre tirsdage hvoraf nummer tre var kemofri. Men det betød jo også, at det ville tage 24 uger, og det kunne jeg overhovedet ikke magte. De sagde, at de godt var klar over, at jeg lige havde været igennem en stor operation, og at de godt forstod hvor hård en kamp, det var. Jeg tudede, både fordi kemo ikke var min livret på det tidspunkt, men også fordi at de forstod mig. Der gik hul på et eller andet dér. Jeg kunne ikke stoppe tårerne igen. Jeg mente ellers, at jeg havde fældet tåre nok.

Da vi kørte hjem, besluttede vi os for at besøge Kræftens Hus i Vejle dagen efter. Det var en god oplevelse. Vi blev taget godt imod og snakkede med en sød frivillig. Hun mente, at jeg kunne få bevilget nogle samtaler med en professionel, så det ville hun undersøge. Det fik jeg bevilliget og blev ringet op af en psykoterapeut.

Fredag den 10. oktober.

Turen gik igen Odense, denne gang til Kirurgisk Ambulatorium, hvor min slange skulle fjernes. Da vi kom ind, var det den sygeplejerske, der havde haft med mig at gøre første gang, jeg var indlagt i Odense i december året før. Hun genkendte os, og det var en dejlig følelse. Lægen var ny for os, og han gentog de gode resultater af operationen for os: Alt kræften var blevet taget og opereret ud i rask væv, ingen kræft i lymfekirtlerne og ikke synlig spredning til andre organer. Det var godt, men jeg syntes stadig, at bakken var stejl. Min afføringsprøve viste, at jeg skulle tage Kreon, og derfor havde de søgt om tilskud til det. Slangen blev fjernet i et ruf, og jeg mærkede det ikke. Jeg fik så også lige at vide, at den ikke skulle have siddet der så længe. "Du kom før hjem end normalt, og derfor var den ikke blevet fjernet. Det plejer de at gøre den ellefte dag, man er hjemme," forklarede de. Tak! Hvor havde den været generende.

Tirsdag den 14. oktober.

Så startede kemoen igen. 45 minutter i Odense, så det var da bare så nemt. Jeg havde jo stadig min kapsel under huden.

Onsdag den 15. oktober.

Dagen efter kemoen kom kvalmen, men heldigvis kun i mild form. Kroppen kunne huske, at den havde fået kemo før, så de gamle bivirkninger trådte lidt frem igen: Kulde omkring næsen og følelsesløshed i fingrene. Det, der nok var værst for mig på det tidspunkt, var min ked-af-det-hed og smerterne i mave og ryg. Jeg var nødt til at have smertepaster på stadigvæk og også tage sovepiller til om natten. Mit hoved kværnede nemlig løs.

Fredag den 24. oktober.

Efter to tirsdage med kemo var der en tirsdag fri, og kvalmen blev nemmere at styre. Jeg måtte jo ikke få feber, mens jeg fik kemo, men det var jo ikke nemt at bestemme selv. Så den fredag måtte jeg lige en tur på sygehuset, hvor de kunne se, at jeg havde en infektion. Det kunne bare ikke se, hvor den var. Jeg fik antibiotika og måtte overnatte på Vejle Sygehus. Min nye mave kunne bestemt ikke arbejde med de stærke piller, så jeg fik diarré.

Mandag den 27. oktober.

Jeg ringede igen til Odense, og de sagde, at jeg skulle stoppe med pillerne og få tjekket mit infektionstal hos min egen læge. Det fik jeg så, og det var faldet, så der skulle ikke gøres mere. Åbenbart var det meget normal med en influenzalignende tilstand ti dage efter første kemo af den art.

Eftertanker om oktober.

Jeg var i biffen med børnene. Jeg kæmpede en hård kamp op af bakke, for at kræfterne skulle vende tilbage. Jeg startede på genoptræning i Sundhedshuset i Vejle. Jeg startede på samtaler i Kræftens Hus i Vejle. Jeg fik en indkaldelse til tjenstlig samtale med henblik på fyring på mit job, grundet det lange sygefravær. Jeg havde ikke energi eller det overskud, det krævede at sidde ved min PC. Jeg havde meget glæde af min seng og tv i halvdelen af de fleste døgn. Jeg startede på nåle hos Hugo igen. Jeg var også ude af huset, på café og til messe.

November 2014

Nu havde vi slæbt os ind i november. Det var snart to måneder siden, at jeg blev opereret. Det begyndte at føles okay. Jeg spiste og fandt på den hårde måde ud af, hvad jeg ikke kunne tåle. Jeg kunne godt være alene hjemme, selv komme af og i tøjet, selvom jeg var træt. Benene ville lidt mere, så det nyttede at gå mange ture.

Onsdag den 5. november.

Egon kaldte på mig tidligt om morgenen. Han havde det skidt. Vi snakkede lidt om, hvordan det føltes, og begge tænker vi, at det måtte være en blodprop. Med erfaring fra sidste år ringede jeg til vagtlægen, som da også mente, at han skulle tjekkes på sygehuset. Der ville komme en ambulance efter ham et kvarter senere. På det tidspunkt kunne jeg endnu ikke skynde mig, så vi aftalte, at jeg ikke skulle tage med i første omgang.

Jeg blev hjemme til over middag, havde kontakt med Egon et par gange i løbet af formiddagen. Han blev scannet og undersøgt på kryds og tværs. En overnatning med overvågning og næste dag kunne de konkludere, at det ikke var en blodprop, heldigvis! De mente, at det måske var øresten. Det skulle han så undersøges for på øre-næse-hals-afdelingen den 2. december.

Vi syntes måske ikke lige, vi havde brug for mere på det tidspunkt, men sådan skulle det ikke være, måtte vi igen konstatere. Jeg måtte klare et døgn tid alene, og det gik fint. Jeg var endnu ikke så tryk ved at gå i bad, hvis jeg var alene hjemme. Jeg troede, det handlede om, at jeg var bange for at falde.

Jeg var dog kommet et godt stykke op ad bakken til lysere tider. Kemoen dagen før havde slet ikke givet kvalme. Benene blev bedre og bedre. Jeg fik lavet læsebriller, og jeg kunne endda læse og huske, hvad jeg læste. Jeg ryddede op i et par skabe, skrællede æbler og lavede æblemos. Jeg hjalp også Egon med madlavning og indkøb.

Jeg skulle dog ikke tro, at jeg var rask. Det mindede den sidste kemo i hver omgang mig i hvert fald om.

Torsdag den 13. november til søndag den 30. november.

Det gik ellers fint indtil sengetid. Med en temperatur på 39 skulle jeg ringe til Odense. Resultatet blev en indlæggelse. De undersøgte og tog prøver, der viste infektion et eller andet sted. Mit immunforsvar var også ret lavt. Jeg fik antibiotika. Først i årene og efterfølgende i pilleform. Det var lidt øv. Jeg måtte have det immunforsvar op igen, så jeg boostede det med vitaminer og Hugos nåle.

Jeg var også til tjenstlig samtale på mit arbejde. Jeg ville blive opsagt ved udgangen af april 2015 på grund af det lange sygefravær. Jeg var da ked af det, nu hvor jeg var på vej op af den forhåbentlig sidste stejle bakke, men omvendt så kunne jeg jo godt forstå, at arbejdsgiver var nødt til tænke på sig selv. Jeg var jo bestemt ikke blevet behandlet dårligt af dem. Der skulle sikkert åbne sig nye døre for mig i foråret. Jeg vidste jo heller ikke på det tidspunkt hvad eller hvor meget, jeg kunne magte.

Vi var også et smut hjemmefra for at få lidt energi tilført. Wellness i Grenå sammen med min søster og svoger var ikke så dårligt. Dog blev jeg lidt mindet om, at min krop ikke var helt klar til de helt store

udfordringer endnu. Bare det at komme op og ned i et bassin var et krævende job for mig på det tidspunkt, men dejligt var det nu trods alt.

Det kemo, jeg fik i efterbehandling, kaldte minder i kroppen frem fra sidste kemo. Kuldepåvirkning i ansigtet og sovende fingre var bare noget af det. Efter et stykke tid fik jeg også ondt i alle mine knogler, ligesom jeg havde under stråleforløbet. Jeg tænkte, at det var mægtræls, men også at det nok skulle gå over igen.

Nu var det jo et år siden, jeg blev syg, og snart et år siden, at jeg startede i Odense, og sikke dog et år!

Det havde budt på mange tåre, men indimellem også glæde og fremskridt. Statistikkerne for bugspytkirtelkræft var jo ikke ligefrem opmuntrende. Ikke mange overlevede det første halve eller hele år. Ret tidligt i mit forløb satte jeg mål for, hvad jeg gerne ville nå, og jeg læste ikke på nettet om sygdommen. Jeg fik at vide, at jeg ikke kunne opereres, men at de ville forsøge at nå til operation via kemo og stråler. Indimellem var det svært at holde fat i optimismen, så tak til de mennesker, der hjalp mig med det.

Operationen blev udført, og kræften blev fjernet. Jeg kæmpede stadig sammen med min dejlige familie. De venner, der ringede, skrev og kom forbi, var også til stor støtte for os. Nu skulle jeg bare igennem det kemoforløb og finde styrken igen. Hovedet tænkte igen lidt mere klart. Det var dejligt, at vi sammen kunne rumme lidt mere end sygdom. Dejligt var det også, at børnebørnene kom på weekend. Selvom det var Egon, der ordnede det fysiske, så nød vi det meget. Det gav kampgejst.

Når man har kræft, kan det måles i blodprøver på forskellig vis. Mit tal, som skulle være under 5, var på 800, da det var værst. Lige før operation var det faldet til 67, og ved sidste blodprøve var det faldet til 5. Hold da op, hvor det føltes godt!

December 2014

Så var det også blevet december hos os. Kemo, Hugo, træthed og kvalme fyldte stadig ret meget i vores hverdag, men vi talte ned hver gang, vi var i Odense. Der var på det tidspunkt kun 11 gange tilbage, og hvis alt gik efter planen, skulle sidste gang kemo indtages den 17. marts 2015.

Genoptræningen i Sundhedshuset var ikke den bedste oplevelse for mig. Jeg stoppede efter et par snakke med personalet. Det eneste, de kunne tilbyde mig, var træning i maskiner, og det skulle jeg tilmed selv organisere. Det motiverede altså ikke mig. Nogle ting var jo slet ikke godt for mig, men jeg havde da en forventning om, at de kunne vejlede mig. Men nej, det skete ikke, så det følte som spild af min tid. Jeg kunne så forsøge et hold for brystkræftkvinder. Det var en time med nogle udstrækninger, men de første tyve minutter stod vi stille og ventede på, at underviseren skulle finde ting eller ordne musik. Meget uprofessionelt og mere spild af tid. Det kunne jeg ikke arbejde med. Jeg troede Sundhedshuset havde tilbud til alle, der skulle genoptrænes efter sygdom, men der blev jeg godt nok skuffet. Jeg fik sagt det, der skulle siges de rette steder, så jeg håbede, at det kunne hjælpe andre syge.

Fredag den 5. december.

Jeg fik E-post fra jobcenteret i Vejle: "Du skal komme til møde mandag den 8. december kl. 11. Hvis du ikke møder op, forsvinder dine dagpenge. Du må tage en bisidder med, eventuelt en fra din fagforening."

Jeg kunne ikke ringe til dem den dag, for de havde lukket, da jeg modtog brevet. Jeg syntes jo ikke, at jeg fik en fair chance for at komme eller melde afbud, så lige der brød min lille verden sammen. Jeg opdagede i sådanne tilfælde, at jeg bestemt ikke var stærk.

Jeg fik dog skrevet en mail til hende, der havde sendt brevet. I det skrev jeg, at jeg ikke kunne komme, men at jeg ville ringe så snart, de åbnede telefonen. Jeg skrev også til min sagsbehandler på Odense Universitetshospital. Hold da op, hvor jeg tænkte meget på det hen over weekenden.

Mandag den 8. december.

Om morgenen ringede jeg til jobcenteret. De kunne fortælle, at der allerede var en, der havde ringet angående det brev. Det viste sig at være sagsbehandleren, Karin, fra Odense Universitetshospital. De spurgte, om de skulle ringe tilbage til hende eller mig, når de fandt ud af, hvad der var sket, hvortil jeg svarede, at de skulle ringe til Karin. Dog gik der kun ti minutter, så ringede de til mig igen. De havde ikke lige fået fat i hendes telefonnummer, så de var lige nødt til at ringe til mig. Hun sagde: "Da vi snakkede sammen i fredags..." Der tænkte jeg, at jeg da ikke havde snakket med nogen om fredagen. Det viste sig da også, efter lidt snakken frem og tilbage, at hun havde snakket med én og sendt brev til en anden, altså mig. Det undskyldte hun og var meget ked af.

Torsdag den 11. december.

Jeg fik igen et brev fra jobcenteret. I det skrev det, at jeg havde fået brev fra dem den 6. november, og at de nu havde revurderet, om jeg kunne modtage sygedagpenge fremadrettet, da jeg jo havde været syg 22 uger ud af de seneste ni måneder.

Sludder igen. Jeg havde ikke modtaget et brev fra dem i november, men derimod i juli. Jeg var syg efter den gamle sygedagpengelov og havde været syg i 54 uger. Jeg ringede igen til kvinden fra jobcenteret og spurgte, hvad det var for et brev, hun henviste til. Hun blev ved med at fastholde, at jeg havde modtaget brev fra dem i november. Jeg spurgte hende så, om hun ikke troede mig, når jeg sagde, at jeg ikke havde modtaget noget. Hun spurgte så en kollega, og det viste sig, at det var et brev til jobcenteret fra Odense Universitetshospital om min helbredstilstand. Altså igen rod! Jeg kom så på en standby-ordning på grund af kræftsygdommen "indtil videre." Så foreslog hun, at hun kunne ringe mig op hver sjette uge, så vi kunne snakke om, hvordan jeg havde det. Jeg svarede, at det turde jeg sørme ikke sige ja til, og at jeg mente, det var bedste for mig at have tingene på skrift med de mange fejl, jeg oplevede. Det undskyldte hun meget for endnu engang, og jeg takkede nej igen.

Det var faktisk hårdt psykisk arbejde, når tingene ikke lige kørte, som jeg forventede, at det skulle.

Fredag den 19. december.

Nu var det snart jul. Egon og jeg skulle være alene juleaften, men juledag ville de komme fra Filskov, og nytårsaften ville Lærke og Thomas komme. Det glædede vi os til.

December bød også på gaveindkøb til børn og børnebørn. Dejligt, hvis vi kunne glæde dem.

Der kom også en revurdering i kommunen, om mine sygedagpenge skulle fortsætte, og jeg fik brev om, at de kunne fortsætte i 134 uger mere, med virkning fra 1. januar 2015. Så var der da lidt ro på den front.

Onsdag den 24. december og torsdag den 25. december.

Juleaften og juledag gik fint. Vi hyggede med god mad og spillede spil med børnene. Jeg måtte dog konstatere, at min mave ikke var helt så vild med julemad, som den var engang. Sild kunne jeg ikke spise længere trods tre eller fire forsøg. Andesovsen var heller ikke et hit mere, men pyt. Det gik uden.

Onsdag den 31. december.

Nytårsaften hyggede vi med god, ikke-fed mad sammen med Lærke og Thomas. Senere kom Kasper her, så farmor og ham kunne få en god nats søvn.

Tak for 2014. Jeg forstod ikke helt, hvor det år var blevet af.

Af lyspunkter havde der jo været den store omsorg, jeg havde følt i det sværeste år, vi havde oplevet. Uden Jeres støtte, havde kampen været meget hårdere at kæmpe. Hvert lille ord og skulderklap nyttede.

Januar 2015

Nu skulle vi så til at skrive 2015. Vi håbede på mange gode oplevelser i 2015. Dog vidste vi jo, at der lige var lidt, der skulle overstås først af det lidt trælse.

Tirsdag den 6. januar.

Odense og kemo den 6. januar. Det går fint med at få det ind og efter en time er vi på vej hjem igen. Hugo bliver besøgt hver mandag og det gør stadig godt med nålene. Kvalme og træthed sniger sig på og jeg tilbringer et døgn i sengen.

Mandag den 12. januar.

Om morgenen skulle jeg først til Vejle for at få taget blodprøve, og senere på dagen skulle jeg til Hugo. Da jeg skulle op, kunne jeg simpelthen ikke holde mig på benene. Det gjorde gør så ondt i alle mine knogler, at jeg ikke magtede at være oppe. Vi besluttede, at Hugo måtte aflyses, og så måtte jeg hvile lidt, inden vi skulle have blodprøven taget. Omkring klokken 11 var vi stadig ikke kommet af sted, og de ringede fra Odense for at høre, hvor blodprøven blev af. Jeg fortalte, at jeg havde det skidt, men at jeg nok skulle tage mig sammen og komme af sted. Klokken 14 ringede der en læge fra Odense og sagde, at jeg ikke kunne få kemobehandling dagen efter. Mine hvide blodlegemer var helt i bund. Hun spurgte så, om jeg havde feber. Det vidste jeg ikke, så hun sagde, at jeg skulle måle det over de følgende timer, og hvis den lå på 38 eller derover, skulle vi ringe igen ved spisetid.

Temperaturen var da også på 38,4, så jeg måtte ringe til Odense igen. De sagde, at jeg skulle undersøges og fik det ordnet med Vejle sygehus. Der var vi så klokken 19 den aften.

Indskrivelse, blodprøver og så videre tog lidt tid, men der var ingen læge, så jeg blev flyttet til en stue, hvor jeg så måtte vente på en. Egon kørte hjem, og jeg lagde mig til at sove. Jeg kunne mærke at min temperatur faldt.

Tirsdag den 13. januar.

Da jeg havde sovet lidt, kom der en og kaldte på mig. Jeg troede, det var morgen, men det var midt om natten. Klokken var 3. Hende, der kaldte, var læge og stillede spørgsmål, undersøgte mig og ordinerede væske og penicillin i drop. Min erfaring sagde mig, at den Venflon i hånden ville give bøv, så jeg bad den om at bruge den kapsel, som jo var til formålet, men lægen sagde, at det kunne de ikke, og at jeg jo var nødt til at få det penicillin. Jeg blev nok lidt stædig og sagde, at hvis de ikke ville bruge min kapsel, så ville jeg ikke have noget, og ellers kunne de flytte mig til Odense, for der kunne de godt bruge kapslen. Hun spurgte to gange, om jeg var sikker på det, og ja, det var jeg. Lidt efter at lægen var gået, kom der en nattevagt ind og sagde, at hun kom for at sætte væske op, og at hun nok skulle bruge min kapsel. Så langt så godt!

Jeg fik væske og penicillin. Cirka en halv time efter begyndte mine hænder at klø helt vild, og lidt efter kløede mine fødder også. Det var så voldsomt, at jeg ringede efter nattevagten. Hun kom og sagde, at hun ville få fat i lægen. Jeg havde fået en allergisk reaktion og fik så antihistamin og binyrebarkhormon. Det hjalp. Nu skulle de så undersøge, hvad de kunne give mig i stedet for, og de ville skrive til Odense, at de

anbefalede, at jeg skulle undersøges for allergi over for penicillin. Det kunne først gøres senere, da jeg på det tidspunkt fik kemo, og det kunne være misvisende.

Onsdag den 14. januar til fredag den 16. januar.

Jeg kom hjem efter to døgn, men hold da op, hvor var jeg træt. Denne gang syntes jeg også, at det sled lidt på det psykiske igen, igen.

Der kom brev med nye tider til kemo i Odense. Vi havde bedt om at få lidt formiddagstider, da vi på det tidspunkt kan havde haft eftermiddagstider og var landet lige i myldertrafikken hver gang. Tak for det Odense, alle nye tider var klokken 15.

Egon ringede derover og forsøgte at få ændret nogle af dem. Det kunne ikke lade sig gøre, men de ville ringe tilbage, hvis der kom en plads en ad gangene. Hun ringede tilbage senere på dagen, og mærkeligt nok så var alle tiderne blev ændret til mellem 10 og 13.

Den næste gang var den 27. januar klokken 10.50, hvor jeg først skulle snakke med en læge.

Tirsdag den 27. januar.

Jeg havde tænkt rigtig meget over, om jeg kunne tåle mere kemo. Jeg havde nu været i gang i 14 måneder med giften, og det var længe. Jeg havde forberedt en masse spørgsmål til den næste lægesamtale, og de skulle gerne kunne afklare, om jeg skulle have mere, eller om nok var nok.

Det værste ved det var, at det jo nok var min beslutning, og jeg kunne jo aldrig finde ud af, om det ville være den rigtige beslutning, jeg traf. Ærlig talt så sov jeg ikke ret godt den nat.

Da vi kom til Odense, var lægen ret lige på. Han spurgte, om jeg var slidt, og ja, så tudede jeg jo. Det var ikke til at holde ud, når jeg mødte noget sundhedspersonale, der faktisk virkede som om, at de kunne forstå, hvad jeg var oppe imod.

Vi fik spurgt om mange ting og fik snakket det hele igennem. Lægen sagde, at de ikke havde bevis for, at der skulle så mange gange efterbehandling til ved bugspytkirtelkræft, da der ikke var personer nok til at lave en undersøgelse. Undersøgelsen, der var blevet lavet, var altså ud fra tarmkræft, og den viste, de første tre måneder var de vigtigste. Jeg havde på det tidspunkt fået fire og en halv måned. De mennesker, der havde fået kemo før operation, var mere belastede af kemoen end de, der var blevet opereret før, de fik behandling.

Efter lidt snak frem og tilbage sagde både sygeplejersken og lægen, at de syntes, jeg skulle stoppe. De kunne se og høre på mig, at både min krop og psyke var slidt helt op. Han tilbød mig en scanning i uge otte og svar i uge ti, og det sagde jeg ja til. Selvfølgelig skulle jeg lige have det vendt det hele i mit hoved.

Efter uge ti ville jeg blive henvist til kirurgisk afdeling igen, for de skulle stå for den videre kontrol.

Nu skulle jeg bare samle energi og finde ud af, hvordan jeg kunne få gang i alle mine muskler igen. Maven gav nogle udfordringer stadigvæk, og det ville sandsynligvis fortsætte. Men jeg levede, og det var det vigtigste.

Torsdag den 29. januar.

Vi skulle have lille Kasper på ferie fra den efterfølgende dag, og det glædede vi os til.

Februar 2015

Det var bare så dejligt at have Kasper på ferie, selvom han startede med at være syg:

Mellemørebetændelse og forkølelse. Han blev afleveret hos mormor og morfar onsdag eftermiddag, og så skulle jeg lige have hvilet lidt ekstra. Det havde jo været et par nætter med uro også, men det havde nu også været dejligt med de små buttede arme om halsen og de mange dejlige smil.

Februar gik mest med at samle kræfter, gymnastik i varmtvandsbassinet i Kolding, besøg af venner og hos børnene. Hugos nåle havde stadig betydning for mig, så det fik jeg hver mandag. Besøg af dejlige venner, naboer og kollegaer betød også rigtig meget.

Jeg følte, at energien kom stille og roligt tilbage, mere og mere. Jeg kunne tænke lidt mere klart, end jeg havde kunnet længe. Det var bare dejligt.

Skanning i Odense blev overstået i uge 8. Han spurgte, om der var en plan for, hvornår jeg skulle have besked på det, og det var aftalt til uge 10.

Da vi kom hjem fra Odense efter scanningen, fik jeg et brev i E-post fra Odense Universitetshospital. Hold da op, hvor det lige hentede en gammel erfaring. Første gang jeg blev scannet, fik jeg jo besked samme dag, fordi der skulle handles på det hurtigt. Puha, jeg svedte. Det brev var dog bare en flytning af svar-tiden til en time tidligere den 6. marts, men hold da op, hvor man lige blev mindet om, at livet hurtigt kunne ændres.

Noget af det, der gjorde mest mit psykiske velvære i den måned, var, at to, jeg kendte, med samme form for kræft som mig, blev begravet. Det gav mig godt nok noget at tænke over. De havde begge samme diagnose, men samtidig spredning, så de ikke kunne hjælpes. De fik omkring et halvt år. Skrækkelig sygdom!

Mia og Martin, min nevø og hans kone, inviterede os til barnedåb. Vi svarede ja tak, og jeg glædede mig til det, selvom det var i Randers. Det var dejligt.

Vi havde en rigtig dejlig dag, og det var dejligt at være omgivet af glade mennesker igen.

Jagtaften var vi også til. Det var hyggeligt, og de søde "koner" gav sig tid til at lytte lidt på mig. Jeg havde jo stadig brug for at snakke lidt om mine oplevelser på godt og ondt.

Biograftur med Karoline og Kristian var der heldigvis også plads til. Det var jo altid dejligt at være sammen med dem.

Alt i alt var februar en god måned, og jeg kunne blot vente på besked i marts fra scanningen.

Marts 2015

Så var vi kommet ind i forårsmåned, og det var da dejligt. Vores marts startede altid med 2 fødselsdage. Det år fyldte Thomas 30 år og Kristian 12 år, og begge den 5. marts. Vi spiste sammen på Flammen, og det var rigtig hyggeligt. Lærkes mormor, moster og kusine var også med, og min søster og svoger kom også.

Fredag den 6. marts.

Til Odense for at få svar på scanningen.

Lægen startede heldigvis med at fortælle, at scanningen var rigtig flot, og at der ikke var nogen tegn på kræft. "Du er ikke syg mere. Du er rask." Tak for det.

Nu syntes jeg altså, at 'rask' var et stort ord. Jeg var ikke kræftsyg mere nuvel, men rask? Hm. Hvad kunne vi sammenligne med? Jeg vidste det ikke. Der var mange eftervirkninger, når man havde fået kemo i et år, været igennem det største indgreb, der laves i Danmark og havde været så syg, som jeg havde.

Raskheden kom ikke bare fra den ene dag til den anden med fornyet energi og kræfter til arbejde og så videre.

Jeg/vi var glade, vores familie var glade med os. Det var så fantastisk, at den hårde kamp, vi havde kæmpet, endelig var slut. Vi ville tro på det, selvom at vi vidste, at risikoen for tilbagefald var til stede. Den tid, der nu gik godt, ville jo ikke komme skidt igen.

Vi skulle på en eller anden måde ud på en lille rejse efterfølgende. Lægerne havde givet grønt lys, men jeg skulle stadigvæk have lov af jobcenteret.

Vi kæmpede videre for at hverdagene skulle blive gode, og så måtte vi se hvilke muligheder eller barrierer, der skulle komme forude med arbejdsprøvning og så videre. På det tidspunkt var vi fortrøstningsfulde.

Tak for alle, der støttede mig. Det havde umådelig stor betydning for os begge.

Eftertanker.

Prognosen for bugspytkirtelkræft var, at kun 28 % overlevede et år efter, at de havde fået diagnosen. Kun syv % overlevede de første fem år. Det var altså tallene, hvis der ikke kunne gøres noget.

Puha, det var en rigtig grim sygdom, og prognosen havde spøgt meget i vores små hjerner.

Marts måned havde vi syge børn på besøg. Det var jo godt, vi kunne hjælpe, for Bettina var lige begyndt at arbejde igen efter barsel, men det resulterede så i en gang influenza til mig også. Hold da ferie, hvor var jeg dog syg. Tynd mave cirka 20 gange i døgn, og jeg prøvede også lige, hvordan opkast virkede med min "nye" mave. Det var ikke sjovt! Jeg havde høj feber, og da det jo var hen over weekenden, havde vi kontakt med vagtlægen to gange. De mente, at, med min sygehistorie, så var det lidt hårdere for mig at gennemgå en influenza, end det var for mange andre. Nå, men det gik jo da heldigvis over efter en lille uge.

April/maj 2015

Påsken tilbragte vi i Lemvig Feriecenter sammen med børn, svigerbørn og børnebørn. Det var rigtig dejlig i fint vejr, og vi gik ture, fik badet og hygget sammen. Det var noget, vi havde stor glæde af alle sammen.

Da jeg var til kontrol i Odense i marts, sagde de, at der ville komme en tid, så jeg kunne få fjernet min kapsel. Når en kapsel ikke blev brugt jævnlige, skulle den skylles cirka hver fjerde uge. Den skulle jo ikke bruges mere og skulle derfor fjernes. Der kom ikke en indkaldelse til det, så jeg ringede til Odense. De havde lige glemt det, men ville sende en tid. Efter tre uger ringede jeg igen. De havde henvist mig, men de, der skulle have en kapsel indlagt, kom først i køen. Okay, det kunne jeg godt forstå. De skulle jo i gang med en behandling.

Torsdag den 9. april.

De ringede fra Odense Universitetshospital og spurgte, om jeg kunne komme dagen efter klokken 9.30, og ja, selvfølgelig kunne jeg da det.

Fredag den 10. april.

Jeg var skide nervøs og sov ikke særlig godt den nat. Vi ankom og blev henvist til venterummet på afdeling 85.

Efter godt en time var der stadig ikke sket noget, og jeg kunne godt mærke, at min tålmodighed ikke var den bedste den dag. Jeg spurgte, om de havde glemt mig, og nej, det havde de bestemt ikke, men der kunne jo være kommet noget akut, de skulle tage sig af, svarede de. Efter endnu en halv times tid kom der en sygeplejerske og hentede mig. Hun undskyldte og forklarede, indtil jeg sagde, at jeg ikke havde brug for alle de undskyldninger. Gad vide, om det kunne regnes ud, hvor mange timer jeg havde ventet i det halvandet år.

Nå, men kl. 13.30 blev jeg kørt ned, og kapslen blev fjernet i lokalbedøvelse. Det tog 35 min. Godt, så nu ventede der bare lidt ømhed.

Lørdag den 11. april til søndag den 31. maj.

Egon og jeg havde ventet på, at den dag skulle komme, hvor vi kunne rejse en lille tur på ferie igen. Vi bestilte en tur til Cypern til maj. Vi glædede os rigtig meget til bare at slappe af og gå ture i forhåbentligt dejligt vejr.

Rejsen til Cypern var noget, jeg så frem til med stor glæde, men også med bekymring for flyveturen. En af mine bivirkninger var, at når jeg skulle på toilettet, ja så skulle det være med det sammen. Det vidste jeg jo godt, kunne blive svært i flyveren. Jeg tænkte rigtig meget over det, og måske den psykiske del kunne være med til at gøre det svært, når jeg så sad i flyet. Jeg hørte om nogle, der havde det ligesom jeg og havde købt nogle Tenna-bleer på apoteket. Det var altså sådan nogle buksebleer til voksne. Det kunne da være en mulighed, så jeg købte en pakke. Jeg var dog ikke vild med det om morgenen, da vi skulle af sted. Egon forsikrede mig, at ingen kunne se det. Jeg tog et par på og et par med. Der skete ikke noget, og jeg følte mig tryk.

Vi havde en dejlig uge i 27-28 grader og sol alle dagene. Vi slappede af og nød det rigtig meget. Jeg fik læst en bog, hvilket jeg ikke havde gjort siden 2013. Nu var det afprøvet, og så måtte vi til at planlægge en tur til Hawaii.

Vel hjemme igen nød vi børnene, både store og små.

Jobcenteret var dog begyndt at røre på sig. Jeg havde jo fået "lov" af dem til at holde ferie. Flere gange mailede jeg med dem, og mens vi var af sted, fik jeg et brev på E-post fra dem. Da vi kom hjem, åbnede vi det, dog først efter 2 dage. Vi havde jo set overskriften, og den var den samme, som vi har fået hver måned i hele min sygdomsperiode. Men denne gang var der vedhæftet en ansøgning om sygedagpenge, som skulle have været sendt ind dagen efter ferien. Det blev den så ikke. De ville så ikke udbetale sygedagpenge til mig fra den 12. maj til den 18., da vi endelig fik det afleveret. Det klagede jeg altså over. De vidste jo, at jeg var på ferie, og de vidste, at jeg ikke havde arbejde efter den 1. maj. Hvorfor havde de så ikke fortalt mig, at jeg skulle søge om sygedagpenge, når jeg ikke havde arbejde længere?

Jeg havde kemohjerne og hverken magtede eller forstod, det samme som før. Godt at Egon var kvik i pæren.

Jeg havde det indimellem som om, at jeg var meget stresset. Så kunne man sige: Stress over hvad? Tja. Over hvad? Måske fordi jeg havde travlt med at nå at leve livet. Jeg/vi havde været så meget under pres i så langt tid. Det at få en livstruende sygdom med så dårlige odds, som netop den sygdom havde, ja, det var meget svært at tackle. Det at jeg ikke forstod ting som før, magtede ting som før, evigt havde en gorilla hængende på skulderne, det var så svært og gav indimellem tudedage. Ja du læste rigtig. Så kunne du spørge, om jeg ikke var glad for, at de havde fjernet kræften? Jo, det var jeg da helt vild glad for, men det, at jeg skulle forholde mig til en anden personlighed, det var svært. Frygten for tilbagefald sad jo og lurede hele tiden.

Vi snakkede rigtig meget herhjemme om, hvordan det skulle gå i fremtiden. Egon var jo en presset mand. Tænk at skulle passe på den, man elskede, velvidende om, at det ikke var givet, at hun ville overleve. Det var helt sikkert ikke nemt at stå model til. Nu var Egon begyndt at komme lidt udenfor hjemmet alene. Det var godt for både ham og mig.

Egon skulle jo også se, om han kunne leve med, at jeg havde forandret mig. Før var der jo ikke langt fra tanke til handling, men det var der blevet. Nogle gange flere dage. Jeg magtede ikke de store forandringer og skulle bruge lang tid til at få tingene vendt.

Jeg tænkte også meget på, hvad jobcenteret kunne finde på. Jeg vidste, at jeg ville bruge alt, hvad jeg havde i mig, for at ingen skulle forvente noget af mig, jeg ikke kunne indfri. Det stressede mig, at jeg ikke var den samme som før. Jeg ville jo gerne det hele, men jeg måtte erkende, at det ikke var muligt. Jeg måtte forsøge at finde ro i den Anni, jeg var blevet. Jeg gjorde jo det bedste, jeg kunne og gjorde ikke noget for at genere nogen. Jeg måtte finde ro i, at jeg var træt. Træt af små ting. Hvem ville ikke være det med en gorilla på skuldrene 24 timer i døgnet? Det var en tung han, der ikke ville slippe sit tag. Nå, jeg havde da på de gode dage stadig min humor, og det var jo godt nok.

Juni/juli 2015

Vi nåede til juni, og det var blevet sommer. Jeg tænkte, at sommeren skulle nydes endnu mere end året før. Vi kom lige til at købe en campingvogn, som skulle gøres klar til små ture i det danske land. Vi havde snakket om at købe et telt, men heldigvis blev vi da lidt klogere. Jeg skulle jo nogle dage have et toilet inden for rækkevidde, så det var vist godt med en vogn. Vi håbede at kunne få glæde af den mange gange i løbet af året. Vi ville starte med en lille tur til Ribe, og dernæst skulle vi have Kristian og Karoline med en tur til Fyn i sommerferien. Kasper måtte lige have det til gode lidt endnu.

Juni bød også på 70-års fødselsdag hos Jürgen i Uldum. En dejlig dag i solskin og med dejlige mennesker. Vi nød det meget.

Fredag den 5. juni.

Kontrol i Odense. Hun var meget sød, den læge. Hun fik mig da også til at tude, selvom jeg havde bestemt, at jeg ikke ville. Hun kunne næsten bedre fortælle mig, hvordan jeg havde det, end jeg selv kunne. Hun var ikke i tvivl om, at jeg havde stress. De skulle sende en status til jobcenteret, og hun sagde, at jeg da helt afgjort ikke var klar til arbejde endnu. Måske jeg aldrig ville blive klar til det. Som det var på det tidspunkt, så klarede jeg højst to timers herhjemme, før jeg var helt færdig.

Kontrollen bestod mest af en samtale og vejning. Jeg måtte ikke tabe mig, og det gjorde jeg heller ikke. Mad var trods alt stadigvæk min livret.

Lørdag den 6. juni til fredag den 31. juli.

Vi skulle til at planlægge den rejse til Hawaii. Stafet for livet var den 5. september, og det var jo lige også årsdagen for min operation, så det skulle vi være med til i Filskov.

Alting gik jo ikke altid, som vi kunne ønske os, det havde vi jo klart erfaret. Preben havde været nødt til at erklære sig konkurs i sit firma, hvilket gav lidt søvnløse nætter. Mest for dem selvfølgelig, men vi kunne jo godt føle med dem. Vi kunne hjælpe med børnene, og det gjorde vi også meget, syntes vi. Heldigvis var de jo dejlige alle tre, så det gik fint at have dem her, når der var behov for det.

Stafet for livet ringede også og spurgte, om jeg ville holde et lille oplæg til fighterfrokosten. Jeg overvejede det kun lidt, før jeg sagde ja. Det var godt for mig at snakke det igennem og fortælle om det, jeg havde været igennem.

Vi var på Fyn med Karoline og Kristian. Det var en dejlig uge, og nu var Bettina og børnene derovre i vores campingvogn. Dejligt at den blev flittig brugt efter så kort tid.

Hawaii! Ja, jeg blev godkendt til at rejse og var fuldt forsikret, så nu hed næste destination New York i tre døgn, så Oahu Hawaii i seks døgn og til sidste San Francisco i tre døgn. Vi fik billetterne og ville stikke af et par måneder senere. Da det nærmede sig, syntes jeg, at jeg fik en hel sværm af sommerfugle i maven. Det var godt nok langt hjemmefra.

Jobcenteret havde bedt Odense Universitetshospital om en ny lægeerklæring/status. Jeg læste den og ville gerne dele den med Jer:

”Patienten er opereret med en wipple's operation for et duktogen pancreaskarcinom, T2N0, radikalt reseceret. Disse patienter har en median overlevelse på 24-36 måneder, en samlet 5-års overlevelse på under 30 %. Derfor er det umulig at afgøre, om patienten er rask, og en pancreascancerpatient er i princippet ikke rask efter rejktion pga. meget høj residivrate, men der er en del af patienterne, som har motivation og gåpåmod til at kunne foretage arbejde efterfølgende. Vi kan ikke komme med nærmere lægelige redegørelser, andet end at prognosen for pancreascancer er livstruende. Man bliver sjældent fuldstændig rask for sin sygdom med ovenstående risici for recidiv(tilbagefald) og lille sandsynlighed for langtidsoverlevelse.”

Hm. Ikke opmuntrende læsning, men det var spændende, hvad jobcenteret ville få ud af det.

Jeg havde stadig gode dage, men bestemt også trælse dage. Psykisk var det ikke altid lige nemt at kapere. Der var dage, hvor jeg ikke magtede ret meget, og så hed det hvile. Der var også dage, hvor jeg kunne lidt mere, og det nød jeg bestemt. Jeg var ikke som før, men jeg var mig, og det måtte vi få det bedste ud af. Det bedst... hvad var det? Ja, på det tidspunkt var det de gode dage, vi samlede på, og så glædede vi os til Hawaii. Vi håbede og troede på, at det ville blive helt fantastisk, og at det lige nøjagtigt ville ramme de gode dage.

Jeg glemte nok lige at fortælle, at jeg faldt, mens vi var på Fyn. Jeg slog min arm. Det blev undersøgt, og de sagde, at den ikke var brækket. Men det gjorde da bare pokkers ondt i venstre underarm, så det skulle der nok gå lidt tid med. Jeg kunne hverken cykle eller vride en klud, så jeg var igen sat lidt under administration.

Der var mange dage, hvor jeg tænkte på, at der var nogle mennesker, jeg savnede i mit nye liv. Der var piger, som jeg havde haft det så sjovt med før, jeg blev syg, og der var nogle, vi delte rigtig meget med gennem flere år. De var ikke hos os i den svære tid, og det gjorde godt nok ondt. Men så måtte jeg jo sige til mig selv, at de nok havde det lige så træls, som jeg havde det, over det manglende nærvær. Det var selvfølgelig ikke kun deres skyld. Vi kunne jo sagtens selv være skyld i noget af det. Vi ville gerne tage kontakten op igen.

August/september 2015

Det var efterhånden et stykke tid siden, at jeg havde skrevet. Ikke fordi, der ikke var sket noget, for det gjorde der jo på den ene eller anden måde hele tiden. Jeg skrev om, at jeg var faldet og havde ondt i en arm. Det blev ved, så jeg måtte lige tilses en gang til af lægen. Han mente heller ikke, at den var brækket, men det gjorde altså ondt i den arm i to måneder godt og vel. Smerter, jeg ikke bare lige kunne vende mig til, men småting i sammenligning med så meget andet. Jeg kunne stadig ikke rigtig finde kræfter til at passe hjemmet, som jeg gerne ville. Det meste hvilede stadig på Egon. Jeg havde dog nogle maddage en gang i mellem og støvet fik også lige en lille omgang af mig på udvalgte dage. Det var så mærkeligt, at jeg kunne ligge i min seng om morgenen og tænke: "I dag vil jeg ordne det eller det," og når jeg så havde spist morgenmad, så blev det ikke til ret meget mere. Andre dage kunne jeg godt ordne lidt, men så krævede det også et lille middagshvil.

August gik med barnedåb i Visborg, camping i Egtved med et par venner, Jyttes fødselsdag i Visborg og sommerfest i Nørup.

Lørdag den 22. august.

Natten mellem den fredag og lørdag sov jeg slet ikke på grund af smerter i siden. Jeg kom til vagtlægen lørdag formiddagen, og hun fandt spor af blod i urinen og mente, at jeg muligvis havde en nyresten eller kraftig blærebetændelse. Det fik jeg penicillin for og syntes da også, det hjalp.

Mandag den 24. august til mandag den 31. august.

Jeg var hos Hugo om mandagen, og Lone viste mig et par steder, hvor Egon kunne trykke mig under fødderne. Det gjorde godt nok ondt, men Lone sagde, at det var behandlingsvenligt, når det gjorde ondt. TAK.

Jeg havde heldigvis også haft overskud til at være sammen med et par af mine tidligere kollegaer, og det var bare så dejligt.

Fredag den 4. september.

September bød igen på kontrol i Odense. Vi snakkede om de smerter i siden, som kom og gik, og jeg var ikke helt overbevist om, at det var fra nyren. Lægen "Merethe" sagde, at hun ikke lige mistænkte noget grimt i det. Jeg havde taget på og så "godt" ud. Hun sagde, der var noget kemo, der kunne give nyresten, så det mente hun, at jeg skulle scannes for. Jeg fortalte hende så, at vi skulle til Hawaii den 10. september, så jeg ville gerne vente, til vi kom hjem igen. Hvis der nu var noget, så kunne vi jo ikke komme af sted, hvis jeg blev scannet inden. Og hvis der var noget efter, ja, så havde jeg jo været af sted. Jeg gad egentligt ikke tænke sådan, men det var jo desværre jeg nødt til i min situation, tænkte jeg.

Hun var helt enig med mig i den beslutning. Hun ønskede os en god tur og ville bestille scanningen til efter den 25. september. Samme dag kom der post, og jeg skulle scannes den 29. Det var fint, men det gav jo også den der bekymringsfølelse og afmagt/angst for hvad, der skulle vise sig. Smerterne i siden havde jeg stadig.

Lørdag den 5. september og søndag den 6. september.

Den weekend skulle vi både til fætterfest og til "Stafet for livet" i Filskov. Man kan jo ikke være to steder på samme tid, men vi forventede, at vi kunne køre til Vorbasse en tur om eftermiddagen. Det gik så ikke sådan. Jeg kunne ikke overskue det, da det kom til stykket. Det var en af de ting, jeg i særdeleshed mærkede som en senfølge. Jeg magtede ikke tingene i mit hoved, og jeg forstod ikke altid sammenhænge og de ting, der før faldt mig nemt at forstå. Det gjorde mig ked af det og mega træt.

Jeg havde jo lovet at holde et lille oplæg om, hvordan man beholdt gejsten og håbet i et slemt kræftforløb til "Stafet for livet." Jeg fik det gjort, og der var mange, meget stille lyttere, der klappede og roste mit oplæg efterfølgende. Det var godt at gøre, og jeg tænkte, at det skulle jeg måske gøre lidt oftere. Hvis chancen bød sig, tænkte jeg, at så ville jeg bestemt springe til.

Det var en rørende, fantastisk og livsbekræftende weekend. Jeg fik helt en klump i halsen ved at skrive om det. Jeg gik ikke så mange omgange, for det var lidt hårdt for mig at gå på det ujævne underlag, men jeg hyggede mig, fik ordnet hår og var sammen med børnene og Egon. Else kom til lysceremonien. Fantastisk! Tak Else.

Torsdag den 10. september.

Endelig kom den uge, hvor vi skulle rejse. Vi skulle til New York, og målet var at se Frihedsgudinden, Central Park og World Trade Center med det nye Freedom Tower. Vi havde ikke bevidst rejst efter at være der den 11. september, men det var vi, og så skulle vi da selvfølgelig se, om der var noget mindehøjtidelighed. Vores hotelværelse på 7. etage lå lige i Manhattans hjerte og lige op til Times Square. Det var utroligt, hvor meget blink og liv der var hele døgnet rundt. Gaden ved siden af vores hotel var Broadway. Der var mange mennesker på gaden, der spiste. Musik og dans overalt. Vi følte nærmest, at vi gik i kø overalt. Vi blev trætte i hovedet af alle de indtryk og var godt tilfredse med, at vi kun skulle være der tre dage.

Fredag den 11. september til mandag den 14. september.

Den 11. september var en speciel oplevelse. Der var spærret af, da vi kom frem til World Trade Center, for at pårørende og andre berørte kunne holde mindekomsammen i fred og ro. Der var usandsynligt meget politi i gaderne, og der var vagter overalt. Da de åbnede for offentligheden, var vi inde i parken, som emmede af respekt og medfølelse for de mennesker, der var gået til, men også for de pårørende, der stadig var i parken. Det var et imponerende syn at stå lige der og lige den dag. Så fantastisk flot det var lavet.

Frihedsgudinden "Lady Liberty" kunne man sejle ud til for at fotografere og se på tæt hold, men da vi så hvor mange turister de "proppede" i de både, syntes vi nu ikke, vi havde lyst til det. Vi kunne faktisk også fint se hende fra land, så med vores nye fotoapparat klarede vi det uden sejltur.

Central Park gik vi ud til. Det var slående, hvor stille der var. Det var midt i byens larm, men kun ganske kort inde i parken fornemmedes larmen overhovedet ikke. Folk lå på græsset, sad på bænke og læste eller cyklede og løb på stierne derinde. Vi gik cirka halvdelen af parken igennem. Der var mange små oaser med bænke, der var søer, og så var der mange skulpturer. Der var lavet en lille mindeplads for John Lennon, hvor der sad en og spillede guitar og sang hans sange. Det var hyggeligt og meget stemningsfyldt.

Vi gik ud for at spise til alle måltider, og det var for os en forfærdelig larm at begå sig i. På caféer og spisesteder var der så højt musik, at man ikke kunne føre en samtale. Tjenerne måtte råbe for at kunne ordne vores bestilling.

Der var også lige et marked i gaderne den sidste dag.

Trafik, larm, mad, os og mennesker overalt og så i 27 grader.

Efter tre dage kunne vi sætte tjek ved det, vi gerne ville se, da vi kom. Det var opfyldt, og vi tog til lufthavnen, hvor ti timers flyvetid ventede til Hawaii.

Vi blev modtaget af en sød pige i blomsterskjorte, der fulgte os ud til vores bus. Man får ikke blomsterkrans ved ankomst. Fremme på et dejligt hotel på Oahu var varmen, de 32 grader, nok lige det, der slog os mest. Vi kom hurtigt i sommertøjet, efter at den sure dame ved skranken havde udleveret vores nøgle til etage 14. Først mente hun ikke, at vi havde booket noget, men så fandt hun det da endelig. Jeg tænkte, at hun nok havde været der lidt for længe, for hun var sur hele ugen. Heldigvis var det kun hende, der var det. Vi boede i Waikiki, som var turistområdet med en berømt strand. Målet her var at se Pearl Harbor, store havskildpadder og ellers bare bade. Vi fik sovet en god nat, og næste dag i det fine vejr gik vi på stranden. Med solfaktor 50 ville jeg være sikker, men med den fugtige varme svedte jeg det åbenbart af, så jeg blev da lidt forbrændt på ryggen. Det betød så, at jeg måtte have en lidt anderledes bluse på de efterfølgende dage. Vi fik badet, selvom bølgerne var lidt kraftige. Man skulle godt nok passe på. Vandet var nok 30 grader, hvilket lige var noget for mig. Jeg hadede koldt vandt.

Vi var på egen hånd, så vi gik til en turguide, der sad i hotellets forhal, for at se om der var nogle ture til Pearl Harbor. Det var der, og vi kunne komme med dagen efter. Vi fandt også en ø-rundtur med besøg i et kulturcenter med teateraften til om torsdagen.

Tirsdag den 15. september til fredag den 18. september.

Tirsdag var det Egons fødselsdag, og der gik turen til Pearl Harbor. Chaufføren var god til at fortælle, om det vi kørte forbi og lidt historie. Den mest specielle oplevelse derude var den film, man så fra 1941. Det føltes så underligt at sidde netop der, hvor det var sket. Selvom vi havde set filmen før, så var det altså meget mærkeligt. Stedet var smukt og omgivet af respekt. Der var mange japanere, og vi snakkede om, at det måske var lidt mærkeligt for nogle af dem.

På vej hjem kørte vi op på bjerget for at se militærkirkegården. Det var flot og stort. Cirka 5000 gravpladser. Op til monumentet var der 70 trappetrin. Chaufføren fortalte, at det var lavet bevidst, fordi der stod i bibelen, at når man havde levet i 70 år, så havde man levet hele livet.

De huse, vi kørte forbi på bakken, var nærmest træskure nogle af dem. Han fortalte, at de kostede 380.000 dollar. Vi var kommet til paradiset, som han sagde. Beløbet skulle jo ganges med omkring seks for at omregne det til danske kroner. I Danmark ville de huse nok maksimalt koste 300.000 danske kroner.

Vi lavede morgenmad på værelset og spiste ude om aftenen med udsigt til vandet. Vi fik dejlig mad.

Afslapning var der bestemt også mulighed for. Venlige mennesker, dejlig badestrand og lækkert vejr. Da vi kom tilbage efter aftensmaden den ene dag, var der et skilt på hotellet om tsunamivarsel på grund af et jordskælv i Chile. Puha, det kunne jeg ikke lide, og det blev da heller ikke til meget søvn den nat. Morgenen efter var det heldigvis afblæst igen.

Ø-rundturen var bestemt også en dejlig oplevelse, og kulturparken gav mange indtryk og gode forestillinger gennem eftermiddagen. Der fik vi en blomsterkrans. Det var dog næsten for varmt. Aftenshowet var fantastisk, så det nød vi i fulde drag. De sidste dage brugte vi på gåture og på at bade.

Så kunne vi sætte tjek ved Pearl Harbor og Ø-rundtur. De store skildpadder måtte jeg drømme mig til. Guiden sagde, at der hovedsageligt var dykkerne længere ude, der så dem, og at de ikke blev set så tit fra land. Der var der kommet for mange turister til. Så øv, men det gik.

Lørdag den 19. september til onsdag den 30. september.

Lørdag nat fløj vi i fem timer til San Francisco. Der var vejret også fint. De sagde, at det var sjældent, de havde over 20 grader, men de første to dage vi var der, nåede vi omkring 25 grader, så vi havde solen med os. Heller ikke der var hotellet klar til at modtage os, men han havde vist lavet en fejl, som han efter en time forsøgte at bøde lidt for. Vi fik opgraderet vores værelse til et med frit internet på 8. etage. Hold da op, det var fint.

I San Francisco skulle vi se Golden Gate Bridge (orange hængebro), Alcatraz (fængsels øen) og Lombard street (gaden med otte hårnålesving og trapper i stedet for fortov). Egon skulle prøve at køre med Cable Car, som var kabeltrukkede sporvogne. Det havde jeg ikke behov for i de bakkede gader.

Efter tre dage kunne vi sætte tjek ved Golden gate, Lombard street og Cabel car. Alcatraz kunne vi ikke komme over til før den 28. september, og der var vi jo rejst hjem. Vi havde godt nok også fået anbefalet at bestille hjemmefra, men mit helbred og manglende kræfter betød, at det var lidt svært, så det havde vi ikke fået gjort. Nå, det måtte vi så leve med. Vi så det udefra, og indenfor måtte vi sikkert ikke fotografere alligevel.

10 timers flyvetur hjem. Jeg havde vist lidt feber. Måske af træthed, selvom jeg havde fået slappet af.

Det har været en oplevelsesrig tur, og det tog en del på kræfterne. Heldigvis kunne jeg bevilge mig selv et par omsorgsdage, da vi kom hjem.

Herhjemme igen stod den på blodprøver om fredagen og så lige den scanning om tirsdagen. Lægen fra Odense Universitetshospital ville ringe, når de havde kigget på det, så der var igen ventetid.

Karin fra Vorbasse, der blev opereret på samme måde i maj, blev begravet, mens vi var væk. Det påvirkede mig en del.

Oktober/november 2015

Jeg var på spatur med Else. Det var da bare så dejligt for krop og sjæl med sådan en aften i 32 eller 42 graders varmt vand, god mad og hygge.

Siden starten af oktober forsøgte jeg at få fat i lægen på Odense Universitetshospital for at få et scanningsvar. Det var tilsyneladende ikke så ligetil. Efter en del forsøg svarede hun endelig. Svaret var dog, at de endnu ikke havde fået kigget på det. Øv! Endnu mere ventetid. Jeg havde ondt, når jeg kom i seng og kunne ikke få ro til at sove før hen på de små timer. Jeg tog nogle lbumetin, velvidende at det ikke var godt for min mave.

Efter et par dage ringede hun så tilbage fra Odense. Jeg havde et par hævede lymfekirtler i maven og væske i bughulen. Jeg havde ingen nyre- eller blæresten. Godt så. De vidste ikke, hvad det så var, eller hvad der gjorde det. Måske det kunne være eftervirkninger fra operationen, så derfor ville de have mig til en PET-scanning snarest. Den kunne åbenbart fortælle noget mere.

Det med eftervirkningerne var jeg nu noget tvivlende overfor, men jeg kunne jo ikke andet end at vente og se. I mellemtiden fik jeg noget andet smertestillende.

Tina fra Skibet, som jeg havde fulgt siden hun/jeg blev kræftsyge, døde. Det gjorde så ondt, langt ind i sjælen. Både for hende og hendes familie, og så forstærkede det min angst for ikke at få mange år endnu.

Én ting var at kæmpe en gang. En helt anden sag var det, hvis der skulle kæmpes igen. Jeg måtte lige trække vejret ind og finde min indre styrke til at komme videre på bedst mulige måde indtil PET-scanningen og svaret på den. Så måtte vi tage den derfra.

Vi tog til begravelse hos Tina. Det var en stærk oplevelse med mange mennesker og helt i Tinas ånd. Det var jeg rigtig glad for, at jeg tog mig sammen til.

Jeg troede ikke, at jeg havde flere tårer, for jeg havde da grædt mange i min kamp, men den dag viste tydeligt, at de ikke sådan lige kunne udtømmes. Jeg havde det ret øv.

Jeg fik hurtigt en indkaldelse til PET-scanningen i Odense. Da den var overstået, var der kun den trælse ventetid tilbage.

Torsdag den 22. oktober.

Min søster og svoger skulle komme, og vi skulle en tur i musikgalleriet i Ansager. Det var en fødselsdagsgave til Jytte fra vores børn og os, men det var som om, at jeg ikke rigtig kunne finde kræfterne frem. Det var som om, at jeg dag for dag blev mere og mere skidt. Kvalme og madlede var så småt ved at indfinde sig igen. Vægten sagde nu -2kg over de sidste 14 dage. Heldigvis var det ikke meget, men øv var det og også et tegn på, at jeg ikke havde det helt godt. Men altså den 22. oktober fik jeg E-post om, at jeg skulle møde op til en samtale i Odense den efterfølgende mandag. Det var ikke aftalen, så jeg tænkte da, at det ikke var gode tegn. Aftalen var en telefonisk besked, og den fik jeg da også. Den bekræftede med en halv vind mine bange anelser om, at der var noget på spil, der ikke var rart.

Jeg måtte lige tude lidt og snakke med min søster, svoger og Egon om det. Else fik da også lige en SMS, og ikke længe efter stod hun i stuen og var klar med favnen fuld af knus. Ord var ikke nødvendige lige der. Vi snakkede kort i telefon med Thomas og Preben og blev enige om, at vi ville have det fyldestgørende svar om mandagen, før vi kunne tage stilling til det, der videre skulle ske.

Vi tog til Ansager og havde en dejlig aften trods alt. Det skulle jo være Jyttes aften, og det håbede jeg oprigtigt også, at hun syntes, det var.

Søndag den 25. oktober.

Vi besøgte børnene i Filskov, og Preben ville gerne med til Odense dagen efter for at høre svaret, og hvad de nu kunne tilbyde.

Mandag den 26. oktober.

Svaret var: Tilbagefald af kræften med spredning. Der var hvide kræftpletter på højre lungespids, lever, bughule, bækken og tarmkrø, det net, vi har over tarmene, i nærheden af operationsstedet. Med lægens ord: Det værst tænkelige scenarie. Det kunne ikke helbredes, men måske kunne det holdes nede på ubestemt tid. Der kunne gives kemo. Det var det eneste håb. Uden behandling var der ikke meget håb.

Jeg kunne jo kun sige, at det ikke lige var, hvad vi havde kæmpet for og troet på. Jeg var jo erklæret kræftfri, og så et år efter operation var det galt igen. Det var svært at finde kampgejsten frem igen. Jeg var ked af det og denne gang var jeg faktisk også bange, fordi jeg følte, at det gik lidt for hurtigt tilbage.

Jeg skrev lidt sms'er om svaret, men havde det så svært ved at tackle det psykisk, at jeg ikke vidste, hvilket græsstrå jeg skulle hive i. Egon og jeg snakkede og snakkede. Vi skulle have nogle ting på plads for at finde ro og plads til andet.

I mange år havde vi haft en gravplads i Nørup, hvor Egons bedsteforældres gravsten stod. Den havde vi jo længe haft besluttet, at vi skulle benytte, når tid kom. Vi havde ikke fået noget gjort ved den i mange år, så vi besluttede, at nu var tiden inde. Vi tog op på kirkegården og fik en snak med graveren om, at vi gerne ville have den omlagt. Han forsøgte at forklare, at det syntes han da, at vi skulle vente med. Jeg fortalte så, at jeg var blevet erklæret uhelbredelig kræftsyg, og at derfor vi gerne ville have det ordnet. Nej, hvor fik jeg faktisk ondt af ham. Han vidste slet ikke, hvad han skulle sige. Stakkels fyr. Han sundede sig og sagde så: "Det er jeg da ked af. Jeg ved slet ikke, hvad jeg skal sige, for jeg har aldrig prøvet det her før." Det endte så med, at vi fik lavet en aftale, og at de lavede det, når de var færdige med grandækning og hvis vejret holdt. Det var fint nok for mig.

Vi snakkede meget om den sidste tid og var begyndt at afstemme ønsker og forventninger med hinanden. Jeg fik skrevet det meste ned vedrørende min begravelse. Der var rigtig mange ting, jeg gerne ville skrive ned stadigvæk, og det skulle jeg også nok få gjort. Jeg havde gode dage og mindre gode, så jeg skulle lige finde ud af hvilke, jeg skulle bruge på hvad.

Jeg ville ikke kaldes pessimist, for sådan følte jeg det ikke. Jeg følte, at jeg var realist, og tro mig, jeg håbede og kæmpede stadig for at få længst mulig tid på den bedst mulige måde.

Torsdag den 29. oktober.

Samtale med de medicinske (kemo)læger. De forklarede bare igen, hvad vi allerede vidste. Vi snakkede så

om muligheder og smertestillende. De havde lagt en plan, der hed to slags kemo tre onsdage og fri den fjerde, og så forfra igen seks gange. Efter to gange, altså otte uger, ville de scanne mig for at se, om der var kommet en virkning, så det kunne holdes i ro. De havde dog aldrig set, at det forsvandt, sagde de.

Mandag den 2. november.

Hugodag. Jeg fik snakket tingene igennem med Lone, og hun var noget overrasket over resultatet, ligesom vi jo selv var. Hun lagde en plan til Cell-com brug herhjemme, så jeg lige kunne få sat gang i systemet. Egon fik lidt instrukser i det, og vi aftalte, at vi skulle komme en gang om ugen igen i et stykke tid.

Tirsdag den 3. november.

Jeg havde det rigtig skidt den dag og kunne ikke engang være oppe, mens nabo Karen var på besøg. Puha, det var nu grimt, når det følte bedst at ligge ned.

Onsdag den 4. november.

Om morgenen skulle vi til Odense og have første kemokur. Jeg vidste ikke engang, hvordan jeg skulle komme ud i bilen og med. Det gik, omend det ikke var så rart. Jeg tog toilettaske og piller med i den tro, at jeg måske skulle have en overnatning.

De havde god tid til at se mig an og snakke med mig, før de besluttede at give mig binyrebarkhormon i 14 dage, så jeg kunne komme i gang med kemo, fordi de regnede med, at min tilstand var tegn på, jeg trængte til behandling. Lægen, der tilså mig, var Jon, som vi havde kendt siden første kemo. Det virkede trygt og godt, det de tilbød af tid, snak og midler.

De kræfttal, der var meget høje (800) første gang, jeg fik kemo, faldt til fire efter operationen. De blev nu målt igen og var steget til 24.000. Hold da helt op, det var højt. Det syntes personalet også, men de så det engang imellem, sagde de.

Efter et par timer satte vi behandlingen i gang. Jeg fik ikke gener med det samme. Så langt så godt. Lidt efter hjemkomst var der dog diarré et par gange.

Torsdag den 5. november.

Jeg havde energi og mod på at planlægge lidt. Hatteindkøb og apotek blev det til, og jeg følte, at det var en fin dag. Jeg bøvlede med at sidde i en lænestol, fordi det trykkede i min højre side. Det var da lidt træls.

Fredag den 6. november.

Fredag var så en træls opvågning. Omkring klokken 6 var jeg på højkant, fordi jeg havde så ondt i knæ og hofter, og jeg var vist også lidt varm. Efter lidt tid fik jeg vist sovet igen. Klokken 7 ville jeg stå op, men av, av, hvor gjorde det ondt. Jeg var varm og meget utilpas. Jeg kaldte på Egon, som allerede var stået op. Han kom med friskt, koldt vand, og jeg fik taget min temperatur. Øv, 39. Over 38, maks. 38,5 skulle vi ringe til Odense. Jeg magtede det ikke, så Egon ringede, og de ville ringe tilbage. Klokken 8 havde de stadig ikke ladet høre fra sig, så han blev lidt urolig og ringede igen. Klokken 9 ringede en læge tilbage og ville gerne have mig undersøgt på AVA i Vejle. Ja tak, det kendte vi. Jeg fik heldigvis hurtigt en seng, og efter kort tid kom der en sygeplejerske for at skrive journal og tage blodprøver til dyrkelse. Laboranten skulle også lige have lidt blod. Fire glas. Sygeplejersken spurgte ind til højde og vægt, og da jeg sagde vægten, spurgte hun "Hvor gammel er den vægt?" Jeg undrede mig og sagde "Et par år." Hendes ansigtsudtryk fortalte mig, at hun ville vide, hvornår jeg sidste havde vejet mig. Hahahaha. Det var jo ikke det, hun spurgte om.

Deres procedure ved indlæggelse var vist også, at alle fik en venflon i hånden til behandling med væske og medicin. Hun fandt en frem og sagde: "Ja, du slipper vist ikke for, at jeg lige skal sætte en venflon i din hånd," imens hun smilede. Jeg svarede: "Jo, det slipper jeg for, indtil det er bestemt, om den skal bruges til noget." Hun gentog det og lagde så tingene ind under min hovedpude. Jeg blev flyttet hen på en stue, og der gik lige til vagtskifte, så kom der en sygeplejerske, der lige skulle sætte en venflon i, hvis lægen nu skulle ordinere antibiotika. Jeg sagde som før, at jeg først skulle have den i, hvis den skulle bruges. Hun gik ud til afdelingssygeplejersken og kom tilbage med en liter vand i en kande, som jeg så skulle drikke. Det var ok.

Lægen kom, og der var svar på blodprøverne. Mine hvide blodlegemer, som ofte ville være påvirket af kemoen, var normale. Infektionstallet var steget lidt, så det ville nok være smart med antibiotika, når nu jeg havde feber, sagde lægen. Jeg sagde, at jeg gerne ville have en grundig forklaring på, hvorfor det skulle være godt. I mine øjne ville det svække mig mere og nedbryde mit immunforsvar. Min erfaring var også, at jeg fik diarré af det, hvilket jeg heller ikke kunne forstå, ville være godt for mig. Jeg sluttede min tale med at sige, at hvis han sagde, det var det bedste for mig, så ville jeg selvfølgelig ikke sætte mig imod. Jeg ville bare gerne have, at det blev nøje overvejet. Det endte med, at han ikke kunne argumentere for sagen og trak sig for at snakke med en kollega om det. Han kom ikke tilbage, men det gjorde kollegaen, der sagde, at de gerne ville holde øje med mig og så give antibiotika, hvis min krop ikke selv kunne regenerere. Den var jeg med på. Blodprøver og så videre skulle tjekkes igen morgenen efter, og de ville holde øje med min almene tilstand.

Lørdag den 7. november.

Jeg sov derinde en ok nat. Temperaturen lørdag morgen lå på 37,7, så den var stadig let forhøjet. Blodprøverne var ok, så jeg fik orlov fra om middagen og skulle komme igen næste morgen til blodprøver.

Søndag den 8. november.

Temperaturen søndag morgen var 36,9, og blodprøverne var okay med stabile hvide blodlegemer og faldende infektionstal. Det gav tomlen op til, at min krop selv havde klaret det, og jeg gav tomlen op til, at de ville høre på mig.

Jeg kom hjem og havde det rimeligt. Dagen efter skulle det være Hugodag og kemo om onsdagen.

Mandag den 9. november.

Nå, det blev så ikke lige Hugodag. Hold da op, hvor jeg havde ondt i maven og skiftevis sad på toiletet eller lå i sengen. Lidt afføring, men det føltes som om, at jeg havde krampe i tarmen. En gang opkast blev det også til, selvom det nu nok var mest på grundt af smerterne. Egon ringede til Lone/Hugo og fik et par gode råd. De tryk hjalp med det samme. Jeg blev i sengen hele formiddagen, eller var det hele dagen? Måske.

Tirsdag den 10. november.

En god dag.

Onsdag den 11. november.

Kemo dag. Lægen ville lige se mig, inden han satte kemo i gang, fordi jeg havde haft feber, og fordi jeg bestemte, hvor langt vi skulle gå. Jeg havde det okay og mente, at vi skulle fortsætte. Han var enig, og mine blodprøver var ikke påvirket af sidste gang kemo, så vi gav det en spand gift mere.

Jeg var træt på vej hjem, men det var nu som om, det var en lidt anden træthed end sidste gang, jeg fik kemo. Jeg spiste nok ikke helt så meget som før, men det var okay. Jeg tog lidt kvalmepiller et par dage, så var det ikke nødvendigt mere. Det bumlede og rumsterede i maven på mig.

Torsdag den 12. november.

Vi havde lavet en aftale med Lone/Hugo, så der fik vi snakket lidt om, at vi måske havde sat lidt for meget turbo på med nålepunkterne. Det satte vi så lidt ned igen.

Det var som om, at jeg ikke rigtig kunne komme i gang om morgenen, men pyt. Lige hvad det angik, så var det jo lige meget om min dag først startede klokken 10.

Fredag den 13. november.

Dagen gik med shoppetur sammen med Thomas og Lærke i Kolding Storcenter. Vi havde lovet dem et sæt tøj hver her til jul. Det skulle jo lige ordnes, og vi havde en rigtig hyggelig tur med dem.

Vi solgte grunden i Filskov. Vi skulle ikke bruge tid og energi på den mere, og når der så var en køber, så kunne vi lige så godt få det ordnet.

Lørdag den 14. november.

Vi var til fødselsdag i Uldum et par timer. Vi var også inviteret over til min fætter og hans kone i Thy. De holdt en stor fest om aftenen, og vi ville gerne have været med. Beslutningen blev dog, at det måske var lidt risikofyldt at være sammen med så mange mennesker i denne influenzatid, så vi blev hjemme.

Jeg kunne jo ikke lade være med at tænke nye mål for mig/os fremadrettet. Mit mål var, at Egon og jeg kunne komme til at holde sølvbryllup den 5. september 2017.

Jeg ville også gerne sige tak til alle, der tilbød hjælp og besøg, men det var hammersvært at bede om for os begge. Det var jo en ny verden for os. Vi troede heller ikke, at vi bare kunne klare det hele selv, for det kunne vi ikke, men vi kunne heller ikke bede om besøg og hjælp bare sådan lige ud af den blå luft, syntes vi.

Egon var god til at lave kaffe, og vi ville hjertens gerne have besøg. Vi trængte til at få adspredt tankerne indimellem.

Onsdag den 18. november til lørdag den 21. november.

Sidste omgang kemo i denne omgang. Onsdagen efter havde jeg fri. Jeg syntes, det slog sig på maven igen. Jeg havde ondt, når jeg skulle på toilettet. Det snakkede jeg med dem om i Odense, og de sagde, at jeg skulle tage noget mere morfin og skrive det ned, så vi kunne snakke om det til næste gang kemo.

Det var altså lidt drøjt, at jeg ikke kunne noget om formiddagen, men sådan skulle det sikkert være. Jeg syntes, at det hele tog lidt til hen over lørdagen. Ingen energi og meget svært ved at komme op.

Håret faldt nu af i store totter, og det var sørme ikke til at have med at gøre. Fredag aften kom børnene så, for de skulle være med, da jeg skulle bobbes. Karoline legede frisør og klippede med en saks. Da trimmeren skulle i gang, ville hun ikke være med mere. Det var helt tydeligt, at hun syntes, det var så synd for mig. Kristian kunne bedre klare det, på trods af at vi alle pludselig havde tårer i øjnene. Kasper sad bare og kiggede, lavede ansigter og sagde "Badr" til det hår, der faldt af. Der gik ikke lang tid, så havde vi alle vænnet os til det, og så var det jo bare sådan, det måtte være.

Lørdag var en dag, hvor jeg bare var træt, træt.

Søndag den 22. november.

Over middag kom Inge Marie og Leif, og vi kørte lige en lille tur ud til julemarked hos spejderne. Derude fik jeg det dårligt. Jeg kunne ikke rigtigt få luft og gik ud. Da vi kom hjem, måtte jeg lige lægge mig lidt, før vi skulle have kaffe, og så gik det oppe en time igen. Vi skulle have tømt stuen, for der ville komme gulvfolk morgenen efter, så det hjalp Leif lidt med, indtil Preben og familien kom. Jeg havde taget kødboller op af fryseren til boller i karry, men det fik jeg ikke lavet, så det klarede Bettina.

Jeg fik det skidt og måtte i seng. Jeg rystede og frøs så meget, at jeg slet ikke kunne være i ro. Selv med et varmetæppe og to dyner tog det over en time, før jeg fik nogenlunde ro på. Preben sad hos mig, og Egon fik taget min temperatur. Den var på 38,5, så han ringede til Odense. De ringede tilbage, og min temperatur steg lidt. De syntes, at jeg skulle til Vejle Sygehus. Det ville jeg også godt, men jeg kunne ikke have hovedet oppe, så de måtte sende en ambulance. Egon sagde, at det tog to timer, før den kom. Bettina havde ordnet køkkenet, og de kørte hjem med de små, der jo skulle i seng.

Da jeg kom ind på sygehuset, viste det sig, at min temperatur var steget til 40,3. Jeg kunne måske godt forstå, at jeg følte mig skidt tilpas. Der blev taget et utal af prøver, og jeg havde det bare skidt. Jeg skulle på toilet, og Egon hjalp mig derud. Det var så smertefuldt, og så skulle jeg også kaste op. Måske af smerter, men meget ubehageligt. Sygeplejersken kom ind og ville give mig en sprøjte, men jeg skulle komme ind i seng. Jeg skulle lige vaske hænder, og så huskede jeg ikke mere, før der var en, der kaldte på mig igen og igen. Jeg sad på en toiletstol og kunne næsten ikke holde mig oppe. Kunne næsten heller ikke få åbnet mine øjne. De fik mig i seng ved fælles hjælp, og jeg fik morfin og kvalmestillende. Hold da helt op, hvor var det godt at komme ned i sengen.

Mandag den 23. november og tirsdag den 24. november.

Egon tog hjem ved 01.30 tiden, og jeg fik sovet lidt. Der kom en sygeplejerske ind ved 03.30 tiden i fuld udstyr. Hun fortalte mig, at jeg var blevet isoleret, indtil de fandt ud af, om det var influenza, jeg havde. Jeg fik igen taget nogle prøver, som skulle afsløre det: Blodprøver, spytprøver, afføringsprøver, urinprøver og hvad de ellers kunne finde på.

Om formiddagen blev jeg ultralydsskannet for at se, om jeg havde galdevejsinfektion. Det havde jeg ikke. Isolation blev afblæst lige over middag, og så blev jeg flyttet på en stue med tre andre. Sidst på eftermiddagen blev jeg flyttet på medicinsk afdeling. Jeg fik væske og antibiotika hver ottende time og piller tre gange om dagen. Temperaturen faldt til omkring 38, men den skulle jo gerne falde yderligere. Venflon i hånden ville ikke virke, så den skulle flyttes. Mine årer var efterhånden blevet så stive, at det næsten ikke kunne lade sig gøre mere. Laboranten kunne ikke, og sygeplejersken kunne heller ikke, så efter fjerde forsøg kom der en fra operationsafdelingen og efter to forsøg, fik jeg en adgang til drop. Jeg syntes ellers ikke, at jeg var så pivet, men det der gjorde godt nok ondt. Vi snakkede lidt om, at der skulle henvises til en port, så jeg ikke skulle stikkes så meget mere.

Efter to dage ville den venflon heller ikke virke mere. Jeg var nu så langt, at jeg kunne få antibiotika i piller, og så skulle jeg bare drikke rigeligt væske. Det gjorde jeg gerne for at slippe for flere forsøg med de nåle. Beskeden var: "Du skal drikke tre liter i det næste døgn," og så fik jeg et væskeskema og gik i gang. Efter 12 timer kom der en sygeplejerske med en pose drop og nål og sagde, at nu skulle jeg have den sat op. Jeg

havde KUN drukket to liter. Jeg spurgte hende, hvor mange timer de havde i et døgn, og til det svarede hun jo 24 til. Hvorfor mon jeg så kun fik 12 timer? Det kunne hun ikke så godt svare på og gik med pose og nål igen. Jeg fik da også drukket de tre liter på 24 timer, som jeg skulle. Det var da lidt utroligt, at man skulle være så meget på dupperne, også når man var syg.

Onsdag den 25. november.

Temperaturen ved at være normal. Jeg var helt klart også mere frisk. Jeg lå sammen med en sød, gammel noget dement dame. Min oplevelse af den behandling, de gav hende, var ikke helt god. Det gjorde mig ked af det, og jeg var nødt til at klage over det. Jeg vidste godt, at de havde travlt, det personale, der var på arbejde, men det gav dem ikke ret til nedværdigende behandling af patienterne.

Torsdag den 26. november.

Over middag kom jeg hjem. Egon havde haft travlt herhjemme. Vi havde fået lagt trægulv i stuen, og han skulle selv ordne fejelisterne, der skulle males og sættes på.

Fredag den 27. november.

Fredag var der julehygge i dagplejen hos Kasper og i skolen hos Kristian og Karoline. Vi besluttede, at jeg ikke skulle ud til dem, for børn kunne jo godt være langnæsedede og have andre ting. Jeg havde jo tilsyneladende haft en infektion, men de havde ikke kunne påvise hvilken. Bettina nabo kom over til mig. Vi hyggede lidt med et rundstykke, og så gik Bettina i gang med at vaske alle billeder af til stuen og hang dem op. Jeg fandt dem frem, men lavede ikke så meget, men det var så dejligt og rigtig hyggeligt. Egon havde været en tur på kirkegården på vej hjem. Gravpladsen var blevet ændret, og det så rigtig fint ud.

Efter en god middagssøvn skulle vi til fødselsdag hos en af de borgere, jeg havde arbejdet med i Bredballe. Jeg vidste, at det var vigtigt for ham, men det var det også for mig. Vi kunne jo køre hjem, når jeg ikke magtede mere. Det blev en hyggelig fest, og vi kørte først hjem ved 22.30 tiden.

Lørdag den 28. november.

Lørdag skulle vi til julefrokost hos nogle naboer. Det valgte jeg fra, så Egon gik alene.

Søndag den 29. november.

Søndag var vi inviteret til Hadsund. Daniel 40 år, frokost. Jeg havde snakket med Daniel lidt tid før og kunne høre, at det var vigtigt for ham, at vi kom. Jeg kunne hvile i bilen, og det gik fint. Vi var hjemme igen til aftensmad.

Det gjorde virkelig stort indtryk på mig, at jeg havde været så syg, at jeg ikke kunne tage vare på mig selv, da jeg blev indlagt. Jeg var også lidt forskrækket over, at min opfattelse af, hvor slemt det stod til, ikke var den samme som min families opfattelse. Der var vist grundlag for en uddybende samtale med lægen i Odense om onsdagen, for jeg var virkelig skræmt på det tidspunkt.

December 2015

Onsdag den 2. december.

Kemo igen. Jeg var ikke helt klar på det, men heller ikke klar til, at jeg ikke ville. Jeg skulle snakke med lægen først, og det var heldigvis Jon. Vi kom ind, og han sagde, at mine blodprøver var fine og klar til kemo. Han spurgte ind til det psykiske, og så tudede jeg. Det havde været en hård omgang. Han sagde, at de kunne give 75 % kemo i stedet for 100 %, og at jeg sandsynligvis bedre kunne tåle det så. Det var jeg med på.

Han syntes, at det kunne være en fordel for mig at blive erklæret terminal, hvilket i fagsprog betød "uhelbredelig kræftsyg." Den skulle lige sluges, men det åbnede også nogle døre, som jeg måske kunne få glæde af. Det betød også gratis medicin og andre hjælpemidler, hvilket jo havde en betydning på sigt. Dog var jeg lidt overrasket over, at der bare kom et brev i E-boks fra Vejle kommune om, at man skulle henvende sig, hvis man havde brug for noget. Jeg tænkte, at det ikke var rart at være meget syg og alene uden nogle til at tage hånd om de ting. Jeg havde heldigvis min familie, der gerne ville hjælpe.

Vi fik også snakket med lægen om de stive blodårer. Han henviste til en ny port i brystkassen. Puha, hvor var det træls, at jeg fik den anden fjernet, men de sagde jo, at jeg var rask, og så skulle den jo ikke bruges. Jeg var skide nervøs for at få den sat i igen. PIVSKID Anni, tænkte jeg. Hahaha. Nej, jeg tog det da i stiv arm. Hm.

Kemo igen i mindre dosis. Det gik bedre, kun maven drillede lidt. Det styrede jeg med Imodium, hvis det blev for træls. Jeg fik gradvist lidt mere energi.

Da jeg blev syg igen, snakkede vi med sagsbehandleren om at søge førtidspension. Hun sagde godt nok, at hun var sikker på, at jobcenteret ville lade mig i være fred, men jeg havde det altså ikke godt med, at jeg skulle spørge dem om alt, og at jeg ikke vidste, om de ville komme i tanke om, at de ville have mig prøvet. Det var for stor en belastning i mit sarte system. Sagsbehandleren fra Odense Universitetshospital gik i gang med at søge hos Vejle kommune, og det ordnede hun, uden at jeg skulle involveres. Vi blev kun ringet op om, at jobcenteret havde spurgt, om jeg var født dansk, og om jeg havde arbejdet i udlandet. Man skulle tro, det var løgn, men det var det ikke. Efter det svar, gik der et par dage, før der kom svar fra Vejle Kommune om, at de havde tilkendt mig førtidspension. De havde ikke set nogen grund til at undersøge yderlig, da mine lægelige oplysninger jo sagde, at min arbejdsevne var 0. Fra 1. jan 2016 var jeg altså førtidspensionist. Det gav ro i mit hoved. Jeg fik godt nok lidt mindre udbetalt end på sygedagpenge og meget mindre end løn, men som tingene var, skulle jeg så heller ikke stå i fagforening og heller ikke længere betale den dyre medicin. Noget for noget, var der vist noget, der hed. Jeg behøvede i det mindste ikke længere at spørge om lov til at holde ferie og lignende.

Helt ærligt, jeg ville da hellere arbejde og gerne mere end 37 timer om ugen. Tro mig, det arbejde, jeg havde på det tidspunkt, oversteg langt mere og overgik enhver fantasi om, hvad der var værd at sætte fokus på i livet. Gå hjem og gør det, du gerne vil og få så meget livskvalitet som muligt. Kunne det lade sig gøre? Det, jeg gerne ville, var at få mit liv tilbage, og det kunne jeg ikke få. Jeg måtte leve med de muligheder, jeg nu havde.

Ja, der gik lidt tid, og kemoen skulle lige tilrettes, så kunne man tænke over, hvad livskvalitet egentlig var.

Vi lavede stadig planer og tænkte stadig fremad. Vi elskede at være sammen med vores børn, svigerbørn og børnebørn, ja, alle familiemedlemmer. Det var vigtigt for os at have kontakt med dem hver uge og gerne se dem hver uge også. Vi nød alle de besøg, vi fik af venner, bekendte og familie. Input udefra var vigtigt. Vi nød at få sms'er og opringninger. Jeg holdt kontakt med mange gennem Facebook. Det var godt for mig. Egon bowlede og spillede fodbold, så han kom også hjem med lidt fra det virkelige liv.

Vi brugte jo en del tid på behandling i Odense og Hugo, men det var noget vi skulle og ville. Det var alt det ud over, vi glædedes ved.

Tirsdag den 22. december.

Jeg skulle have lagt den kapsel i og skulle møde i Odense klokken 9. Jeg fik tøj og seng udleveret, og så var det ventetid. Ved middagstid, efter at jeg havde spurgt flere gange, kom der en læge og sagde, at det trak lidt ud, men at det nok skulle blive den dag. Klokken 16.15 blev vi dog sendt hjem med uforrettet sag. "Kom igen næste tirsdag klokken 8, altså mellem jul og nytår," sagde de. Jeg var godt nok noget træt af det. Jeg var jo skide nervøs. Nå, men det positive var, at jeg så ikke skulle have ondt i armen hen over juledagene.

Torsdag den 24. december.

Julen var hos os det år. Det var en rigtig dejlig juleaften, hvor vi jo var ni. Vi hyggede, og jeg havde kræfter til at hjælpe med maden.

Fredag den 25. december til mandag den 28. december.

Juledag hyggede vi også sammen til frokost og eftermiddagskaffe alle sammen. Det tog lidt energi, men gav mere, end det tog. Det var livskvalitet. Resten af juledagene hyggede vi os med tv og god mad.

Tirsdag den 29. december.

Vi skulle igen til Odense Universitetshospital for at få den kapsel indlagt. Denne gang skulle vi være der klokken 8, og sørme så kom jeg ned allerede klokken 15, og vi kunne køre hjem igen klokken 17. Det gik godt, men var lidt besværligt, fordi der var lidt arvæv fra sidst. Det gjorde lidt mere ondt, end jeg huskede. Måske det bare var godt, at jeg fortrængte alle de lidt trælse ting.

Onsdag den 30. december.

Kemo igen. Nej, de fik altså ikke lov til at røre ved den kapsel. Den var da ligegodt alt for øm. Så igen skulle der stikkes fire gange, før det lykkedes. Jeg var gul og blå på begge arme og på hele brystkassen i højre side. Pyt med det, det var jo koldt og lige vejr til høj hals og lange ærmer.

Af og til mødte jeg mennesker i behandlingssystem, hvor jeg tænkte, at de skulle have fundet sig noget andet at lave. Måske det bare handlede om min kemi med dem, måske det handlede om, hvor sårbar jeg lige var den dag, hvor vi mødtes, det vidste jeg ikke. Det, jeg vidste, var dog, at jeg ikke undlod at sige det, hvis jeg oplevede ting, jeg ikke var tilpas med. Jeg syntes, at det var lidt ærgerligt, at jeg skulle bruge krudt på det indimellem også, men jeg tænkte så på, at hvis de ikke lige havde mødt mig på deres vej, ja, så havde de måske ikke fået at vide, hvad de gjorde ved en patient eller fået at vide, hvad de kunne gøre bedre i sådan et møde. Det var helt sikkert, at jeg sagde det, og helt sikkert var også, at jeg gjorde mig stor umage med at sige det på en ordentlig måde. Jeg håbede, at de tog det til efterretning og tænkte over det. Jeg var

da helt sikkert ikke den eneste, men måske var jeg en af de få, der faktisk sagde det til den, det handlede om. Det havde jeg det altså godt med.

Heldigvis var langt de fleste søde og mødte mig ligeværdigt og med stor omsorg. Det var godt for mig, at jeg i stor udstrækning kunne bruge min humor. Mange var med på det, og nogle få stod af. Pyt.

Torsdag den 31. december.

Nytårsaften plejede vi at være hjemme, og de sidste år havde Lærke og Thomas været her. De havde så været syge siden 2. juledag og kom derfor ikke herud det år. Vi bragte nogle råvarer ind til dem om eftermiddagen, så de kunne lave lidt god mad selv.

Da vi havde spist, (alt for meget) blev vi enige om at vente med desserten til senere. Jeg smsede til Karen og Birger, at vi havde dessert, hvis de havde lyst. De kom over ved 20-tiden, og vi snakkede/hyggede til klokken 00.45. Det var rigtig dejligt at kunne være sammen den aften, stille og roligt.

Med tåre på kind sagde jeg tak for 2015. Ked af, at sygdommen var vendt tilbage med spredning og fornyet styrke. Ked af, at jeg nu seriøst måtte planlægge min begravelse. Ked af de ting, jeg havde måttet stå igennem og ked af de bekymringer, jeg gav mine nærmeste. Rørt over den opbakning, jeg fik af familie og venner. Rørt over al den hjælp, jeg fik af sundhedsvæsenet. Rørt over, at mine børnebørn forstod, at jeg ikke altid kunne det, jeg gerne ville. Rørt over, at vi kunne snakke om tingene uden at pakke det ind. Rørt over al den hjælp, Egon gav mig hver eneste dag, hele året.

Med smil på læben sagde jeg farvel til 2015. Smilte over, at jeg i foråret fik det gradvist bedre og bedre. Glad for, at vi tog en tur til Cypern i maj, glad for en dejlig sommer på camping og glad over alle de mange timer, vi havde haft børnebørn i vores hænder. Glad over alt den opbakning, jeg havde fået. Smilte, fordi jeg havde mange mennesker omkring mig, der forstod, hvad jeg var op imod. Smilte, fordi jeg havde en dejlig familie og en dejlig mand, der satte alt til side for at hjælpe mig. Glad over alle besøg og henvendelser. Glad over, at Egon og jeg tog på en fantastisk tur til New York, Hawaii og San Francisco. Glad over at have fået et år mere. Glad over, at vi nu skrev 2016, hvor jeg gerne ville smile meget.

Tak til alle, der på den ene eller anden måde var en del af mit/vores liv i 2015.

Med glæde startede vi på 2016, men også med lidt frygt for, hvad året ville bringe af udfordringer til os.

Januar 2016

Onsdag den 6. januar.

Kemo, og her kunne vi godt bruge kapslen. Dejlig ikke at skulle være nålepude. Det forkortede tiden med cirka en time, og så kunne vi komme hjem igen.

Torsdag den 7. januar.

Af sted til scanning. Så skulle der lige gå en uge, hvor vi måtte vente på svaret. Det var altså altid en træls uge med store humørsvingninger hos mig.

Mandag den 11. januar.

Jeg fik det dårligt hen under aftenen og gik i seng. Temperaturen steg til 38,5 i løbet af aftenen, så jeg måtte ringe til Odense. Aftalen var, at det skulle jeg gøre ved 38,4.

De ville have mig undersøgt og have taget blodprøver, så vi måtte til Vejle sygehus.

De tog pænt imod os, og så startede deres rutiner. Hjertekardiogram, blodprøver til ni glas, lægesamtaler, temperatur, blodtryk, journalskrivning. Jeg spurgte hvorfor, jeg skulle have taget hjertekardiogram. Det vidste de ikke, udover at det var fast rutine ved indlæggelse. Hm. Tankevækkende i sparetider.

Blodprøve ville jeg ikke have i armen, så jeg sagde, at de måtte tage dem i min kapsel. Det vidste de sørme ikke lige, om de kunne. Langt om længe fandt de en, der kunne det heldigvis.

Jeg skulle blive til dagen efter for at høre, hvad de forskellige prøver viste.

Tirsdag den 12. januar.

Prøverne viste ikke noget, så jeg kom hjem ved kaffetid tirsdag igen.

Onsdag den 13. januar.

Kemo og svar på scanning.

Det var desværre ikke Jon, vi kom ind til, men en sød, svensk læge. Hun sagde, at mine blodprøver var fine og spurgte ind til min vægt og almene tilstand. Jeg kunne næsten ikke høre efter, for jeg var så spændt på den scanning, og det måtte jeg så sige. Hun slog op på skærmen og læste, at knuderne på lungespids og i bughule var reduceret med 30 %, og at der ikke var hævede lymfer at se nogen steder og ingenting at se andre steder. Det var meget, meget flot, sagde hun. Kræfttallet i blodet var faldet fra 29.000 til 4.000. De sagde, at det var på så kort behandling. Vi var godt tilfredse. Glade, ja, men vi havde lært at tage glæden lidt forsigtigt.

Torsdag den 14. januar.

Let feber, så jeg blev i min seng.

Fredag med 15. januar.

Rimeligt med besøg af børnene

Lørdag den 16. januar.

Den dag gik det fint. Jeg havde den store glæde af, at have Kasper om formiddagen, mens Preben og Egon var på jagt.

Torsdag den 28. januar til søndag den 31. januar.

Vi havde lejet et stort sommerhus i Hjarbæk, hvor vi inviterede min søster og hele hendes familie sammen med vores lille flok til weekendsammenkomst. Vi kunne være 24 i huset, og der blev fuldt hus. Dejligt at alle kunne komme, og vi havde det så dejligt, både store og små. Så skønt at være sammen med dem alle sammen.

Februar 2016

Der var planlagt tre gange kemo, en ny scanning og barnedåb hos Bobber og Sophie i Suldrup.

I starten af måneden gik det op for mig, at en tidligere kollega var død af samme sygdom, som jeg havde. Ham havde jeg snakket en del med gennem forløbet, og den sidste gang var sidst i januar, hvor han havde det skidt. Han blev syg ni måneder efter mig. Det gjorde altså noget ved psyken hver gang, der døde en af kræft, som jeg kendte mere eller mindre. Han var så nummer ti, imens jeg var syg. Der gik lige et par dage, før jeg var klar til at kæmpe videre efter sådan en meddelelse.

Nå men kemo to i fjerde kur gav så igen feber. Øv. Jeg måtte lige en tur omkring Vejle sygehus. Det var altså opslidende at komme ind på AVA, hvor de startede hver gang, som om de ikke kendte mig, jeg havde da snart været der nogle gange. Nå, men altså syntes jeg, at det var lidt anstrengende at komme ind med feber og lavt immunforsvar og blive lagt sammen med en med maveinfektion, en med lungeinfektion osv. Hvornår ville de baktusser spring på mig? Hm.

Jeg blev overflyttet til medicinsk afdeling, hvor jeg så fik enestue. Jeg syntes ikke, jeg var sippet, men jeg havde måske lidt svært ved at bekæmpe de ting, hvis jeg blev smittet. De forstod mig på medicinsk og syntes da, at jeg skulle så hurtigt hjem som overhovedet muligt.

Ny kemo på Odense Universitetshospital den 9., men det kunne jeg ikke med de blodprøvetal, jeg havde, så vi skulle springe over og komme efter scanningen den 23. til ny kemo og svar.

Jeg kunne tydeligt mærke, at jeg fik lidt mere energi, når der gik lidt længere tid mellem kemobehandlingerne.

Søndag den 21. februar.

Vi var til en super hyggelig barnedåb hos "lille" Magnus, så pausen for mig var jo med til, at jeg kunne nyde dagen fuldt ud.

Tirsdag den 23. februar.

Svaret på scanningen viste sig heldigvis at være god. Det så ud til at være uforandret siden sidst. Lægen, der gav svar, havde jeg snakket med før. Hun var rigtig sød og imødekommende, men når det var sagt, var det ganske forfærdeligt, når de startede med at spørge: "Hvordan har du det, Anni?" Kom nu med det svar for pokker, så vidste jeg, hvordan jeg havde det.

Nå, men godt svar gav mod til mere kemo. Det fik jeg så og kvalme også.

Marts 2016

I marts var det Thomas, Kristian og Kasper, der havde fødselsdag. Det var påske, hvor vi skulle på familietur, som vi plejede og fire gange kemo.

Til Kristians fødselsdag måtte vi køre hjem efter aftensmaden og før kaffen, fordi jeg fik det træls. Træls var, når jeg begyndte at løbe på toilettet, og det gav en ubeskrivelig træthed, der var svær at slæbe med sig. Nå, men heldigvis ved min familie, at det ikke var kampviljen, det handlede om. Der var jo ikke noget, jeg hellere ville end at være sammen med dem.

Jeg gik i seng, da vi kom hjem, for jeg skulle jo være klar til fødselsdagsformiddagskaffe for Thomas dagen efter. Det blev jeg, og det gik fint. Vi var efterfølgende med Lærke og Thomas til familiebanko i UFL.

Palliativt team ringede for at komme på besøg her. Det var noget, man kunne vælge, hvis man var erklæret uhelbredelig syg og ønskede at være i hjemmet længst muligt.

Der kom en læge og en sygeplejerske for at fortælle, hvad de kunne tilbyde og for at høre, hvem vi var, og hvad vi gerne ville både lige der og fremadrettet. Hjemmesygeplejen var også med. Aftalen blev, at hjemmesygeplejen skal besøge os kort hver fjerde uge, og at palliativ skulle ringe til os hver fjerde uge. Der var jo ikke grundlag for yderlige på det tidspunkt.

Vi syntes, det var en god snak, og vi havde det fint med aftalen.

Påsketuren gik til Rønbjerg Feriecenter skærtorsdag, hvor vi også fejrede Kasper, som jo blev to år om onsdagen.

Rønbjerg Feriecenter havde mange tilbud til både store og små, så vi var i badeland og legeland og så videre. Det var altså hygge på alle planer. Dejligt.

Lørdag aften havde vi bestilt bord, så vi kunne spise ude. Jeg kunne godt mærke, at min mave drillede lidt, så jeg fik måske spist lidt for meget. Det var heller ikke så godt for mig at drikke sodavand til min mad. Ja, jeg vidste det godt, men når man nu ellers kun drak postevand, så kunne en sodavand blive så meget et must, at jeg bare måtte have en.

Da vi kom hjem i huset igen, begyndte jeg at fryse og trak i nattøj. Jeg kunne godt gå i min seng og lade døren stå åben, så kunne vi stadig snakke sammen. Men efter 15 minutter kaldte jeg på Egon, og da han kom ind til mig, skulle jeg bare kaste op. Vi nåede lige at få fat på en pose, før det stod ovenud af mig, alt imens jeg hundefrøs. Vi målte temperaturen, som var 38,2, og jeg klappede tænder stadigvæk, så den var tydeligvis på vej op. Øv, jeg kunne ikke lade være med at tude. Jeg ville ikke være syg. Jeg ville være sammen med min dejlige familie. Efter lidt snak blev vi enige om, at Egon og jeg hellere måtte køre hjem, så jeg kunne få hjælp. Bettina sad hos mig så længe, Egon pakkede bilen. Jeg fik sagt farvel til dem alle. Nøj, hvor var jeg ked af det. Jeg var også ked af, at børnene så, når jeg fik det så skidt, men de havde gode forældre, der snakkede med dem om det, så de sagde til mig, at det skulle jeg ikke tænke på.

Vi kørte hjem med mig siddende på forsædet med dyne og varme i sædet. Det gik fint, men tog jo også tæt på to timer. Da vi ankom til Nybovej, tjekkede vi lige temperaturen, som nu var 39,6. Egon ringede til Odense Universitetshospital, som dog ikke tog telefonen. Han prøvede igen, men kunne ikke komme igennem. Så måtte det jo være den åbne indlæggelse, jeg lige havde fået på A 260 på Vejle sygehus, vi måtte prøve. De svarede og sagde, at vi bare skulle komme ind til dem. Jeg blev indlagt klokken 00.30, og det var en god oplevelse, fordi de havde læst journalen, inden vi kom og virkede klar til at tage imod os.

Forud havde vi været til samtale hos afdelingssygeplejersken, som fik nogle oplysninger til journalen, så de var forberedt, som hun sagde. Det virkede.

Det var meget mere roligt at blive indlagt på den måde. De forstod mig, tænkte jeg.

Tre dage og hjem igen. De tilbød mig antibiotika i piller med hjem, men det takkede jeg nej til. Jeg havde fine tal, og jeg mente altså ikke, at det var godt med al den antibiotika, hvis der ikke var påviselig grund til det. Som sædvanlig kunne de ikke finde noget, så alle formodede, at det var kemorelateret.

Vi var til et par musikeftermiddage i Ældresagen. Det var rigtig hyggeligt. Vi forsøgte jo at leve livet, så godt vi kunne. Hugo besøgte vi stadig og mente stadig, at det hjalp.

Før påske var Bettina og Preben så søde at hjælpe Egon med at sætte vores campingvogn ned til Stensager Camping, hvor den skulle stå frem til september. Vi håbede, at vi kunne nyde nogle gode dage i den hen over året.

I marts var der så en ung kone fra byen, der døde. Jeg havde snakket nogle gange hende, siden hun fik kræft sidste sommer. Igen var tanken om, hvor længe jeg mon kunne holde skansen, ikke langt væk. Puha. Hun var så nummer 11.

April/maj 2016

April var planlagt med tre gange kemo, ny scanning og camping, familie og venner. Vi syntes ind imellem, at vi havde travlt, men det var jo dejligt.

Tirsdag den 5. april.

Kemoen gav ekstra meget kvalme, syntes jeg, men måske skyldtes det noget helt andet. Jeg havde besluttet, at jeg gerne ville ud af det binyrebarkhormon, jeg fik. Der skulle trappes stille ud, og det syntes jeg, vi gjorde. Jeg havde i noget tid fået 12,5 mg om dagen, og nu var jeg på 10. I Odense sagde de, at det var meget kvalmestillende, så måske jeg ville komme til at mærke, at jeg manglede det. Ja tak. Det virkede på mig, som om jeg havde lidt abstinenser.

Onsdag den 6. april

Det gik, ikke godt, men det gik. Vi havde Kasper et par timer, og han kunne godt lege, mens jeg lå i sengen. Sammen fik vi en is i sengen, inden han tog hjem. Det var hyggeligt.

Torsdag den 7. april.

Det gik ikke meget bedre. Kvalme og en enorm træthedsfølelse i kroppen. En krop, der når den lå ned, kunne klare hele verden, lige indtil den kom på højkant. Så kunne den næsten ikke engang gå på toilet uden støtte. Det var ved at være lidt drøjt.

Hen på aftenen viste det igen tegn på, at jeg ville få feber, og selvfølgelig midt om natten var temperaturen igen 39,3. En tur på sygehuset med mig. Antibiotika og væske var det, de tilbød. Blodprøver skulle der jo også tages, og laboranten kom fluks med sin lille vogn. Da jeg sagde, at det skulle taget i min port, vendte hun om og hentede sygeplejerske. Den nat var der ikke lige noget personale på arbejde, der kunne sætte nålen i. Lægen havde ikke set det før. Hm. Jeg spurgte, om de ikke kunne hente en fra onkologisk afdeling, for der ville jeg tro, at der måtte være en, der kunne. Det gjorde de så, og ind kom en meget selvsikker sygeplejerske, der da lige kunne ordne det. Hun undlod ikke at sige flere gange, at hun altså ikke ville blandes ind i deres arbejde, men kunne da godt lige sætte den nål i, når det ikke kunne være anderledes.

Hun fandt det hele frem og satte så nålen i. AV FOR FANDEN, hvor gjorde det ondt. Hun glemte at holde fast i porten, så den smuttede, og det ramte musklen. Det kom så meget bag på mig, at jeg helt tabte vejret. Hun undskyldte og forsøgte så at skylle igennem. Det virkede ikke, så hun sagde til mig: "Jeg tager den ud igen, så må jeg lige finde en kollega, der kan prøve." Egon sagde til hende, at hun skulle prøve at tage plastikhætten af, men hun ville gerne have den ud. Så sagde jeg, at jeg gerne ville have, at hun forsøgte det, Egon sagde. Det gjorde hun lidt modvilligt, og det virkede. Hun pakkede hurtigt sammen og forlod stuen. Jeg fik taget de blodprøver, som laboranten og sygeplejersken skulle ordne. Lægen skulle så tage de sidste, som skal dyrkes for infektioner. Han forsøgte, men kunne ikke få det til at virke. Til sidst spurgte jeg ham, om jeg måtte sige noget. Det måtte jeg gerne, og jeg forklarede, hvordan jeg ville mene, at han skulle gøre for at få det til at virke. Jeg havde jo to og et halvt års erfaring i det. Han hentede nye glas og forsøgte det, jeg foreslog. Det virkede, og han fik taget de fire glas. Han gik hen til vasken, hvor han vaskede og vaskede og sprittede hænder, før han igen vendte sig mod mig og sagde: "Her fremstår jeg som en uprofessionel idiot, der ikke kan finde ud af noget som helst. Det må I undskylde." Jeg sagde til ham, at

jeg ikke så sådan på det. Jeg syntes, at han skulle tænke på, at han nu havde lært noget nyt, og at det jo altid var godt. Han gik, og vi var sikre på, at han aldrig ville glemme det. Hihi. Lidt sjovt, men jo også lidt skræmmende, at det var den syge og den pårørende, der skulle være de vågne.

Fredag den 8. april.

Lægen havde besluttet, at jeg skulle have antibiotika i tre døgn i gennem årerne. Ved stuegangen den formiddag kiggede lægen på mig og sagde, at han havde forventet, at jeg lignede en tørret rosin med den journal, han lige havde læst. Han sagde, at hvis jeg ikke havde været skaldet, syntes han slet ikke, at jeg så syg ud. Det var jo dejligt, men kunne jeg mon bruge det til noget? Tja måske på sigt. Nå, men han holdt sig jo til aftalen om, at jeg skulle blive til mandag. Jeg skulle have taget nye blodprøver dagen efter.

Lørdag den 9. april.

Der kom ikke stuegang til mig. Da jeg spurgte ind til det, sagde sygeplejersken, at jeg jo skulle blive til mandag, så først der, ville lægen komme ind til mig. Jeg havde det jo godt og havde ikke feber mere. Jeg spurgte ind til mine blodprøvetal, og dem ville hun tjekke. Hun kom tilbage og fortalte mig, hvordan de var. Min viden om det, sagde mig, at de lå nær ved det normale, og jeg sagde så, at jeg ikke syntes, det ville være helt rigtigt at give antibiotika på det grundlag. Gift for kræften og mere gift for giften. Nej, det virkede altså ikke helt logisk for mig. Hun tilkaldte lægen og fortalte ham, at jeg ikke mente, at der var grundlag for antibiotika, når mine blodprøver var så fine. Han kom ind og sagde: "Ved du hvad, fru Mikkelsen, jeg har stor respekt for, når nogle sætter spørgsmålstejn ved mit arbejde. Du har helt ret. Du skal da ikke have mere. Du skal da hjem og nyde livet. Tak, fordi du selv er opmærksom." Han ville udskrive mig og sagde, at jeg altid var velkommen igen, hvis jeg havde brug for deres hjælp. Jeg fik hurtigt ringet efter Egon, så jeg kunne vende hjemad.

Det var utroligt dejligt at have fast tilknytning til en bestemt afdeling, som jo vidste, hvem jeg var og vidste, hvorfor jeg havde brug for dem.

Herhjemme havde vi mange ting at snakke om i forhold til det, vi gennemgik.

Jeg skulle scannes den 13. april i Vejle og skulle have besked i Odense, samt ny kemo den 19. april.

Føj, hvor kemobivirkninger fyldte meget de sidste par gange, men vi var enige om, at hvis scanningen viste positive tegn, så kunne vi godt klare en serie mere. Det ville sige tre gange.

Tirsdag den 19. april.

Da vi kom til Odense, sad vi som sædvanlig i venteværelset et stykke tid, før vi kom ind. Jeg var helt sikker på, at jeg ville modtage mere kemo den dag. Da vi kom ind sammen med sygeplejerske Helle til en meget sød, kvindelig læge, spurgte hun som altid, hvordan jeg havde det. Det var altså ikke til at svare på, når jeg ventede på svaret fra scanningen. Det var forfærdeligt at vente i en uge og så ikke få svaret med det samme. Hun sagde, at resultatet ikke havde ændret sig siden sidst. Altså måtte vi sige, at det så rimeligt ud. Hun gennemgik beskrivelsen med os, så vi forstod det. Hun spurgte, hvad vi havde tænkt, og jeg svarede, at jeg var klar til mere, så længe det hjalp. Hun sagde, at deres erfaring var, at når det ikke havde ændret sig ved to scanninger i træk, så ville det sikkert heller ikke hjælpe mere. Hun sagde, at de godt kunne give mig mere kemo, men at hun ikke kunne se nogen mening med det. Jeg kunne ikke sige, at jeg ikke ville have mere, og det forstod hun godt. Efter en lille pause sagde hun: "Anni, du får ikke mere kemo nu. Din krop

har brug for ro." Det var så hendes beslutning, fordi hun læste i journalen, at jeg var slidt, og at jeg trængte til at komme væk fra de bivirkninger.

Nå, hvad så? Scanning igen den 15. juni og besked den 22. juni.

Hvis der var ro på i mindste tre måneder, så kunne kemoen genoptages. Ellers overvejede de en anden behandling, der kunne forlænge mit liv. Det var hårde odds, vi var oppe imod, syntes vi. Det tog da også lige et par dage at forlige sig med den nye beslutning.

Jeg var jo terminal patient og havde kontakt til både hjemmeplejen og palliativt team, så der var mennesker omkring os, der bakkede os op og holdte øje. Det var godt at vide.

Onsdag den 20. april til lørdag den 21. maj.

Nå, men pludselig havde vi jo en masse fritid. Vi skulle ikke længere til Odense. Vi skulle ikke længere have taget blodprøve i Vejle, så nu var det kun Hugo en gang om ugen. Mærkeligt med to dage ekstra om ugen. Samtidig med syntes jeg, at jeg fik det bedre og bedre uden bivirkningerne fra kemoen.

Vejret skulle bare til at vise sig fra den pænere side, så vi kunne komme ud at cykle.

Campingvognen stod fast det år, og den ville vi forsøge at bruge så meget, som vejret tillod det.

Det kræfttal i blodet, der hed 19/9 for min kræfttype, var helt oppe på 29.000 og skulle være under 5. Det var nu nede på 126, så noget havde kemoen haft indflydelse på.

Jeg kunne mærke, at alle musklerne i min krop havde været under stort pres, og det var hårdt at opbygge dem igen, men jeg prøvede. Jeg kunne igen være lidt aktiv i forhold til hjemlige sysler og madlavning. Det var så dejligt.

Jeg havde travlt med at være sammen med familien, når dagene var gode. På campingpladsen havde vi ikke internet, der duede, så der var det gåture, det handlede om.

Jeg skrev også til SOS og spurgte, om jeg ville være forsikringsdækket på en udlandsrejse. De læste min journal og skrev tilbage med ønsket om en god rejse.

Vi bestilte en tur til Kreta og skulle af sted den 22. maj sammen med Lærke og Thomas. Det glædede vi os til. Vi turde ikke vente til efter scanningen, for der skulle ikke ret store ændringer til, før jeg ikke kunne rejse. Det var bare med at komme af sted.

Vi havde en fantastisk tur til Kreta med Lærke og Thomas på et dejligt, lille hotel med all inclusive. Vi gik mange ture og spillede kort og nød solen rigtig meget. Der var omkring 30 grader, så det var til at holde til. Vi kom hjem den 29., dagen før Karolines fødselsdag, som vi var klar til.

Juni/juli 2016

Allerede først i juni kunne jeg mærke, at der var uro i maven, men vi var jo også urolige for den forestående scanning. Vi tog på camping og ned til Hugo, som vi plejede. Det blev også til flere ture på cyklen.

Onsdag den 8. juni.

Vi var i kontakt med palliativt team, fordi jeg havde fået smerter i side og bækken, og de anbefalede, at jeg fik 5 mg morfin om morgenen og om aftenen, og så skal vi snakkes ved efter et par dage.

Fredag den 10. juni.

Dosis blev sat op til 10 mg morgen og aften. Puha, det var meget træls at gå fra ingen morfin til 10 mg gange to. Kvalme og træthed sneg sig på igen, men blodprøver og scanning skulle jo overstås, før vi kunne få besked. Vores fornemmelse fortalte os nok, at der var noget i gære, da jeg fik det tiltagende dårligere.

Onsdag den 15. juni til mandag den 20. juni.

Jeg blev scannet og derefter direkte hjem i seng om onsdagen. Den næste døgn blev smerterne bare værre og værre, og jeg blev indlagt i Vejle med høj feber. Da vi ringede derind, spurgte de, om de skulle sende en liggende transport. Det sagde Egon nej tak til, da vi før havde prøvet at vente i to og en halv time på sådan en. Egon gik ud og startede bilen og fik sædet lagt så meget ned, som det var muligt. Bare det at køre over kantstenen i vores egen indkørsel var noget af en prøvelse. Resten af turen var næsten uudholdelig, og det samme var de efterfølgende timer indtil ved midnatstid, da jeg fik kastet rigtigt meget op. Egon hjalp med brækposer, som sygeplejersken bar fra. Efter en times tid hjalp det også på smerterne. Egon tog derefter hjem for blandt andet at lufte hunden. De mistænkte, at der var forstoppelse og behandlede for det. Jeg blev udskrevet mandag formiddag, hvor jeg syntes, at jeg havde det rimeligt. Egon var kommet, så det tog ikke ret lang tid at blive færdig til at komme hjem.

Tirsdag den 21. juni.

Vi skulle til Odense for at få besked på scanningen. Vi havde bestilt Falck til at køre.

Da jeg vågnede om morgenen, havde jeg lige så store smerter igen. Egon prøvede at ringe til Odense for at høre, om ikke vi kunne få en telefonkonsultation, men det kunne ikke lade sig gøre. De ville se på os, når de skulle fortælle resultatet. Jeg måtte tage noget ekstra smertestillende og være klar til at køre med Falck.

Turen derover gik rimeligt. Vi blev kaldt ind af en sygeplejerske og ført ind til en læge, som spurgte til, hvordan jeg havde det. Jeg sagde, at jeg ville høre resultatet af scanningen først.

Han forklarede, at det var blusset op i hele maven, som vi havde frygtet. Han sagde, at de kunne give kemo igen, men ikke med god virkning og til gengæld med mange bivirkninger. Han mente, at det ville være formålsløst og mente, at det var bedst blot at give smertestillende medicin. Vi snakkede lidt frem og tilbage og sagde så farvel til det personale, vi havde mødt gennem tiden. Vi skulle vente på Falck og brugte tiden med at snakke, tude og ringe til vores børn og min søster. Vi aftalte med børnene, at vi skulle mødes på kirkegården om aftenen for at snakke om tingene og derefter køre hjem til os.

Onsdag den 22. juni.

Børnene var gode til at besøge os og snakke med os.

Hele onsdagen var min søster og svoger på besøg.

Torsdag den 23. juni.

Sankthansaften holdt vi hos Preben og familie sammen med Thomas og Lærke. Det var meget hyggeligt, og vi nød det.

Fredag den 24. juni.

Hviledag for mig.

Lørdag den 25. juni.

Vi havde besøg af Egons bror og svigerinde til aftensmad.

Søndag den 26. juni til fredag den 1. juli.

Meget af tiden blev brugt i sengen. Vi fik mange besøgende, hvilket var hyggeligt, men også tog en del på kræfterne.

Kræfttallet lå på det tidspunkt på 59.000. Det burde ligge på 5.

Lørdag den 2. juli.

Preben og Bettina med børn var her for at hjælpe med at klippe hæk og rive sammen. Vi havde også besøg af nogle venner.

Hjemmesygeplejersken kom på besøg hver dag.

Søndag den 3. juli.

Børn og børnebørn kom herhjem, for de havde bestilt en fotograf til at tage et familieportræt i haven, så vi håbede på godt vejr.

Det var en dejlig oplevelse, men også meget, meget anstrengende. Der blev taget mange, forhåbentligt gode billeder, både ude og inde.

Mandag den 4. juli.

Vi havde besøg af palliativt team, men ellers en sengedag med kvalme og opkast.

Sidst på eftermiddagen fik jeg smertepaster på, som skulle leveres herhjemme af apoteket. Det kunne de ikke finde ud af, så Egon måtte ringe og høre, om det var blevet glemt. Der var mange undskyldninger, så Egon blev godt gal i skralden og gav dem det glatte lag. Egon måtte hente det i brugsen og derefter ringe til hjemmeplejen, som kom og satte det på. Så måtte vi bare håbe at det kunne hjælpe, så jeg ikke behøvede at tage så mange piller.

Tirsdag den 5. juli.

Jytte og Henning var på besøg. Jeg fik nye natkjoler, som Jytte hentede. Det var dejligt. Der var tiltagende mere og mere kvalme op ad dagen, og jeg kunne ikke være oppe eller tåle madduft fra køkkenet. Thomas og Lærke kom sidst på dagen. Det blev en ok dag.

Onsdag den 6. juli.

Dagen startede godt indtil midt om formiddagen, hvor opkastfølelserne opstod. Det blev værre og værre længere op ad dagen og gav opkast ved aftensmadstid.

Natten blev ikke særlig god før efter kl. 4.

Torsdag den 7. juli.

Dagen startede godt. Vi tog en tur op af gaden i min nye kørestol. Det var dejligt med noget frisk luft og fint solskin. Alt i alt var dagen meget bedre, og vi fik mere styr på de kvalmestillende piller. En god dag gav gode tanker. Preben, Bettina og Kristian kom med billederne på en cd og nogle var printet ud. Bettina hængte dem op på skabslågerne, så jeg kunne kigge på dem.

Fredag den 8. juli.

Vi havde besøg af Bodil, Hanne og Erik. Jeg lå i sengen, men de kunne sidde i soveværelset og snakke med mig. De havde en fin buket blomster med. Hanne havde en pose boller med, som Egon varmede. Han lavede kaffe til, og det fik de ude i køkkenet. Bodil og Hanne kom igen ind og snakkede, inden de kørte hjem. Jeg fik det dårligt hen på eftermiddagen, og klokken 19.30 kastede jeg op. Det lattede lidt, og jeg fik ekstra morfin. Natten blev ikke så god, og jeg måtte igen have ekstra smertestillende medicin. Jeg faldt til ro hen ad klokken 3.

Lørdag den 9. juli.

Jeg havde det meget bedre, da jeg vågnede. Jeg fik havregrød til mine morgenpiller, men fik det så dårligere.

Jeg fik en lille rejemad til middag og igen en til aften. Jutta og Jürgen kom til eftermiddagskaffe med en hjemmebagt roulade. De startede med kaffe i køkkenet, da jeg var dårlig.

Lærke og Thomas kom på besøg til aften. Jeg kastede op ved 19-tiden. Jeg måtte igen have ekstra smertestillende medicin.

Søndag den 10. juli.

Dagen startede dårligt kl. 4.30 med halsbrand og ondt i maven. Klokken 5.30 fik jeg en sodavandsis for at lindre halsbranden. Jeg fik LIDT morgenmad ved 9-tiden, samt smertestillende medicin. Bettina, Karoline og Kasper kom for at vise, at Karoline havde fået en ny pc, og at Kasper havde fået en ny cykel med støttehjul. Det regnede, så han måtte cykle inde i stuen.

Inge Marie og Leif var forbi godt middag med en buket blomster, inden de skulle være barnepiger. Min fætter og kone kom også på besøg med blomster. De fik kaffe, imens jeg hvilede. Vi snakkede senere.

Bodil og Ulrik var her efter aftensmaden.

Alt i alt en dårlig dag, som sluttede med, at vi måtte tilkalde sygeplejersken, samt opkast.

Mandag den 11. juli.

Dagen startede tidligt, da jeg kaldte på Egon klokken 2.00, fordi jeg havde ondt og måtte have smertestillende og koldt vand. Det gav lidt ro, så jeg kunne sove indtil klokken 8.30, hvor jeg fik havregrød til mine piller. Sygeplejersken kom klokken 9.00 til lidt snak om nattens forløb. Planen var, at der skulle sættes en speciel nål i min arm til brug ved sprøjte i stedet for piller. Det blev ikke til noget, da jeg havde fået pillerne. Den skulle sættes i dagen efter i stedet for.

Senere ringede de fra palliativt team. Planen var, at få gang i maven og holde gang i den. Der blev også snakket om en hospitalsseng, og samtidig blev jeg tilbudt et smerteregulerende ophold på hospice over 14 dage. Det sagde vi ja til og blev henvist til.

Bettina kom om eftermiddagen, så Egon kunne komme til bowling og ned for at se til campingvognen. Bettina var her hele eftermiddagen. Vi snakkede meget om alt, og hun gjorde badeværelset rent, så det skinnede overalt. Bettina lavede boller i karry til os, og der var også noget til fryseren. Bettina ringede også efter sygeplejersken, da jeg havde meget ondt og kvalme. Egon kom hjem klokken 17.30, og vi fik aftensmad. Det blev kun en bolle og lidt ris til mig.

Jeg havde ondt hele aftenen, og klokken 23.15 kastede jeg op. Derefter fik jeg smertestillende piller, og så var det nat. Det blev meget uroligt.

Tirsdag den 12. juli.

Morgenen startede nogenlunde, og jeg kom i bad og fik kroppen smut godt ind med creme og fik en nyvasket natkjole på. Sygeplejersken kom klokken 9.00, og så startede jeg med en klyx, rektal afføringsmiddel, for der måtte da for pokker da være en prop et sted i tarmen. Klyxen, skulle man holde på, så længe som muligt. Helst i en time. Hos mig skete der ikke noget, heller ikke efter tre timer. Jytte og Henning var på besøg hele dagen. Det var hyggeligt. De medbragte wienerschnitzler, som Jytte, Henning og Egon fik til aften. Jeg fik spaggetti med kødsovs, som Jytte havde lavet. Jeg fik det mere og mere dårligt, og Egon ringede efter sygeplejersken, som kom og snakkede med os om den plan, der var lagt.

Planen var, at jeg fik en olieindhældning natten over, som skulle sætte maven i gang. Hvis det ikke lykkedes, skulle jeg have en ny klyx morgenen efter.

Onsdag den 13. juli.

Dagen startede rimeligt efter en smertefri nat. Sygeplejersken kom klokken 9.00, og jeg fik en ny klyx. Den skulle bare virke. Sygeplejersken kørte og kom tilbage igen efter to timer. Der var stadig ikke sket noget, og det blev besluttet, at jeg skulle ind over Vejle Sygehus, så de kunne hjælpe mig. Der gav de mig en sonde i maven til at tømme den, så jeg forhåbentligt blev fri for at kaste op.

Fredag den 15. juli.

Den morgen havde jeg det rimeligt og fik besked om, at jeg måtte komme hjem med en pumpe, så vi selv og hjemmesygeplejersken kunne suge mavesækken tom. Hjemtransporten var sat til klokken 13.00, men de kom først klokken 16. Det vigtigste var dog, at jeg kom hjem.

Lørdag den 16. juli.

Dagen gik godt, og Egon gav mig en køretur i kørestolen. Det blæste en del, så turen blev ikke så lang.

Søndag den 17. juli.

Klokken 2 kaldte jeg på Egon, da jeg havde meget ondt. Vi prøvede at suge, men det var ikke muligt at få gang i suget. Jeg fik noget smertestillende, og vi blev enige om at vente til klokken 7 med at ringe efter sygeplejersken.

Da hun kom, prøvede hun at sprøjte væske i sonden for at rense slangen. Det kunne ikke lade sig gøre, så hun ringede til sygehuset, hvor jeg havde en åben indlæggelse. Vi kørte selv derind.

De prøvede at skifte sonden til en tykkere model. Det virkede i fem minutter, så var den også stoppet. De prøvede at lave en ny sonde med større huller og skiftende så igen, men med samme resultat.

Mandag den 18. juli.

De prøvede med at sprøjte både danskvand og cola ind i slangen for at opløse det, der var i sonden. Kun meget lidt succes. Jytte og Henning kom på besøg, og Egon kørte hjem for at lave nogle ting derhjemme. Senere bestilte han mad på sygehuset til os alle fire. Efter aftensmaden kørte Jytte og Henning hjem, og Bettina og Preben kom en tur uden børnene.

Tirsdag den 19. juli.

Natten var MEGET hårdt, og det var godt, at Egon blev hos mig. Klokkeren 8 bad jeg Egon om at ringe efter Preben og Thomas samt Bettina og Lærke.

Jeg, Egon, ringede også til Jytte og Henning. Bettina, Preben og Thomas kom så hurtigt, de kunne. Anni kunne godt registrere, at de var der. Jytte og Henning kom lige ved middagstid, og Anni registrerede også godt, at de var der.

Preben og jeg sad og holdt hende i hånden, da hun åndede ud klokken 14.20 den 19. juli 2016. Det foregik stille og roligt.

Onsdag den 20. juli.

Vi fik snakket med præsten og bedemanden. Børnene og børnebørn blev hos mig og spiste aftensmad ude på terrassen. Det var hyggeligt.

Torsdag den 21. juli.

Anni blev lagt i kisten, og vi tog ud for at se hende.

Tirsdag den 26. juli.

Anni Hove Mikkelsen blev begravet på Nørup Kirkegård.

Hun blev 57 år.